

CHIẾC ÁO MỘNG MƠ

NGUYÊN TÁC: QUỲNH DAO

Phần 1: Chương 1

Lục Nhã Tịnh tay cầm túi xách đang lang thang trên phố. Chiều nay thật nóng, nắng chói chang, nắng oi nồng gay gắt. Mới đi ngoài phố một lúc mà trên người nàng mồ hôi vã ra như tắm. Thời tiết này không phải dành cho việc bát phố, thế mà không hiểu sao phố xá lại cứ tràn ngập người là người. Người nọ chen lấn người kia, họ chen chúc nhau giữa phố phường đông đúc. Hình như ai cũng muốn trốn chạy cái không khí căng thẳng nặng trĩu nặng chịch trong nhà. Phải chăng ở nhà họ cũng có một bà mẹ kể còn hết sức son trẻ như gia đình của Nhã Tịnh? Mỗi lần nghĩ đến Lý Man Như là Nhã Tịnh lại thấy khó chịu. Man Như, một cô gái thông minh con nhà giàu, nhạy bén trước cuộc sống, tế nhị trong giao tiếp, lại xinh đẹp nữa, nghĩa là một cô gái có đầy đủ điều kiện để sống an nhàn và hạnh phúc. Vậy mà, không hiểu sao, trên đời này trai tráng lịch lãm xứng đôi vừa lứa không thiếu gì, nàng lại không màng đến, lại khư khư cương quyết chọn cha của Nhã Tịnh làm chồng. Quan niệm tình ái của thời đại đã thay đổi rồi ư? Nhã Tịnh không thể không thừa nhận một điều là cha nàng tuy tuổi trên bốn mươi nhưng tướng tá cao lớn trông vẫn còn trẻ trung phong độ. Mới nhìn nhiều người tưởng ông chỉ trên ba mươi là cùng. Ông là một trung niên vững vàng trong sự nghiệp, là một người đàn ông giàu kinh nghiệm sống mà đẹp trai nữa, làm gì Man Như lại không xiêu lòng. Xiêu lòng đến độ cả gia đình cô phản đối, khổ sở về mối quan hệ này. Nhưng mặc, Man Như vẫn về với nhà họ Lục. Đối với ông Lục Sĩ Đạt, cha của Nhã Tịnh, thì đây là mùa xuân thứ hai của ông. Tình yêu đầu đã khép kín tám năm sau khi mẹ. Nhã Tịnh qua đời sau một tai nạn xe cộ. Mối tình thứ hai tuy không sôi nổi như thời trai trẻ, nhưng lại ướp đầy mật ngọt hương hoa.

Ai cũng vui cũng mừng cho ông, chỉ có Nhã Tịnh, cô con gái cưng của ông là buồn phiền. Căn nhà ấm cúng của hai cha con bỗng nhiên có thêm “má nhỏ” Man Như nhỏ đến độ không đáng làm chị của Nhã Tịnh. Trên cách xưng hô, Nhã Tịnh không biết gọi Man Như là gì, cuối cùng chỉ còn cách nói tròng. Lúc cô mắng cha, Nhã Tịnh càng khó xử hơn, trong khi Man Như lại rất tự nhiên nhiều lúc còn âu yếm thân mật với ông Sĩ Đạt trước mặt Nhã Tịnh, làm nàng khó chịu vô cùng. Ông Sĩ Đạt nhìn thấy thái độ không bằng lòng của con gái nên cũng hơi ngượng.

Bây giờ Nhã Tịnh hiểu ra một điều, đó là những tháng ngày cha con san sẻ tình thương cho nhau đã mất, đã đi vào quá khứ. Sự có mặt của Man Như làm cho Nhã Tịnh như thừa thừa và ngôi nhà không còn là tổ ấm của riêng nàng. Nhã Tịnh không giận cha cũng không giận Man Như, nàng hiểu là mỗi người đều có số phận riêng và không ai có thể chống lại. Nhã Tịnh buồn cha với Man Như, nhưng nàng biết là cả hai lúc nào cũng cố làm cho nàng vui, họ tìm mọi cách để lấy lòng nàng nhưng không cách gì có thể xóa được mọi mất mát buồn đau trong lòng Tịnh. Còn hôm nay chuyện gì đã xảy ra?

Nhã Tịnh dừng lại trước khung kính của gian hàng trưng bày “mode”. Nhã Tịnh nghiêng đầu ngắm, bên trong khung kính có chiếc túi xách bằng vải thô, giống chiếc túi xách ở tay nàng đang cầm, chiếc túi rất hợp với bộ quần áo nàng đang mặc. Nhã Tịnh thấy cảm ơn sự thành công về sự nghiệp của cha. Sự thành công đó đã mang lại cho nàng đủ thứ vật chất, nhất là trang phục thời thượng. Vâng, phải cảm ơn! Nhã Tịnh cẩn thận mở rồi quơ chiếc túi xách dài dây đang xách trên tay ra sau lưng, nàng giật mình vì nghe như có tiếng va chạm phía sau. Nhã Tịnh quay lại, một thanh niên rất trẻ đang đứng phía sau lưng nàng. Nhã Tịnh định xin lỗi, nhưng lại thôi. Đàn ông ngắm áo quần của phụ nữ làm gì vậy? Và Nhã Tịnh nhớ, chuyện đã bắt đầu từ tủ trưng bày này.

Cha sang Âu Châu một tuần, sáng nay mới về tới nhà. Vali vừa mở, như một thói quen, Nhã Tịnh xông tới bới lên chọn lựa. Một chồng áo mới và những vật dụng trang điểm linh tinh văng tứ tung, Nhã Tịnh mừng quá hét lên.

- Ô cha tuyệt quá! Cha có mắt tinh đời, cha chọn hàng tuyệt quá!

Không khí đột ngột như đọng lại. Nhã Tịnh ngẩng lên, bắt gặp ánh mắt ngỡ ngàng và thái độ bối rối của cha, ủa? Man Như đứng cạnh cũng ngượng ngịu và nàng chột hiếu..

Hôm nay không là hôm qua. Năm nay đã khác với năm rồi, khác hẳn những năm trước... Khi cha đi công cán ở nước ngoài trở về, tất cả là của Nhã Tịnh. Còn bây giờ... Nhã Tịnh chột thấy đỏ mặt. Máu như dồn hết lên đầu. Nhã Tịnh vội đứng dậy, nàng đẩy đóng áo quần qua bên, và chạy về phòng. Nhã Tịnh vẫn còn nghe tiếng cha đuổi theo sau:

- Nhã Tịnh tất cả là của con đây mà, con cứ chọn đi, cha cho con mà...

Nếu cha không giải thích một cách “đặc biệt” như vậy, thì Nhã Tịnh còn tin là trong đồng quần áo kia có một vài cái của mình, nhưng cha càng nói vậy, Nhã Tịnh càng thấy không muốn đụng đến những thứ đó. Bên cạnh đó còn có thái độ của Man Như. Một thái độ chịu đựng, nhẫn nhục thấy ghét. Thái độ đó sẽ làm cha khó xử hơn. Tóm lại ngôi nhà bỗng trở nên ngột ngạt. Nhã Tịnh nhìn vào khung kính rồi lại thờ dãi. Cả một buổi chiều lang thang trên phố, không biết Nhã Tịnh đã thờ ra mấy lần. Mặt trời đã xuống núi, bóng đèn đang tràn lan. Nhã Tịnh ơ hờ lấy ngón tay vẽ bâng quơ trên khung kính, một cảm giác vô vi. Khung kính đang phản chiếu một khuôn mặt gầy với mái tóc dài và chiếc sơ mi ca rô. Nhã Tịnh trừng mắt nhìn khuôn mặt trong gương. Khuôn mặt ấy vẫn tĩnh bơ. Nhã Tịnh lại giật mình. Phía sau, hình như có một khuôn mặt khác: Khuôn mặt đàn ông! Nhã Tịnh chợt nhớ lại người mà ban nãy khi quơ chiếc túi xách Nhã Tịnh đã lỡ tay đụng vào người anh ta. Chắc anh ta đây! Nhưng Nhã Tịnh cũng thắc mắc, tại sao lại có thể Có chuyện đàn ông mê trang phục đàn bà thế này? Đứng nhìn mãi không chịu bỏ đi. Thời đại này, kẻ điên không thiếu, chắc anh chàng này cũng nằm trong số đó. Nhã Tịnh bắt đầu thấy mỗi chân. Như vậy thần kinh của ta hẳn kém. Thôi về thôi, không lẽ đứng ngắm mãi tới khuya. Nhã Tịnh quay lại, men theo con lộ Thành Đô. Nàng tiếp tục bước những bước chân chậm rãi, không vội vàng. Chiếc túi xách mang trên vai như tuột xuống, Nhã Tịnh phải kéo lên. Đã đến cửa hiệu sách, trong khung kính đang bày quyền tiểu thuyết “Mùa xuân thứ hai” Ồ! Sao ta không mua tặng cha? Nhã Tịnh dừng lại ngắm quyền sách. Một lần nữa, nàng lại giật mình, khuôn mặt thanh niên kia lại xuất hiện trong kính. Ta bị theo dõi ư? Nhã Tịnh tự hỏi rồi nhún vai, nhăm nhò gi. Ngay từ năm mười sáu tuổi, Nhã Tịnh đã bị đám con trai bu quanh. Kinh nghiệm cho Nhã Tịnh thấy là bọn tán gái ngoài đường thường không phải là hạng đứng đắn. Cái phương thức ghẹo gái đó bây giờ không còn hợp thời, xưa quá rồi. Nhã Tịnh trừng mắt nhìn vào kính. Chọn lầm rồi ông ơi!

Nàng lại tiếp tục bước. Nhưng bây giờ thì nàng đã để ý đến gã đàn ông theo sau. Vâng, gã vẫn đeo theo, nhưng giữ đúng một khoảng cách nhất định. Nhã Tịnh cố ý bo? Qua một khúc quanh, rồi dừng lại. Gã kia cũng đứng lại. Vậy là rõ ràng. Nhã Tịnh bước nhanh hơn, đến đầu hẻm, nàng bẻ ngoắc vào, rồi tìm ngã khác bước ra. Bước thêm mấy bước, Nhã Tịnh dừng lại. Bóng gã thanh niên biến mất. Như vậy là ta đã làm cho hắn lạc hướng rồi.

Nhã Tịnh băng qua đường, đến lô. Điện Ảnh. Ở đây đèn đuốc sáng choang. Thế này có lẽ đã khuya. Gió bắt đầu lạnh và hơi nóng từ dưới đất bốc lên, Nhã Tịnh đã mỗi chân và hơi khát. Phía trước hình như có một nhà hàng Cây Hoa. Thôi thì vào đây xài tiền vậy. Tiền của cha, nhưng cũng là của ta.

Nàng bước vào nhà hàng, lựa một góc vắng ngồi xuống. Phòng ăn được trang trí quý phái. Trên trần nhà, hàng trăm bóng đèn nhỏ thi nhau chiếu sáng, giống như những vì sao. Nhã Tịnh liên tưởng đến quyền tiểu thuyết ‘Ngàn ánh đèn.’ Nàng tựa người vào ghế, lấy thực đơn lên xem. Cuối cùng chọn được món súp đuôi bò, sà lách tươi, bíp téch hành tây, một tách cà phê, một bánh su kem... Gã bồi bàn nhìn Nhã Tịnh ngạc nhiên. Nhã Tịnh thần nhiên chống tay lên cằm, liếc nhanh về phía gã:

- Anh chưa hề thấy ai ăn nhiều thế này à?

Gã bồi bàn gật đầu, cười duyên:

- Không phải. Tôi chỉ hơi ngạc nhiên và mong là nhà hàng chúng tôi ngày nào cũng gặp thực khách như cô.

Gã bồi bàn bỏ đi, Nhã Tịnh ngồi duỗi chân cho thoải mái, mắt ngược lên trần nhà. Hàng trăm ngọn đèn nhỏ thế này, mà sao bên dưới lại tối om, thế ánh sáng đi đâu cả vậy? Nhã Tịnh ngẩn ngơ suy nghĩ. Tới lúc nàng nhìn xuống, thì giật nảy mình. Có một người đang ngồi cùng bàn ở phía đối diện với nàng.

Nhã Tịnh mở to mắt nhìn người đàn ông lạ, chưa kịp nói gì thì bồi bàn lại đến. Người đàn ông kia nói với bồi bàn:

- Cậu lại gặp thêm một người không thích ăn kiêng. Cho tôi phần ăn giống cô này đi nhé.

Sau khi bồi bàn bỏ đi, Nhã Tịnh ngồi thẳng lưng bắt đầu ngắm nghía gã đàn ông trước mặt. Nhã Tịnh không dám chắc hẳn có phải là chàng thanh niên đã theo dõi mình ban nãy trên đường phố không, vì trông anh chàng này có vẻ đài hoàng hơn. Khuôn mặt khá dễ coi với sống mũi thẳng, mắt sâu và sáng, cằm rộng. Chàng mặc bộ âu phục màu nâu trang nhã, bên trong là chiếc áo sơ mi trắng, thắt cà vạt đen điểm vài chấm đỏ. Trông chàng khoảng hơn hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi là cùng, nhưng ở tuổi này cũng khá chừng chạc để không còn đuổi theo con gái ngoài đường. Dáng dấp thì trông có vẻ là con nhà có giáo dục nghiêm chỉnh. Nhất là ánh mắt thật sáng biểu lộ sự thông minh và đôi lúc làm người đối diện phải bối rối.. Ánh mắt anh chàng đang tò mò nhìn Nhã Tịnh, chàng chẳng nói gì cả và Nhã Tịnh cũng ngồi im. Mãi đến lúc bồi bàn mang món súp đuôi bò ra, chàng mới mở miệng, giọng nói ảm cúng tỏ vẻ quan tâm:

- Suốt một buổi chiều cô đã đi gần hết các đường phố, có lẽ giờ này cũng đói và mệt lắm rồi, cô cứ dùng súp tự nhiên đi.

À thì ra anh chàng này là người đã theo dõi ta cả buổi chiều nay. Nhã Tịnh cảm thấy lòng vui vui nhưng nàng cũng làm bộ nghiêm hỏi:

- Vậy ra anh là người theo dõi tôi cách đây mười phút?

- Ừ đúng rồi.

Chàng trả lời một cách thản nhiên như làm một điều hết sức bình thường. Nhã Tịnh hỏi tiếp:

- Thế anh bắt đầu đi theo tôi từ lúc nào?

- Có lẽ từ lúc ba giờ hơn, lúc đó là lúc cô bước lên cầu Thiên Kiều chăm chú nhìn một biển quảng cáo bộ phim có tên là 'Đời tôi chỉ yêu có một lần.' Tôi thấy cô bĩu môi thật ngộ nghĩnh. Tôi nghĩ chắc là tấm biển kia làm cô buồn cười và cô biểu lộ sự không lấy làm thích thú đó.

Nhã Tịnh ngạc nhiên mở to đôi mắt:

- Vậy là anh theo dõi tôi lâu lắm rồi mà tôi chỉ mới phát hiện ra. Nhưng tôi thắc mắc không hiểu anh đi theo tôi làm chi và bây giờ lại vào đây nữa?

- Tại vì tôi thấy cô bé có vẻ buồn chán, cô bé bước đi lang thang không định hướng nên...

Chàng thanh niên đột ngột chuyển sang đề tài khác:

- Ô cô có cần bỏ thêm tiêu vào súp không?

- Cảm ơn, anh cứ để mặc tôi!

Nhã Tịnh cầm lấy hũ tiêu xịt xịt vào tô súp, nàng cảm thấy thật sự lúng túng, cái gã này ở đâu lạ hoắc khi không đến đây làm như là người quen của mình. Tịnh suy nghĩ mà tay cứ xịt tiêu vào tô súp mãi đến khi anh chàng đưa tay ngăn lại và đổi tô của mình sang cho Tịnh với nụ cười hiền:

- Xin lỗi nhé, tôi sợ cô bị sặc tiêu đấy.

Nhã Tịnh đã không biết ơn còn vùng vằng:

- Trái lại tôi mong là anh sẽ chết sặc.

- Nếu tôi được chết sặc vì cô, tôi rất vui lòng, cô giận tôi ư?

Anh chàng nói một cách bình thản và xé một miếng bánh mì phết bơ lên rồi nhìn Nhã Tịnh:

- Có ai nói cho cô biết là khi giận trông cô càng dễ thương hơn không?

- Có

- Ai vậy?

- Thì anh vờ nói chứ ai. Mà sao anh cứ nhìn tôi hoài vậy? Bộ tôi lạ lắm sao?

Nhã Tịnh vờ húp một muỗng súp vừa hỏi. Anh chàng vẫn cười, nụ cười hồn nhiên thoải mái.

- Cô cũng vui tính quá đi chứ, vậy mà tôi cứ ngại.

Nhã Tịnh thấy ngượng quá. Tại sao mình lại có thể ngồi ăn cùng bàn với một người con trai xa lạ? và còn cười nói huyền thoại thế này? Nàng nhìn thẳng vào mắt anh hỏi:

- Đây là lần đầu tiên anh đi theo một người con gái?

- Ừ đúng.

- Anh tưởng nói vậy là tôi tin ư?

Anh ta lấy một miếng bánh mì khác phết bơ lên đưa cho Tịnh và nói:

- Tôi cũng không cần cô tin. Ăn một miếng bánh mì chứ?

Nhã Tịnh cầm lấy miếng bánh đưa lên miệng cắn, mắt vẫn không rời khuôn mặt ưa nhìn của chàng thanh niên giờ đây trở thành người quen. Trên gương mặt chàng, không có điểm nào đáng chê, trái lại là khác, vì thể Nhã Tịnh có muốn giận cũng thấy khó quá!

- Tôi cứ thắc mắc không hiểu anh đi theo tôi làm gì...

Nhã Tịnh hỏi xong lại hối hận, mình hỏi thế nhất định anh ta sẽ trả lời: bởi vì thấy cô đẹp, cô có vẻ cô đơn lạc lõng, cô có vẻ buồn nên... Nhưng Nhã Tịnh đã nhận được câu trả lời khác hẳn:

- Bởi vì thái độ lúc không hài lòng của cô, dáng đi ngoe nguẩy của cô và thói quen hất ví ra sau trông lôi cuốn nghịch ngợm làm sao ấy.

- À anh đang tán tỉnh tôi đấy à?

- Tôi không hề tán tỉnh vì rõ ràng cô không đẹp lắm, lông mi không dài, miệng lại không được nhỏ lắm, cằm thì nhọn... Xem nào, cô chỉ có một đôi mắt thật đen...

Anh chàng dừng lại, tựa lưng ra sau rồi tiếp:

- Nhưng đôi mắt đó có đủ để đền bù những cái không đẹp khác.

Nhã Tịnh trừng mắt nhìn chàng quên cả ăn, chàng phớt tỉnh nói tiếp:

- Bây giờ đã là lúc chúng ta nên tự giới thiệu với nhau, dù sao cũng là người quen rồi mà.

Và chàng móc trong túi áo ra một tấm danh thiếp đặt trước mặt Nhã Tịnh. Nhã Tịnh nhìn phớt qua những dòng chữ:

TANG NHI HOÀN

Tổng giám đốc Công ty

Phát thanh Truyền hình Hoa Quảng

Điện thoại: xxxx

Tang Nhi Hoàn, cái tên thật kỳ cục, lại là tổng giám đốc công ty phát thanh truyền hình nữa chứ! Vậy là anh chàng định tìm người mẫu để làm quảng cáo đây. Nhã Tịnh chợt phì cười làm Nhi Hoàn ngơ ngác.

- Tôi cười không được sao?

Nhã Tịnh hỏi, Hoàn gật gù:

- Sao lại không được, chỉ tại lần đầu tiên thấy cô cười, tôi ngạc nhiên quá, sao cô có nụ cười hay quá vậy?

Nhã Tịnh cười nhạt:

- Hay lắm à? Thế nụ cười của tôi có đẹp như Mona Lisa của Leonardo de Vinci không?

- Từ trước tới nay tôi vẫn không chấp nhận bức họa đó có nụ cười đẹp. Nụ cười của cô mới là đẹp đấy.

Nhã Tịnh làm thỉnh cúi xuống ăn. Nàng thầm nghĩ rõ ràng anh chàng này không phải tay vừa. Phải đề cao cảnh giác, hắn đang giăng lưới, mắt hắn lại biết nói, cảm xúc khá phong phú... một nhân vật nguy hiểm đây.. coi chừng... một con sói cao tay ẩn đang chực vồ mồi.. Hoàn cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng:

- Cô có thể Cho biết quý danh?

Nhã Tịnh đáp lạnh lùng:

- Không được.

Hoàn gật gù:

- Đúng như điều tôi thầm nghĩ; thân hộ mệnh của cô đã cánh giác cô, coi chừng hắn không phải là người tốt, vì những người đàn ông mà tán gái ngoài đường, nói năng ba hoa không đầu không đuôi thường là những tay sờ khanh đều giả, nếu không thì cũng là những thằng điên. Tóm lại đó là những kẻ không đứng đắn phải không? Và cô, cô nên lánh xa những tay như vậy.

Nhã Tịnh tròn mắt kinh ngạc:

- Anh có khả năng đoán mò như vậy à?

- Có gì khó đâu, bình thường thôi.

- Anh có thể đọc được những gì người khác nghĩ trong đầu sao?

- Đó không phải là điều cao xa lắm mà chỉ là sự suy luận bình thường. Vì nếu tôi là cô, tôi cũng không thèm để ý đến những kẻ tản tỉnh tôi ngoài đường phố.

Nhã Tịnh đắn đo một hồi rồi hỏi:

- Thế ban này anh theo tôi để làm gì? Anh định chọn tôi làm người mẫu cho các phim quảng cáo của anh hay anh định làm áp phích? Tôi thì không đủ tư cách để lên màn ảnh đâu nhé.

Hoàn chăm chú nhìn Nhã Tịnh:

- Cô cho biết tên đi.

- Không được.

- Cho biết cũng đâu có sao?

- Không

- Cho biết đi mà.

Nhã Tịnh tròn xoe mắt:

- Anh này lạ ghê, tên của tôi thì đâu có quan hệ gì với anh mà sao anh cứ hỏi hoài.

- Cái tên thì đương nhiên không quan trọng bằng con người. Nếu cô không nói thì tôi sẽ đặt cho cô một cái tên vậy: Tang Tang được không?

Nhã Tịnh kêu lên:

- Tang Tang? Tên gì lạ vậy?

- Vì tôi họ Tang, tôi lại thấy tên Tang Tang cũng ngộ nghĩnh dễ thương đặc biệt là nó phù hợp với cái tính lí lắc của cô đấy chứ?

Nhã Tịnh càng thắc mắc:

- Tại sao tôi phải lấy họ của anh làm tên tôi?

Nhã Tịnh có vẻ khó chịu, nàng nghĩ anh chàng này coi thường mình quá nên lắc đầu lia lịa:

- Tôi không chịu cái tên đó đâu!

- Nhưng tôi thì thích cái tên đó, tên đẹp quá đi chứ.

- Tùy ý anh muốn gọi tôi là gì cũng được, dù gì chúng ta cũng không còn gặp nhau lần thứ hai, tôi nghĩ như thế.

Nàng đẩy đĩa bíp- tách qua một bên, nàng không còn kiên nhẫn chờ bánh su kem nữa.

- Anh làm tôi bức mình quá, tôi đi đây, nếu anh là người quân tử xin đừng theo tôi nữa nhé.

- Tôi không theo cô nữa đâu, nhưng cho cô biết ngày mai tôi vẫn sẽ ngồi ở đây chờ cô. Tôi mời cô dùng cơm tối mai, cũng giờ này.

Hoàn nói mắt vẫn chăm chú nhìn Nhã Tịnh.

- Tôi sẽ không đến.

- Tôi biết là cô sẽ đến.

- Không! Không! Không bao giờ!

Nhã Tịnh đứng dậy quấy chiếc túi xách tay lên vai dậm bước đi. Hoàn vẫn nói dịu dàng:

- Tùy ý cô, cô có quyền tự do không đến, còn tôi, tôi cũng có quyền tự do chờ đợi của tôi chứ?

- Thì anh cứ chờ đi, tôi không tới đâu.

Nhã Tịnh nói xong vẫy tay kêu bồi đến tính tiền nhưng Hoàn lại nói:

- Cô không phải trả, tôi đã tính xong rồi.

Nhã Tịnh quay lại nhìn Hoàn lần nữa, thật là một anh chàng dõ hơi giọng nàng nghe không chút cảm tình:

- Cảm ơn nếu anh thích trả tiền thì đó là quyền của anh, càng đỡ tốn!

Nàng quay lưng lại nện gót giày tiến ra phía cửa. Ra tới bên ngoài nàng còn nghe tiếng chào của Hoàn:

- Mai gặp nhé, Tang Tang!

Đúng là ra đường gặp quý! Nhã Tịnh rửa thăm và bước nhanh ra khỏi nhà hàng. Đi một đoạn khá xa rồi mà Nhã Tịnh vẫn còn cảm thấy như đôi mắt đầy sức quyến rũ của anh chàng vẫn đuổi theo nàng.

Chương 2

Thật ra thì, Nhã Tịnh chẳng hề có ý muốn đến nhà hàng Cây Hoa lần nữa. Nàng cũng chẳng muốn gặp lại anh chàng điên điên tên Hoàn. Nếu như.. Cũng lại nếu như.. Buổi sáng hôm ấy chẳng có chuyện bức mình xảy ra, đề? Nhã Tịnh tìm có lánh khỏi căn nhà ẩm cúng và trở thành một kẻ lang thang ngoài đường. Sau khi tốt nghiệp trường Cao Đẳng, Nhã Tịnh không tìm được việc làm thích hợp. Thời gian rõ là rảnh rỗi. Thế là dậy muộn đã trở thành thói quen của nàng. Sáng nay lúc thức giấc, vừa mở tủ áo ra, Nhã Tịnh mới thấy là, tủ áo của mình đầy những chiếc áo mới. Những chiếc áo mà cha mới mang từ Châu Âu về, Nhã Tịnh ngẩn người ra, Nhã Tịnh có cảm giác như bị bỏ thí. Ai cần cho những chiếc áo này? Những chiếc áo không phải thuộc về ta? Mặc cảm tự ái và tủi thân như ngập đầy tim nàng. Đứng dậy, không cần suy nghĩ, Nhã Tịnh gom hết tất cả những món đồ mới đó sang phòng của cha và Man Như. Cần phải nói rõ đầu đó một lần cho cận kề. Nhã Tịnh đã nghĩ như vậy. Giờ này chắc cha đã đến sở làm. Ta phải lợi dụng cơ hội tốt thế này để nói chuyện với Man Như. Phải rành mạch trình bày để cảm thông, để không khí gia đình này vẫn là mai ấm, để có thể tiếp tục sống chung chứ? Cửa phòng của cha và Man Như hơi khép hờ. Nhã Tịnh không gõ cửa, lặng lẽ mở cửa bước vào. Nhưng làm sao Nhã Tịnh biết là hôm nay cha không đến sở? Làm sao Nhã Tịnh ngờ là lại bắt gặp Man Như đang khóc bù lu, khóc bù loa? Cha lại đang ôm Như trong lòng vỗ về như vỗ về trẻ thơ.. Nhã Tịnh vừa đẩy cửa bước vào đã nghe cha nói:

- Tại anh cả thôi em đừng buồn... Em nghĩ xem, Nhã Tịnh bây giờ cũng hơn hai mươi rồi.. nó rồi sẽ lấy chồng...

Nhã Tịnh ném tất cả đồng áo mới xuống thảm. Tiếng động làm cha giật mình ngẩng lên. Khuôn mặt của cha từ buồn phiền trở thành giận dữ. Còn Man Như đang nhảy ra khỏi vòng tay của cha, để chạy vội vào phòng tắm. Cha Nhã Tịnh trừng mắt nhìn Nhã Tịnh, ông nói như hét:

- Tại sao vào phòng mà chẳng biết lịch sự, chẳng biết gõ cửa gì cả vậy?

Nhã Tịnh đứng đấy tròn xoe mắt nhìn cha. Ông Lục Sĩ Đạt là một người cha tốt, nhưng rồi sẽ có một ngày, tình cha con cũng trở thành một gánh nặng cần phải cắt bỏ. Vì ta không biết gõ cửa trước khi vào. Vì ta đã trở thành nỗi bức mình... Nhã Tịnh lẳng lặng, quay lưng lại bước về phía cửa, nhưng ông Sĩ Đạt đã bước tới cản lại:

- Nhã Tịnh, bây giờ cha phải làm sao đây? Cha phải làm sao con mới hài lòng chứ?

Nước mắt chảy dài xuống má. Nhã Tịnh tự nhủ, cha đã có một người nhiều nước mắt đủ rồi, không nên có thêm người thứ hai. Nước mắt của ta giờ đây chẳng còn nghĩa lý gì. Nhã Tịnh ngẩng đầu lên, cố lấy giọng thật bình thản:

- Con sẽ cố gắng tìm được việc làm, hoặc lấy chồng trong một thời gian thật ngắn.

Ông Lục Sĩ Đạt ngừng ngàng:

- Cha đâu hề có ý định đó đâu?

Nhã Tịnh nhún vai:

- Nhưng con biết là hiện cha đang ở trong trạng thái khó xử. Có lẽ định mệnh đã an bài như vậy, dù gì, thì cha cũng phải sống phần đời còn lại của cha với Man Như. Còn con? Con cũng về với một người nào đó chưa biết. Vì vậy, cha cần đo an ủi? Man Như ngay đi.

Và Nhã Tịnh bỏ đi. Lần này thì ông Sĩ Đạt không còn ngăn Nhã Tịnh lại nữa. Ông chỉ đưa mắt nhìn theo mãi đến lúc Nhã Tịnh ra ngoài cửa, ông mới nói với theo:

- Cuối tuần này ở câu lạc bộ có mở dạ hội. Cha mong là có sự tham dự của con.

Nhã Tịnh vẫn thẳng lưng cất bước. Bao giờ cũng vậy, mỗi khi gặp điều gì không vui, hay căng thẳng là Nhã Tịnh có cảm giác cột sống của mình như hoá đá, một cảm giác của loài ốc sên gặp chuyện không hay thường rút đầu vào vỏ. Nhã Tịnh hiểu, câu lạc bộ mà cha tham dự, là một câu lạc bộ dành cho giới thượng lưu, trong đó có rất nhiều tay kinh doanh giỏi, độc thân... Cũng chính tại câu lạc bộ này, cha nàng, ông Lục Sĩ Đạt đã quen và yêu Man Như. Nhã Tịnh quay lại nhìn cha với nụ cười:

- Ở câu lạc bộ của cha có một ông Sĩ Đạt thứ hai không?

Ông Sĩ Đạt tái mặt. Nhã Tịnh chợt thấy hối hận. Thật ra thì Nhã Tịnh không cố tình làm chạm tự ái cha.

Vâng nàng chỉ muốn nói cho đỡ bức. Nhã Tịnh cũng không muốn bị an bài. Nhã Tịnh thờ dai:

- Xin lỗi cha, nhưng cái gì con cũng muốn tự mình quyết định, con không muốn nhờ vả ai. Thôi được rồi, con hứa sẽ đến, dù gì con cũng phải cố không để phiền cho ai cả, con sẽ tìm cho con một con đường.

- Nhã Tịnh!

Có tiếng cha gọi, nhưng Nhã Tịnh đã bỏ đi.

Thế là, tối hôm ấy, Nhã Tịnh lại đến nhà hàng Cây Hoa. Nhã Tịnh đến Cây Hoa với mấy lý do. Thứ nhất, Nhã Tịnh nghĩ đến anh chàng tên Hoàn kia dù sao cũng sáng giá, trong câu lạc bộ của cha chưa hẳn có tay nào hơn. Thứ hai, nếu thật sự. Hoàn cần một người mẫu.. Nhã Tịnh hỏi thử, có hợp hay không chuyện đó không cần biết. Nhưng dù sao có công ăn việc làm vẫn hơn là ăn không ngồi rồi. Thứ ba, rảnh rồi cũng buồn, có Hoàn tán gẫu còn hơn. Thứ tư, từ hôm qua đến giờ Nhã Tịnh vẫn chưa hiểu được động cơ nào khiến Hoàn đeo mãi theo mình, thừa cơ hội này hỏi cho ra lẽ... Thứ năm... Ôi, mặc kệ, lý do nào thì cũng mặc. Nhưng rõ ràng là anh chàng tên Hoàn điên điên này.. cũng khá hấp dẫn chứ... Và Nhã Tịnh nôn nóng mong cho buổi chiều mau đến.

Lúc Nhã Tịnh bước vào nhà hàng Cây Hoa thì cũng là lúc nhà hàng đang đông ngẹt khách. Nhã Tịnh hướng mắt về phía góc cũ, đã thấy Hoàn có mặt ở đấy từ bao giờ. Anh chàng đang ngồi một mình với điều thuốc trên tay, thái độ bình thản. Hình như anh chàng biết chắc chắn là Nhã Tịnh sẽ đến. Nhã Tịnh chợt thấy nóng mũi, nhưng nghĩ lại. Dù gì thì ta cũng đã đến cơ mà. Và Nhã Tịnh thấy buồn cười làm sao. Lúc ấy Hoàn lịch sự đứng dậy chào:

- Ô! Cô bé đã đến, xin chào cô bé.

Nhã Tịnh đặt ví lên bàn, ngồi uống hai tay chống cằm, mắt xoe tròn nhìn Hoàn. Hôm nay Hoàn mặc chiếc áo sơ mi dài tay màu đỏ, trông thật trẻ. Trẻ mà lại khỏe nữa.

- Cô có cần súp đuôi bò với bíp- téch nữa không?

"Đàn bà có 41 đoá hoa" Cuốn phim nói về những người đàn bà trên 40 tuổi vẫn cô đơn. Bỗng nhiên, nàng sợ thời gian, không lẽ đến già nua ta vẫn tro troi sao? Nhưng rồi có gì đâu gấp gáp, có thể có một ngày nào đó rồi ta sẽ gặp một người tình hơn ta 20 tuổi. Như trường hợp của cha ta đây 40 gặp 20 là chuyện bình thường. Thời đại bây giờ mà, cái gì lại không thể xảy ra?

Hoàn lên tiếng:

- Đây cô Tang Tang. Cô chọn món nào mà lại ngồi thừ ra như vậy?

Nhã Tịnh nói:

- Anh lúc nào cũng đoán hay. Lúc ở trường, thầy giáo cũ thường đặt cho tôi cái tên là 'Mộng Mớ đầy'.

Hoàn ngạc nhiên:

- Ở trường? Tôi nghĩ là cô hết học rồi cơ mà? Nhã Tịnh nói, và quên đi cái cảm giác xa lạ với anh chàng đối diện:

- Vâng, tôi đã tốt nghiệp. Tôi mới ra trường năm rồi. Ngành gì anh biết không, truyền thông đại chúng. Cái ngành nghề của anh đấy. Một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Hoàn gật gù:

- Vâng. Gặp cô quả thật may.

Nhã Tịnh không cười nữa, ngồi tựa lưng vào ghế. Nhã Tịnh lại thấy giận mình, cho hẳn biết để làm gì? hẳn chưa mời ta làm nhân viên của hẳn thì ta đã khai tuột lý lịch ra rồi - Thế dùng món hào xào nhé?

Hoàn lại hỏi, Nhã Tịnh trở lại thực tế.

- Vâng, cho món hào xào với một ly cà phê.

- Không dùng thêm món nào khác ư?

- Hôm nay, tôi không đói.

- Mong rằng điều đó không phải lỗi ở tôi.

Hoàn nói với nụ cười.

Anh gọi cho Nhã Tịnh và mình cùng một thứ món ăn. Nhã Tịnh ngạc nhiên:

- Anh lúc nào cũng thích chọn theo thức ăn người khác ư?

- Không hẳn thế, mà là tại tôi lười chọn món ăn thêm.

Nhã Tịnh cười châm biếm:

- Như vậy, thời gian của anh hẳn quý báu lắm?

- Vâng.

Ngộ thật! Một người có đủ thời gian để đeo đuổi theo cô gái ngoài đường lại cho là quý trọng thời gian. Nhã Tịnh khịt mũi, nhíu mày. Gương mặt Hoàn sau làn khói có vẻ mông lung, mờ ảo. Hoàn không đơn giản như một kẻ chỉ 'rong chơi tán gái Phải có một mục đích gì. Hay là, hẳn ta biết mình là con gái duy nhất của Lục Sĩ Đạt nên định giờ trò bắt cóc? Phim ảnh lúc này hay đề cập đến những chuyện như vậy. Nếu thật vậy thì ông lắm rồi, cha tôi lúc này chỉ mong ai đó bắt cóc tôi đi mất cho rồi, càng khuất ông càng thoải mái.

- Cô lại nghĩ gì nữa vậy?

Nhã Tịnh giật mình, đáp nhanh:

- Nghĩ về anh.

Hoàn dứt thuốc. Món hào xào đã mang ra, anh chàng vừa ăn vừa hỏi:

- Hu? Nghĩ đến tôi làm sao?

- Nghĩ đến mục đích của anh.

Hoàn ngẩng lên ngắm nghía Nhã Tịnh.

- Cô ăn đi, ăn xong tôi sẽ nói rõ mục đích việc làm của tôi cho cô nghe.

Nhã Tịnh bắt đầu ăn. món ăn cũng khá, nàng quay sang bàn kế bên cười với người giới thiệu. Người đàn bà kia vẫn ngồi một mình. Thật cô đơn! Cô đơn là kẻ thù của nhân loại. Một kẻ thù lớn nhất. Nó làm xoáy mòn bao mơ ước về hạnh phúc của con người. Nhã Tịnh mong là khi mình trên bốn mươi, mình sẽ không phải ngồi một mình ở nhà hàng thế này.

Hoàn đột nhiên hỏi:

- Hình như cô chưa bao giờ chịu tập trung tư tưởng suy nghĩ về một điều gì đó phải không?

Nhã Tịnh trừng mắt:

- Tại sao tôi phải tập trung tư tưởng? Để nghĩ đến anh à?

- Lại nổi giận nữa rồi.

- Anh đã nói khi tôi nổi giận trông ngộ lắm mà. Hoàn đẩy đĩa ra xa, đốt một điếu thuốc. Thái độ chàng có vẻ rất nghiêm chỉnh.

- Tôi muốn cô tập trung tư tưởng lắng nghe, chỉ vài phút thôi. Vì tôi có câu chuyện muốn kể cô nghe.

Nhã Tịnh trợn mắt:

- Hừ. Anh đeo theo tôi suốt buổi chiều chỉ để kể tôi nghe một câu chuyện?

- Vâng!

Nhã Tịnh nghiêng đầu, thái độ. Hoàn rất nghiêm túc. Nhã Tịnh chợt hiểu, anh chàng này không phải con người thích bông đùa. Phải có một lý do gì đó. Nhã Tịnh lấy tay lua mấy cọng tóc lòa xòa trên trán, đẩy đĩa thức ăn sang bên, bồi bàn đã mang cà phê ra. Nhã Tịnh hớp lấy một miếng rồi nheo mắt nhìn Hoàn.

- Kể đi, tôi nghe đây. Mong là câu chuyện hấp dẫn không buồn ngủ chứ!

Hoàn cầm ly cà phê bằng hai tay. Chàng không còn hút thuốc. Mắt không rời Nhã Tịnh và thoáng buồn.

- Đây là một câu chuyện nhỏ, nó chẳng có một ý nghĩa gì so với thời đại lớn này. Tôi sẽ cố hết sức, nói ngắn gọn chừng nào hay chừng ấy.

Rồi Hoàn bắt đầu kể, giọng chậm rãi.

- Có một người đàn bà khá lớn tuổi, bà ấy có 4 thằng con trai và một đứa con gái. Khi đứa con gái út vừa tròn một tuổi, thì chồng bà ta qua đời. Bà đã cố sống kiếp sống góa bụa, quần quật nuôi 5 đứa con cho đến lúc trưởng thành. Khi đứa con cả được 22 tuổi, thì chiến tranh Trung Nhật bùng nổ. Cậu cả phải lên đường ra mặt trận. một năm sau có tin tử nạn nơi chiến trường. Đứa thứ hai vào không quân. Trong một cuộc dội bom cũng bị rớt máy bay chết. Đứa thứ ba là một trong hàng triệu thanh niên đáp lời sông núi, gác bút lên đường. Thật ra thì lúc ra trận cậu ta chưa đến tuổi trưởng thành, nhưng nóng lòng báo thù cho hai anh nên đã xung phong ra đi. Kết quả cũng mất tích. Người thì nói cậu ta đã chết, nhưng có người lại bảo là cậu ta đã bị quân Nhật bắt làm tù binh. Tóm lại là từ đó cậu không còn về nhà nữa.

Nhã Tịnh bị câu chuyện lôi cuốn. Nàng chăm chú nghe và cảm thấy hơi lạnh. Có lẽ nhà hàng cho mở máy điều hòa không khí số lớn quá.

- Bà lão trong vòng có mấy năm, mất đi ba đứa con, bà suýt điên lên. Nhưng cô cũng biết. Những bà mẹ phương Đông trước mọi hoàn cảnh nghiệt ngã bao giờ cũng có tâm hồn cứng cỏi, sức chịu đựng lớn lao vô cùng. Bà đã gượng đứng lên. Và lại, bấy giờ còn đứa con trai và đứa con gái út nữa cơ mà. Năm 1949, bà đã đưa hai đứa con này sang Đài Loan. Đứa con trai đã trưởng thành, làm nên sự nghiệp, cưới vợ đẻ con. Trước sau cậu ta cũng có ba đứa: hai trai và một gái. Bà lão thấy an ủi phần nào. Bấy giờ bà cũng đã có cháu nối dõi tông đường. Con trai bà giỏi dang, làm nên sự nghiệp lớn, trở thành một tay cự phách trong làng thương mại. Bà lão tưởng là từ đây mình có thể yên tâm hưởng hạnh phúc tuổi già. Có ai ngờ đâu, trong chuyến sang Mỹ dự hội nghị kinh tế, chiếc phi cơ mang con bà và nàng dâu từ New York trở về, chỉ vì một con chim sẽ bay lọt vào động cơ phản lực, mà nổ tung. Theo tin cho biết thì tất cả hành khách trong chuyến phi cơ này, không ai sống sót. Bà lão coi như mất luôn đứa con trai cuối cùng.

Hoàn ngừng lại một chút, dứt thuốc, hớp một hớp cà phê, rồi nhìn Tịnh tiếp.

- Lúc bà lão mất đi đứa con trai cuối cùng, thì hai cháu của bà một đứa đã 17 và đứa kia 16, còn cô cháu út mới 10 tuổi thôi. Lại một lần nữa, bà cũng không bị quật ngã trước nỗi đau đớn này, phải nói phần lớn phải kể đến công lao của đứa con gái còn lại. Vì người con gái này ngay từ nhỏ đã nhìn thấy quá nhiều cảnh chết chóc, đã thấy mẹ khóc và đau khổ nhiều lần, nên tự nguyện thề với lòng là sẽ không bao giờ lập

gia đình, để được cận kề chăm sóc phụng dưỡng người mẹ đau thương. Có con gái, bà lão lại gắng gượng đứng dậy. Gắng gượng dậy dỗ cháu con nên người. Còn gì an ủi hơn, bên những đứa cháu ngây thơ, non dại? Thế rồi, ngày tháng trôi qua, chúng đã lớn khôn. Bà lão ngày càng già đi. Bây giờ mọi tình yêu của bà như tập trung vào đứa cháu gái út. Nụ cười và tiếng nói như chim của cô cháu gái là niềm vui của bà. Cô cháu lớn lên trở thành thiếu nữ xinh đẹp. Cô hơi ngang bướng nhưng đa tình. Năm 19 tuổi cô ta bắt đầu biết yêu và yêu một cậu con thanh niên không ra gì. Mỗi tình bi. Cả nhà phản đối, nổ thành một cuộc cãi vã lớn. Để ngăn chặn tình yêu, hai người anh của cô gái đã tìm mọi cách đưa cô sang Mỹ du học. Không ngờ cuộc ngăn cách đã làm cô gái phát điên? Cô ta trốn vào phòng cắt mạch máu ở cổ tay tự tử? Khi hai ông anh hay được thì chậm mất rồi. Cô gái đã chết.

Hoàn ngừng lại nhìn Nhã Tịnh. Không khí im lặng giữa hai người.

Nhã Tịnh bưng ly cà phê lên hóp một hóp. Cà phê đã nguội một mối cảm hoài chạy qua tim. Tại sao Hoàn lại kể câu chuyện này cho ta nghe? Nhưng rõ ràng đây là một câu chuyện có thật. Vì qua giọng kể của Hoàn, Nhã Tịnh có thể khẳng định như thế.

- Hai anh em từ Mỹ trở về, họ thề với nhau là sẽ giấu kín câu chuyện không cho nội biết. Dù gì thì nội của hai người đã trải qua bao nhiêu gian khổ rồi. Không thể chịu nổi một cú sốc lớn nữa. Họ bàn tính với người cô, và tất cả dựng lên một màn kịch. Tất cả đều nói lại với bà lão là cô gái vẫn bình yên. Thư từ Đài Loan gửi sang Mỹ rồi từ Mỹ gửi trả lại Đài Loan. Bà lão giờ đã quá già, mắt đã lòa, tai yếu. Nhưng lúc nào bà cũng mong mỏi, chờ đợi đứa cháu gái duy nhất của mình từ phương xa trở về? một sự mong mỏi mỏi mòn. Đầu năm nay, bác sĩ riêng của gia đình có gặp người cô và 2 ông anh kia. Họ nói là bà lão chỉ có thể sống cao lắm là một năm nữa. Tất cả nội tạng của bà rất yếu. Nhưng bản thân bà thì vẫn không hay biết. Ngày ngày vẫn ngồi đợi chờ những cánh thư của người cháu gái ở phương xa trở về. Bà mong chờ tin cháu, mong mỗi ngày về của cháu bà vẫn thường cầu trời 'cho cháu tôi về đi, tôi không còn sống được bao lâu nữa chỉ mong nắm được bàn tay nó, vuốt tóc nó là có thể yên tâm nhắm mắt. Mắt của Hoàn hướng phía về ly cà phê. Có một cái gì buồn bã trong ánh mắt đó. Hình như Hoàn ghen lời không nói thêm được. Nhã Tịnh ngẩn người, câu chuyện làm chính Nhã Tịnh cũng thấy mềm lòng.

- Đây là một câu chuyện có thật ư?

- Vâng

Nhã Tịnh nói:

- Tôi không dám tin đây là sự thật, câu chuyện bi thảm quá, đầy những đau khổ mất mát.

- Hãy tin cậu ấy!

Người đàn bà ngồi ở bàn kế bên đột nhiên lên tiếng. Giọng nói của bà cũng có vẻ muốn khóc. Nhã Tịnh giật mình quay lại và phát hiện ra bà đã sang bàn mình ngồi tự bao giờ. Bà ngồi đấy nhìn Nhã Tịnh với đôi mắt đầy cảm xúc. Bây giờ ngồi gần hơn, Nhã Tịnh mới thấy bà ta không hẳn 40 tuổi mà như hơn 50 rồi, nhưng da dẻ vẫn trắng mịn, mắt vẫn đen. Màu mắt hình như quen thuộc. Đúng rồi, ánh mắt của Hoàn!

- Bà? bà là ai?

Nhã Tịnh bối rối hỏi.

Người đàn bà nắm lấy tay nàng:

- Tôi là người cô của cô gái tự tử chết.

Nhã Tịnh tròn mắt nhìn Hoàn, nàng thấy kinh ngạc cực độ:

- Thế? thế mấy người muốn gì? Không lẽ, không lẽ anh là một trong những người cháu trai kia? Hoàn nhướng mắt nhìn lên. Đôi mắt thật thành khẩn.

- Vâng, tôi là người cháu nhỏ. Còn đây là cô tôi, Tang Vũ Lan, chúng tôi đều gọi cô là cô Lan. Chỉ có nội mới gọi cô tôi là Vũ Lan thôi. Chúng tôi đều yêu thương cô ấy. Cô Lan là người đàn bà vĩ đại nhất trên đời này một con người lúc nào cũng khiêm tốn vì mọi người.

- Nhi Hoàn! Con đừng thổi phồng cô như vậy, con làm cô khó chịu.

Nhã Tịnh nhìn hai người bối rối.

- Nhưng tại sao, lại đem câu chuyện này kể lại cho tôi nghe làm gì? Cái cô cháu gái của bà chết trên đất Mỹ đó tên gì?

Người đàn bà nói với giọng đau khổ:

- Tang Vĩ Nhu. Nhưng ở nhà chúng tôi chỉ gọi. Nó bằng cái tên Tang Tang thôi.

Nhã Tịnh giật mình. Thì ra, nàng quay sang nhìn Hoàn:

- Đó là lý do tại sao anh theo tôi từ hôm qua đến nay? Tôi giống Tang Tang lắm ư?

- Không phải hoàn toàn giống chỉ phần nào thôi.

Người đàn bà nhìn Nhã Tịnh nhận xét:

- Cái giống nhất của cô là đôi mắt. Ngoài ra còn một số cử chỉ của cô, như đưa tay vuốt tóc, quay lưng, nhướn mày, quẩy túi sách. Nhất là hay buột miệng nói ngay không suy nghĩ, hoặc hay mơ mộng. Hôm qua lúc nghe Hoàn nó kể lại chuyện gặp cô, tôi vẫn không tin. Mà bây giờ tôi mới thấy, một sự trùng hợp lạ lùng. Có điều, cô hơi cao và mập hơn Tang Tang một chút.

Nhã Tịnh buột miệng:

- Có nghĩa là không đẹp bằng Tang Tang của quý vị?

Cô Lan nhìn Nhã Tịnh với cái nhìn đầy tình cảm:

- Không, cô đẹp lắm. Nhưng dù sao thì Tang Tang đối với chúng tôi vẫn là một vật báu có một không 2, chắc cô cũng hiểu điều đó. Vì với chính gia đình cô, cô cũng là con cưng cơ mà?

Chưa hẳn như vậy. Nhã Tịnh nghĩ, trong đầu nàng lại thoáng hiện cảnh âu yếm giữa cha và Man Như.

Nhã Tịnh ngồi thẳng lưng nói:

- Được rồi. Thấy quý vị tìm gặp được một người giống Tang Tang của quý vị, thì điều đó có nghĩa gì chứ?

Hoàn lên tiếng:

- Có chứ. Nội tôi bây giờ gần như mù và điếc, người đã hơi lẩn. Tang Tang xa nhà hơn 3 năm. Trong 3 năm đó có bao nhiêu thứ đổi thay, vì vậy, nội tôi sẽ không thể phát hiện ra là.

Nhã Tịnh như ngồi phải đinh, đứng bật dậy.

- Mấy người có điên không mà muốn tôi thủ vai Tang Tang cơ chứ?

Hoàn thành thật:

- Rõ ràng là chúng tôi muốn như vậy.

Nhã Tịnh kinh ngạc nhìn 2 người. Người đàn bà tên Lan đang nhìn Nhã Tịnh với ánh mắt cầu khẩn. Hoàn thì chỉ ngồi yên chờ đợi. Nỗi buồn vẫn còn vương trên đôi mắt chàng. Nhã Tịnh bối rối:

- Tại sao mấy người lại muốn tôi làm chuyện đó? Mấy người có chắc là tôi nhận không?

Hoàn nhìn thẳng vào mắt Nhã Tịnh và nói:

- Chúng tôi trả tiền rất cao. Nếu cô còn có chút tình cảm giữa người với người, thì chắc cô không nỡ từ chối. Cô hãy giúp chúng tôi an ủi một người đã gần đất xa trời một người mà cả cuộc đời đã đánh mất quá nhiều thứ thân yêu. Còn một điều nữa. Người ấy chỉ sống tới đa mấy tháng nữa thôi.

Nhã Tịnh bứt rứt:

- Chuyện này thật khó quá. Tôi hoàn toàn không hiểu một tý gì về Tang Tang, tôi cũng không hiểu được nội anh ra sao. Tóm lại. Tôi hoàn toàn không hiểu gì về gia đình anh.

Nhã Tịnh đứng lên, đặt tay lên túi sách:

- Quý vị đều điên cả. Quý vị xem phim nhiều quá, xem tiểu thuyết nhiều quá. Nên nghĩ ra lắm trò. Xin lỗi, tôi không thể nhận được việc này. Nhã Tịnh quay người lại, định bước đi, nhưng giọng của Hoàn từ sau vọng tới.

- Cô xem như cô thủ một vai kịch đi, còn hơn là cô phải ở nhà đối diện với 'bà má nhỏ' còn căng thẳng hơn.

Nhã Tịnh giật mình quay lại, nàng cảm thấy lạnh xương sống. Nhã Tịnh giận dữ hỏi:

- Vậy là tối hôm qua anh đã theo dõi tôi đến tận nhà? Anh theo dõi tôi? Vậy là hèn.

Hoàn kéo túi sách của Nhã Tịnh, năn nỉ:

- Xin lỗi. Tôi có cái tính biết cái gì cũng phải biết tới nơi tới chốn. Gia đình tôi xưa đến giờ chưa hề lụy ai, Nhã Tịnh, tôi van cô!

Nhã Tịnh quay mặt lại. Trong đôi mắt đen nháy kia, có một cái gì van xin, đau khổ. Và ngay trong giọng nói của chàng, đã khiến người nghe thật khó khước từ. Và nàng lặng lẽ gạt đầu mà hai giọt lệ uớt lẩn dài trên má.

Phần 2:

Chương 3

Trong phòng làm việc của Tang Nhi Hoàn. Hoàn tuy còn trẻ nhưng cơ ngơi khá lớn, phòng làm việc của chàng rất rộng. Trang bị điện thoại tự động, một bộ sa lông đắt tiền, chung quanh toàn cửa kính nên trông thật sáng sủa. Phòng thiết kế có máy điều hòa nhiệt độ, không khí lúc nào cũng mát mẻ. Trong phòng bây giờ ngoài Nhã Tịnh ra còn ba người nữa, đó là cô Lan, Nhi Khải, anh của Nhi Hoàn và Hoàn. Hoàn cất tiếng hỏi:

- Cô sinh năm nào nhỉ?

Tịnh ngẩng lên đáp:

- Ngày 20 tháng ba năm 1956. Nhằm mùa xuân, cả nhà ai cũng mong là sẽ có một đứa con gái nhu mì, dễ thương, nhưng không ngờ lại sinh ra tôi, nhiều lúc còn quậy hơn cả con trai nữa.

- Thôi bây giờ chúng ta ôn bài một tý nhé?

Người nói không phải là Hoàn mà là Khải. Anh của Hoàn chỉ lớn hơn em có một tuổi, mà dáng dấp bề vệ, nghiêm nghị hơn. Nhã Tịnh tưởng ít ra phải trên Hoàn bốn năm tuổi. Khải cũng cao lớn như Hoàn, có điều với cặp kính gọng vàng trên mũi, anh ta có vẻ nghiêm khắc và khó chịu hơn. Điều này cũng có thể thấy rõ qua bộ âu phục phẳng phiu tề chỉnh. Những con người có nội tâm khép kín như anh chàng này, chắc chắn là anh ta đòi hỏi nhân viên của mình một kỷ luật thép. Nhã Tịnh đến đây lần thứ ba rồi, nhưng vẫn không sao chịu được thái độ hách dịch khó ưa của Khải.

Nhã Tịnh nhướn mày nói:

- Tôi không thích thái độ ra lệnh của anh, anh Khải ạ. Tôi muốn nói gì là tôi nói ngay, không giống người khác. Và lại, tôi đến đây là để giúp các anh chứ không phải là thuộc hạ của quý vị đâu nhé?

Khải hình như không đoái hoài đến lời nói của Tịnh, anh ta trừng mắt với nàng:

- Cô hãy cẩn thận cách xưng hô của mình nhé. Cô nên nhớ là Tang Tang lúc nào cũng gọi tôi là anh cả.

- Không hẳn thế, cô ấy còn gọi anh là bốn mắt, là cà khêu vì hai chân anh dài lòng thòng, là ông ngang bướng, là người khó chịu. Khải có vẻ khó chịu thật:

- Hừ? Mấy chi tiết nhỏ nhặt đó cô đâu cần phải rõ vậy?

Nhã Tịnh nói:

- Tại anh nghĩ thế, chứ những chi tiết đó mới là quan trọng, ăn tiền hay không là ở những chi tiết đó.

Khải hỏi:

- Nội bây giờ bao nhiêu tuổi?

- Đến ngày ba tháng 7 này, nội tròn 80 tuổi. Còn em từ Mỹ về là để đặc biệt mừng bát tuần của nội.

- Nội thường gọi em là gì?

- Thế em thường gọi nội bằng những lời gì?

- Nội, bà của con.

Cô Lan chen vào:

- Còn gì?

Cô Lan bước tới, mắt ướt và giọng nói như nghẹn lại.

- Giữa con với nội có một điều bí mật, đó là mỗi lần con muốn xin xỏ điều gì, con hay nhõng nhẽo, xà vào lòng nội nũng nịu, xin mãi một cách dai nhách, xin cho được mới nghe. Nên nội gọi con là 'Kẹo mạch nha' Con cũng không vừa, gọi lại nội là 'Bà nội con nít.'

Nhã Tịnh tròn mắt:

- Bà nội con nít? Cô có gọi sai không, làm gì có danh xưng kỳ cục vậy gọi một cách vô lễ như vậy được sao?

Cô Lan thở dài nói:

- Tại con không biết. Khi người ta trở về già, thường bản tính hay quay lại với tuổi thơ. Họ thích được nuông chiều và có những đòi hỏi như con nít, họ muốn được coi như con nít. Nhưng rõ ràng cái danh xưng này chỉ được dùng ở chỗ riêng tư chứ không thể được gọi trước mặt mọi người.

Nhã Tịnh ngăn người ra nhìn cô Lan, Khải lại ra lệnh:

- Đem chồng ảnh cũ ra đây, Tang Tang em chỉ từng người trong ảnh gọi tên ra cho tôi xem nào. Khôi phải để ý đến vú Kỹ, vú ấy sẽ giúp đỡ vì vú là người đã nuôi nấng Tang Tang từ nhỏ tới lớn. Vú biết rành mọi thứ, vú sẽ cộng tác tốt với chúng ta.

Khải nói xong như nghĩ ra điều gì, quay sang Nhã Tịnh:

- Cô biết đàn guitar không?

Nhã Tịnh lúng túng:

- Đàn ư? Cái gì tôi cũng có thể biết trừ việc đàn, tôi không có khiếu về thứ này, chỉ biết huýt sáo thôi.

Khải nhún nhó:

- Kỳ cục. Thời buổi này trong số mười cô thì hết tám cô biết đàn guitar. Vậy sao quý vị lại chọn người không biết đàn chứ? Nhi Hoàn, tôi đã nói với chú rồi. Kế hoạch này không thể thực hiện được cơ mà, vậy mà chú không nghe. Thôi ngưng kế hoạch lại đi. Máy người nói Nhã Tịnh đây giống Tang Tang, cô ấy lúc nào cũng như đùa, đâu chịu hợp tác với chúng ta? Cô ấy cũng không có khả năng đóng kịch. Đừng tưởng là nội hoàn toàn lú lẫn rồi nhé?

Quay sang những người còn lại Khải nói

- Cô Lan với Nhi Hoàn, dẹp ba cái chuyện này đi. Còn Nhã Tịnh cô có thể về được rồi. Chúng ta không diễn vở kịch này đâu.

Hoàn bước đến đứng trước mặt Khải

- Không, tôi muốn vở kịch này phải diễn tiếp.

Khải chau mày:

- Nhi Hoàn! Em đừng có khờ như vậy. Em có biết nếu tiếp tục chuyện gì sẽ xảy ra không? Nội lúc nào cũng nghĩ là Tang Tang vẫn còn sống, nếu bây giờ bất ngờ phát hiện có kẻ đội lốt Tang Tang thì hậu quả sẽ thế nào đây?

Nhi Hoàn bình tĩnh đáp:

- Em biết chứ! Nhã Tịnh sẽ không làm ta thất vọng, cô ấy rất khéo. Anh thử nghĩ xem nội sẽ vui ra sao khi thấy Tang Tang trở về?

Khải đưa tay lên trời:

- Trời đất, cậu nên sáng suốt một tí, cậu có biết là cô ta ngay cả đàn guitar cũng không biết không?

Nhã Tịnh nhìn 2 anh em Hoàn, rồi quay sang cô Lan.

- Tang Tang đàn guitar giỏi lắm ư?

Cô Lan nói:

- Không chỉ đàn giỏi. Mà đàn một cách tuyệt vời. Nó có thể ngồi dưới gốc cây ngô đồng, đàn một lúc mấy tiếng đồng hồ không nghỉ, chim hản mê cả tiếng đàn của nó.

Nhã Tịnh ngẩn ra.

- À! Vậy là coi như tôi không đáp ứng được nhu cầu mà quý vị cần.

Khải chen vào.

- Tôi thấy điều này ngay từ đầu.

Nhã Tịnh nhìn Khải.

- Muốn học đàn guitar, phải bao lâu mới biết đàn?

Khải nói:

- Đừng có điên! Muốn đàn giỏi như Tang Tang ngoài việc khổ luyện ra, còn cần phải là thiên tài. Cái đó cô làm gì có? Và lại, thời gian cũng không còn kịp nữa đâu. Sinh nhật của nội tôi chỉ còn 10 ngày nữa là đến. Không ai học đàn 10 ngày là biết đàn ngay.

Và quay sang Hoàn.

- Chú đã quên điều quan trọng nhất, đúng ra lúc gặp Tịnh chú phải hỏi trước là cô ấy biết hay không chứ?

Hoàn nhìn Khải chậm rãi nói:

- Tôi không sợ sót. Nhưng Nhã Tịnh không cần phải biết đàn guitar. Vì Tang Tang không muốn đàn nữa, không những không muốn đàn mà cũng không muốn thấy cây đàn!

Khải ngơ ngác nhìn em, trong khi cô Lan như hiểu ra, mắt cô sáng lên:

- Vâng, Tang Tang sẽ không bao giờ đàn guitar nữa. Khải hết nhìn Hoàn, lại quay sang cô Lan.

- Máy người nói thế là thế nào?

Hoàn thờ dãi, nhìn anh

- Nếu anh hiểu được tính của Tang Tang, bản chất nhạy bén của nó, hẳn anh đã không tìm cách đưa nó sang Mỹ, và chúng ta đã tránh được bi kịch xảy ra.

Mặt Khải tái hắc, giọng nói Khải đanh lại:

- Chú lại trách tôi ư? Chú nói thế là thế nào? Tôi cố tình muốn giết chết Tang Tang ư?

- Nhi Hoàn!

Cô Lan vội đứng dậy can ngăn. Bàn tay cô đặt lên vai Khải:

- Không ai trách con chuyện đó cả. Tất cả đều là số mệnh. Ý của Hoàn nó nói là, chúng ta có thể viện lý do tại sao Tang Tang không thích đàn nữa. Con nên nhớ rằng trước kia chính Vạn Hạo Nhiên đã dạy đàn

cho Tang Tang, bây giờ Tang Tang không muốn đàn nữa.

- Lý do gì để có sự thay đổi đó?

Hoàn nói:

- Vạn Hạo Nhiên đã lấy vợ. Tang Tang bỏ đi nước ngoài làm Nhiên thất vọng, nên cưới vợ.

Khải giật mình.

- Ai nói với chú là Nhiên đã cưới vợ?

Hoàn đáp:

- Em nói. Cậu ấy mới lấy vợ năm rồi! Anh đừng quên là thời gian có thể làm thay đổi mọi việc. Tang Tang cũng phải thay đổi. Từ nước ngoài trở về, Tang Tang không muốn nhắc lại chuyện cũ, không muốn nghe nói tới Hạo Nhiên, không muốn đàn guitar, cũng không muốn hát lại bản nhạc 'Chiếc áo mộng mơ' nữa.

Khải yên lặng, bước tới bên khung cửa sổ, suy nghĩ, thật lâu mới lên tiếng:

- Cậu đã nghĩ kỹ rồi chứ? Nhưng còn người nhà họ Vạn? Họ có thể đến quây không?

Hoàn nói:

- Chuyện đó anh giao cho em. Em bảo đảm với anh là người nhà họ Vạn sẽ không đến đâu. Chuyện Tang Tang trở về nước là chuyện riêng của gia đình ta. Và chuyện này chỉ có người trong nhà biết. Nhà họ Vạn chẳng hay đâu mà anh lo.

Khải yên lặng, cô Lan nhìn 2 anh em. Cô biết là mọi việc đã được giải quyết tốt đẹp nên quay lại ngồi cạnh Nhã Tịnh:

- Thôi bây giờ ta tập dợt lại. Nhã Tịnh phải biết số tên của bạn bè thân thuộc trong gia đình tôi.

Nhã Tịnh đứng dậy, đưa mắt nhìn 2 anh em Hoàn:

- Khoan đã, tôi cần biết rõ hơn về anh chàng Vạn Hạo Nhiên và bản nhạc 'Chiếc áo mộng mơ'

Mặt Khải biến sắc, anh chàng giận dữ:

- Mấy chuyện đó cô không cần biết. Cô chỉ cần làm tròn vai của cô là được rồi.

Nhã Tịnh chau mày:

- Hừ. Tại sao lại không cần? Tôi phải biết đủ về vai của mình chứ? Anh chàng Vạn Hạo Nhiên là người yêu của Tang Tang cơ mà?

Nhã Tịnh quay sang Khải:

- Hạo Nhiên đã dạy cho Tang Tang đàn, họ cùng đi dạo dưới ánh trăng, cùng nắm tay hát bài 'Mộng như chiếc áo mát như nước' còn 'anh cả tôi lạnh như băng'?

Khải chau mày:

- Sao lại 'anh cả tôi lạnh như băng'?

Nhã Tịnh nói to:

- Thì anh cả ở đây là anh! Chính anh đã ngăn cách tình yêu của họ, anh lạnh lùng như nước đá như một thỏi đồng. Anh đã mang tôi ném sang nước Mỹ để chia cắt tình yêu của chúng tôi. Chính điều này, anh đã làm tôi như điên lên. Để tôi phải cắt mạch máu ở cổ tay tự tử..

- Im đi! Ai cho cô biết những điều đó? Sao cô lại biết quá nhiều như vậy?

Hoàn chen vào.

- Em đây. Chính em cản sự hợp tác của cô ấy, nên kể hết mọi sự thật cho cô rõ.

Nhã Tịnh thành thật nói:

- Tôi cần biết nhiều hơn về Vạn Hạo Nhiên. Tại sao quý vị phản đối cuộc tình của họ? Bây giờ hắn đang ở đâu? Làm gì? Có vợ thật không? Hắn khoảng bao nhiêu tuổi và đẹp trai không? Chẳng có ai trả lời. Căn phòng chìm trong im lặng. Nhã Tịnh nhìn quanh. Khải có khuôn mặt lạnh như băng, cô Lan thì đang cúi xuống, còn Hoàn thì lẩn tránh ánh mắt Tịnh với một chút buồn phiền.

Rồi Hoàn cũng lên tiếng:

- Trong thời gian đóng vai trò của Tang Tang, tôi nghĩ, Nhã Tịnh không cần phải hiểu rõ lắm về Vạn Hạo Nhiên, chỉ cần biết là Tang Tang đã yêu hắn là đủ. Nội sẽ không tự ý nhắc đến tên hắn đâu. Nếu lỡ có nhắc thì Nhã Tịnh chỉ giả vờ chau mày nói 'Nội ơi! Con không muốn nhắc đến chuyện đó nữa là đủ rồi.

Nhưng Nhã Tịnh vẫn ngoan cố:

- Tôi vẫn muốn biết rõ hơn.

Không ai lên tiếng. Nhã Tịnh nhìn khắp một lượt, rồi đứng lên gật gù. Nàng với lấy túi xách bằng vải thô, khoác lên vai, nói:

- Nếu quý vị không cho tôi biết về Vạn Hạo Nhiên thì coi như quý vị cũng không có Tang Tang. Hãy tìm người khác đóng vai này. Còn tôi, tôi không nhận nữa Nhã Tịnh bước về phía cửa. Chẳng có ai ngăn lại.

Do dự một chút rồi Nhã Tịnh cũng cương quyết bước tới cửa. Nhưng vừa đưa tay xoay nắm cửa, thì đã có một bàn tay của ai đặt lên tay nàng. Nhã Tịnh ngẩng lên, thì ra là Khải với đôi mắt buồn. Khải nói:

- Lỗi tại tôi cả. Tuổi trẻ háu thắng, như điều Tang Tang đã nói. Tôi là một tay ngang bướng, Vạn Hạo Nhiên chẳng có gì xấu, chỉ tội nghèo. Cha của hắn chỉ là một tay đào đất không môn đăng hộ đối với chúng tôi. Thế là chúng tôi kiên quyết phản đối. Tôi cũng không ngờ là Tang Tang lại yêu hắn đến độ như vậy.

Nhã Tịnh nhìn Khải. Trong khi Khải đã xoay nắm cửa, nói:

- Thôi bây giờ biết rồi, cô về đi!

Nhã Tịnh tròn mắt:

- Ý anh muốn nói?

Khải nói một cách đau khổ:

- Không ai có thể đóng vai Tang Tang được. Tang Tang đã chết có nghĩa là không thể sống lại. Ngay từ đầu tôi đã nghĩ là kế hoạch này không thể thực hiện được và không bao giờ thực hiện được. Hoàn nó quá ngây thơ, cô Lan cũng hành động nông nổi. Nội cao lắm chỉ sống thêm, mấy tháng nữa thôi. Nếu việc làm của quý vị thất bại thì sao? Chết một đứa em gái còn chưa đủ sao? Bây giờ muốn rút ngắn ngày sống của nội nữa à? Nhã Tịnh hết nhìn Khải lại quay sang nhìn Hoàn. Lạ thật, Hoàn đang suy nghĩ, có lẽ suy nghĩ lung lăm.

Lời nói của ông anh như chàng bị chao đảo, Nhã Tịnh cảm thấy, cả 2 anh em nhà họ Tang này quý yêu nội của họ Dưới cái vỏ lạnh lùng bên ngoài, Khải có trái tim rực lửa. Nhã Tịnh thấy xúc động, tình nhân loại bao la đang bao lấy trái tim nàng. Nhã Tịnh hỏi:

- Quý vị đã quyết định rồi ư? Quý vị không cần tôi đóng vai Tang Tang nữa ư?

Cô Lan ngược mắt lên nhìn Hoàn.

- Hoàn, cô thấy thì điều mà Khải nghĩ không phải là không có lý, chúng ta rõ ràng là hơi mạo hiểm. Nếu có gì sai sót xảy ra, thì lợi bất cập hại. Hay là thôi vậy.

Hoàn quay lại nhìn Khải. Hai anh em nhìn nhau thật lâu. Hình như họ đang trao đổi điều gì. Sau đó Hoàn quay sang Nhã Tịnh do dự một chút Hoàn nói:

- Nhã Tịnh, hình như tôi phải nhọc công lắm mới thuyết phục được cô?

- Vâng, rồi sao?

Hoàn liếm môi, nói:

- Tôi nghĩ là thôi thì, phải tôn trọng ý kiến của anh cả vậy.

- Có nghĩa là quý vị không cần tôi nữa chứ gì?

Nhĩ Hoàn suy nghĩ.

- Anh cả có lý. Ta không nên để Tang Tang sống dậy, làm thế có khi hại hơn là lợi. Dù sao thì tôi cũng xin cảm ơn cô.

- Vậy cũng hay.

Nhã Tịnh gật gù, nhìn mọi người một lần nữa, nàng cảm thấy bức tức.

- Có lẽ anh em mấy người rảnh rồi không việc gì làm nên tìm tôi để pha trò phải không? Tôi đâu dễ dàng như vậy, đâu phải muốn gọi đến lúc nào thì gọi, mà không cần thì xua đi như thế?

Cái tính ngang bướng trở lại. Nhã Tịnh quyết định không đi và quay lại. Không thêm` để ý đến phản ứng của hai anh em Hoàn, Nhã Tịnh bước tới bên ghế, ném mạnh chiếc túi xách trên bàn, rồi chụp lấy quyển album lật ra, ngay tấm hình của Tang Tang rọi lớn. Người con gái có đôi mắt đen to, mày sậm, mũi thẳng, chiếc miệng nhỏ nhắn. một khuôn mặt thông minh láu lỉnh. Nhã Tịnh kéo bức ảnh ra, nắm chặt trong tay.

- Các anh không muốn Tang Tang sống lại, có thật như vậy không? Bây giờ các anh phải nói thật cho tôi biết từ khi thấy tôi. Các anh bắt tôi phải làm thế này, thế nọ, bắt tôi xem album, đọc gia phả dòng họ ?

Anh em mấy người cãi vả, tôi phải nghe hết. Bây giờ thì tôi sẽ không thềm nghe nữa đâu, mà là các anh phải nghe theo tôi.

Khải và Hoàn nhìn nhau, 2 người lộ vẻ ngạc nhiên. Không phải chỉ có Khải và Hoàn mà cả cô Lan nữa.

- Tang Tang cần phải sống lại vài tháng. Vì trong suốt cuộc đời đau khổ của nội các anh, cô ấy là niềm vui duy nhất, là nguồn hy vọng cuối cùng. tôi không cần biết các anh có cần hay không, ngay cả cô Lan cũng vậy. Tôi cương quyết đóng vai trò của Tang Tang, mặc ý kiến của mấy người. Nếu vai trò của tôi bị lộ, nội mấy người sẽ chết và lúc đó là lỗi mấy người. Tóm lại trong màn kịch này, chỉ có thể thành công chứ không thể thất bại. Tôi chỉ là một đứa con gái bình thường, chưa hề gặp sóng gió cuộc đời, chưa có kinh nghiệm sống. Nhưng bây giờ, tôi sẽ cố gắng diễn đạt vai trò mình, và các vị phải giúp đỡ tôi. Mọi sự

thất bại của tôi đều là lỗi của quý vị hết.

Nhã Tịnh dừng lại nhìn Hoàn và Khải.

- Nào bây giờ chỉ còn 10 ngày. Quý vị phải cho tôi biết những chi tiết cần lưu ý đi chứ.

Khải trừng mắt nhìn Nhã Tịnh. Khuôn mặt của anh đầy vẻ giận dữ. Trong khi Hoàn thì đang cắn môi suy nghĩ. Rồi chàng nở một nụ cười, nụ cười khuất phục chịu thua, nụ cười đã khiến Nhã Tịnh xúc động. Đột nhiên Nhã Tịnh nhớ lại đám cưới của cha với cô vợ trẻ, nhớ tới Man Như rồi màn đôi co bất chặt, thêm bớt về quần áo, rồi đòi hỏi các sính lễ?

Tất cả sao nhỏ nhoi và vô nghĩa thế? Nhã Tịnh thấy mắt ươn ướt. Còn cô Lan thì sao? Cô là người có thái độ tích cực nhất. Cô xông đến ôm chầm lấy Nhã Tịnh, hôn lấy hôn để với giọng nghẹn ngào.

- Xin cảm ơn con Tang Tang! Cảm ơn sự trở về của con. Xem này, sự vắng mặt ba năm của con đâu có làm gia đình thay đổi gì mấy đâu, cây lựu mà con yêu thích nhất, năm nào cũng trở hoa, còn cây hoa giấy đích thân con trồng nay đã leo giàn rồi. Con mèo tam thể nhỏ của con nay cũng đã ba lần làm mẹ, con chó trắng kia cũng đã lớn. Nội gần như ngày ngày gọi tên con. Còn vú Kỹ vì thích ngọt nên ngày càng mập ra, còn nữa ông anh cả của con nay đã có vị hôn thê rồi, sắp lập gia đình đó.

Nhã Tịnh tò mò nhìn Khải:

- Thế ư? Chị dâu của con có phải là người mà trước kia con đã gặp không?

- Không phải, cô này tên là Tào Nghi Quyên. Trong cánh thư hôm trước gởi cho con, cô đã nhắc tới, bộ quên rồi sao?

- À, thế chị ấy có biết con không?

- Cô ấy chỉ biết có đưa em chồng hiện học ở Mỹ. Vì vậy nhà này ngoài nội ra, cô ấy là người quý con nhất.

Nhã Tịnh nháy nháy mắt nhìn Hoàn:

- Thế còn ông anh thứ hai của con thì sao? Chắc cũng có bạn gái rồi hử?

Cô Lan xúc động nói:

- Chưa. Nó đang kén chọn, nó kén dữ lắm. Không biết rồi đây, cô nào sẽ lọt vào mắt xanh của nó. Nhã Tịnh tròn mắt. Cái nhìn với nụ cười của Hoàn, đột nhiên làm Tịnh thấy nóng cả hai má.

Nhà họ Tang nằm ở ngoại ô thành phố Đài Bắc, gần Nội Hồ. Ngôi nhà được xây lưng vào núi và hướng mặt ra bờ hồ. Kiểu nhà cổ, xây từ lúc cha của Khải, Hoàn còn sống, nhà do chính ông thiết kế. Thời bấy giờ ngôi nhà này được coi như sang trọng nhất ở đây. Có lẽ lúc đó nơi đây còn hoang vắng, đất còn nhiều nên khu đất nhà họ Tang rất rộng. Nội vườn hoa không đã hơn 2 sào đất. Trong đó vẫn còn giữ lại những cây to hoang dại cũ, như cây cà na, dừa, cây phượng hoàng và ngô đồng rất lớn. Theo lời kể lại của người nhà, thì xưa kia Tang Tang thường hay ngồi dưới gốc cây ngô đồng này khảy đàn guitar, có lần cô cũng ngồi ở đây xem sách. Hôm ấy cô tình cờ lật ngay đoạn có bài thơ cô, trong đó có câu:

'Dưới tán cây ngô đồng

Mưa suốt ba canh

Không biết phải vì buồn ly biệt'

Mỗi chiếc lá

Một tiếng rơi

Bầu trời âm u sầu suốt sáng.?

Bấy giờ, cô Lan cũng cảm thấy lòng buồn vơi vợi và không ngờ, mãi sau mới biết đó là nỗi sầu được báo trước.

Biệt thự này có 2 tầng, rộng lớn. Nội của Khải, Hoàn lúc nào cũng mơ ước có cháu con đầy đàn. Vì vậy nên nhà được thiết kế rất nhiều phòng. Không ngờ cha mẹ. Khải, Hoàn là vợ chồng ông Tang Quý Khang gặp nạn bất ngờ, rồi sau đó là chuyện đi xa của Tang Tang. Vì vậy nội của Khải, Hoàn hay thờ dai:

- Nhà phòng trống thì nhiều mà cứ trống mãi, không biết nhà họ Tang chúng ta thế nào ấy.

Cô Lan mỗi lần nghe mẹ than, đều ôm mẹ nói:

- Mẹ gấp thế? Lo gì? Bao giờ Khải với Hoàn nó cưới vợ, rồi Tang Tang từ nước ngoài về? Lúc đó cháu chắt đầy nhà. Sợ không có chỗ ở nữa chứ mẹ lo phòng không người.

Bà lão nghe con gái nói có vẻ yên tâm. Nhưng bà vẫn than thở:

- Tội nó tính sao thì tính, nhưng phải là nhanh một chút chứ tao không là Bành Tổ đâu mà sống những tám trăm năm chờ đợi.

Cô Lan cười trêu bà cụ:

- Biết đâu mẹ lại chẳng sống hơn cái tuổi đó? Bà nội lác đầu:

- Thôi, tao chẳng muốn làm yêu quái đâu.

Khải và Hoàn cứ chần chờ mãi, không chịu cưới vợ. Tang Tang lại đi biệt tăm. Thế là những căn phòng trong nhà vẫn phải bỏ trống. Vũ Kỹ phục vụ trong nhà họ Tang này trên ba mươi năm. Mỗi ngày đều phải dọn dẹp những căn phòng thật gọn gàng sạch sẽ. Vũ đã trở thành một thành viên của gia đình này. Từ ngày chồng tử trận, vũ vào nhà họ Tang phục vụ. Cho đến nay. Khải, Hoàn rồi Tang Tang? lần lượt ra đời một tay vũ bông ả, nuôi nấng. Vì vậy giống như nội Khải, Hoàn và cô Lan, vũ cũng chỉ vui với cái vui của gia đình này. Hạnh phúc gói trọn bên những người trẻ. Biệt thự của họ Tang, dưới sự quản trị của 2 anh em Khải, Hoàn cũng có nhiều sự thay đổi. Thí dụ họ đã xây thêm nhà xe, vì mỗi người đều có xe riêng cả. Hàng rào quanh nhà được nâng cao lên thêm, sau lần bị trộm viếng.

Cổng sắt thay cho cửa gỗ vì cây cũ đã mục, và một tấm biển với chữ 'Biệt thự. Vườn Dâu được gắn lên. 5 năm trước, không biết Khải tìm được ở đâu hơn mười mấy cây dâu tằm, chàng cho trồng ở bờ tường phía Nam của biệt thự. Bây giờ những cây dâu kia đã cao lớn, ngọn đã vượt khỏi tường. Cô Lan thường hái những chiếc lá dâu xanh tốt kia, đem cho đám trẻ nuôi tằm ở cuối xóm.

'Biệt thự. Vườn Dâu' từng sừng sững đứng bên bờ Nội Hồ đã hơn hai mươi mấy năm nay. Hai mươi mấy năm với biết bao nhiêu cay đắng ngọt bùi, với biết bao nhiêu thăng trầm của cuộc sống? Sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật, của nền công nghiệp phát triển làm mọi người đều lao đầu vào kiếm sống. Có ai rảnh rỗi để ý chi đến những chuyện xảy ra bên trong 4 bức tường của ngôi biệt thự.

Hai anh em nhà họ Tang bây giờ đã là những tay cự phách, có tên tuổi trong giới kinh doanh. Chỉ có cô Lan là vẫn âm thầm cống hiến đời mình cho chuyện phục vụ mẹ và 2 cháu.

Bà cụ đã già. Nội của Khải và Hoàn bây giờ mắt mờ, tai lảng. Già đến độ không dám nghĩ đến tương lai, chỉ sống bằng ký ức. Mà ký ức thì hiện ra rất rõ, nhiều khi như còn diễn ra trước mắt. khuôn mặt thanh tú của Tang Tang, con mắt đen láy miệng hay nũng nịu luôn cười, luôn nói:

- Nội ơi! Xem con đánh banh này!

- Nội ơi! Nghe con đàn guitar nhé!

- Nội ơi! Con mới có chiếc áo mới, nội xem có đẹp không?

- Nội ơi! Kể chuyện đời xưa cho con nghe nội.

- Nội ơi! Cái cây lựu mà con yêu nhất trở bông rồi kia.

- Nội ơi! Con mới học được một bản nhạc mới nè, bản gì nội biết không? 'Chiếc áo mộng mơ' Nội phải ngân người ra. Giấc mơ làm gì có áo mà giả sử có áo đi nữa thì bên trong chiếc áo kia là gì? Có lẽ đó chỉ là mộng mơ của tuổi trẻ, và chỉ có tuổi trẻ mới nhìn thấy điều đó.

Bà cảm thấy lạnh. Người già rồi. Bất kể sáng chiều đều thấy lạnh làm sao. Cái con cháu hay đàn guitar, hay cười, hay nghịch. Cây lựu nở hoa đã mấy lượt rồi, mà con cháu gái yêu dấu của ta, bây giờ ở đâu?

Mới đây mà nhanh thật? Sắp 80 rồi. Ngày sinh nhật đã gần kề? Bà đã dặn dò con cháu. Không được mở hội hè đình đám, không được mời khách, không được phô trương. Bà sợ nhất cảnh huyên náo ồn ào. Bà chỉ muốn được sum vầy đầm ấm bên con cháu.

- Đây là sinh nhật của nội, thì phải tuân theo ý nội mà làm.

Đám trẻ cũng không dám đưa ý kiến trái biệt. Vì họ biết tính cương quyết và cố chấp cứng cỏi của bà. Rồi là, chúng chẳng hề mời ai. Nhưng trong linh tính, trong giác quan thứ sáu, bà đã cảm nhận ra một sự đổi khác nào đó. Hình như con gái bà và 2 đứa cháu đang làm một cái gì bí mật. Chúng tối ngày cứ lảng xãng. Vũ Lan thì cũng bỏ nhà đi mãi, mà mỗi lần về tới là họ lại thì thầm. Bà thấy tức cái tai điếc của mình. Lúc còn trẻ có bao giờ như vậy đâu? Một cây kim rơi xuống đất cũng nghe thấy. Bây giờ cái gì cũng nghe ù ù? Một lần, không chịu được, bà hỏi cô Lan.

- Vũ Lan, mấy người bàn tính gì thế?

Cô Lan vừa cười vừa kể sát tai mẹ nói:

- Thì mẹ cứ để mặc tụi con mà. Hai anh em chúng nó đang bàn tính xem sẽ gửi quà gì cho nội. Mẹ cũng biết chúng mà, lúc nào cũng ham bày vẽ.

À! Bà lão thở ra. Con cháu đứa nào cũng ngoan, cũng giỏi. Bà hãnh diện vì chưa thấy con cái nhà ai hơn nhà này. Có hiếu, ngoan, biết vâng lời, có cuộc sống lành mạnh? Trải qua gần suốt cuộc đời, gặp biết bao nhiêu là bão tố, đau thương? Bây giờ? quà gì? Đối với bà, quà gì thì cũng thế thôi. Người đã già có cần gì nữa đâu? Chỉ có Những hình ảnh trong ký ức là đáng quý. Những hình ảnh thoáng hiện, nụ cười, nước mắt, giọng nói. Những chuyện cũ đã qua.

Ngày sinh nhật đã đến. Hôm nay cụ bà đúng 80 tuổi.

Ngay từ sáng sớm, hai anh em Khải và Hoàn đã vào chúc mừng nội, sau đó họ lên xe đi mất. Vũ Kỹ thì vào vườn hái những cánh hoa tươi. Cô Lan thì như mãi nghĩ ngợi điều gì. Lúc lên lầu, lúc xuống lầu, lúc

ra sân thượng nhìn tới nhìn lui, lúc ngẩn ngơ lên cửa. Nói cái gì cũng lơ lơ chẳng buồn để ý. Chưa bao giờ bà cụ thấy con gái mình lại có vẻ bất an như vậy. Bà bắt đầu nghi ngờ. Tội nhỏ đang bày trò gì đây? Khoảng 10 giờ hơn, Tào Nghi Quyên đến, đến một mình chứ không phải cùng đo với Khải. Nghi Quyên rất đẹp. Mắt to, miệng nhỏ, cằm nhọn. Khải là đứa theo chủ nghĩa toàn mỹ. Và sau bao nhiêu năm suy nghĩ về con cháu, bà cụ thấy Khải có khuyết điểm chẳng, thì cái khuyết điểm đó không gì hơn là 'đòi hỏi nhiều quá.' Chính vì sự đòi hỏi quá đáng này, mà Tang Tang phải bỏ đi. Thôi, hôm nay là ngày vui, không nên nhắc đến chuyện đó nữa. Bà cụ có chủ trương này từ lâu rồi. Lần đầu tiên, mắt nhắm con cả, bà cũng đã từng nhủ lòng. Hối tiếc, nhớ nhung quá khứ làm gì cho đau khổ. Hãy nghĩ đến hiện tại để sống.

Chính vì vậy mà bây giờ bà cảm thấy rất yêu, rất quý Nghi Quyên, đứa cháu dâu tương lai này. Nó còn trẻ và đẹp vô cùng. Nhưng mà, tại sao hôm nay ta vẫn thấy lòng nao nao thấp thỏm vậy? Bà cụ nhìn Nghi Quyên. Qua cái màn mắt mờ mờ, bà vẫn thấy Nghi Quyên rất đẹp. Quyên trang điểm khéo, trong chiếc đầm đỏ nổi bật làn da trắng. Mái tóc dài xõa ngang vai. Trong khi Tang Tang thì tóc chỉ chấm vai thôi, trước trán lúc nào cũng lòa xòa những cọng tóc bất tri.

Tang Tang không thích mặc áo đỏ, nó chỉ yêu màu tím. Áo tím, quần tím, ngay chiếc khăn quàng cũng tím. Tang Tang thường nói mình là một đóa 'hoa dâu màu tím' cơ mà. Ồ? nhưng mà hôm nay đã bảo là không nên nhắc đến Tang Tang.

Bà cụ nắm lấy tay Nghi Quyên. Cánh tay mềm mại nhỏ nhắn. Tuổi trẻ bao giờ cũng tươi, cũng đẹp? bà nhớ là tuổi trẻ của mình đã đi qua bao lâu rồi.

- Nghi Quyên, con có biết hai anh em thằng Khải nó làm gì không?

Bà cụ tò mò hỏi, Nghi Quyên cười:

- Không được nội ơi! Con phải giữ lời, con không được nói.

- Con nghe lời ai thế?

đạ anh Khải ra lệnh.

Bà cụ thấy hiếu kỳ:

- Thì con chỉ nói nhỏ cho một mình nội nghe thôi.

Nghi Quyên vẫn lắc đầu:

- Không được đâu, nhưng đề con bật mí một chút cho nội nghe nhé: họ định tặng nội một món quà đặc biệt

- Món quà gì mà coi bộ quan trọng quá vậy?

- Con cũng không biết nữa.

Nghi Quyên thành thật nói. Lòng nàng cũng bối rối khi nghĩ về người em chồng từ phương xa sắp trở về. Cô ấy như thế nào? Tính tình có dễ thương không? Có hợp với mình không? Nghe nói Tang Tang là cô gái nhỏ được cưng nhất nhà, nên chắc cô ấy kiêu kỳ lắm. Hai anh em Khải và Hoàn đã lên phi trường đón Tang Tang mà không muốn cho Quyên đi theo. Nhưng nhìn thái độ căng thẳng của họ, Quyên cũng biết vai trò của Tang Tang quan trọng thế nào trong nhà này. Quyên thờ dai chỉ mong là Tang Tang không phải là một nàng công chúa kiêu ngạo trong chuyện thân thoại.

Ngoài cửa có tiếng kèn xe hơi. Cô Lan và vú Kỹ đều chạy ra. Họ có vẻ cuống lên một cách đặc biệt. Nghi Quyên cảm thấy hiếu kỳ, đứng dậy bước tới bên cửa nhìn ra ngoài. Bà cụ thì ngồi yên lặng nghe. Cái gì? Cái gì? Chuyện gì thế?

- Đến rồi! Đến rồi! Họ đã về đến rồi!

Cô Lan quây quả trở vào nhà, vội vã vực bà cụ dậy. Nghi Quyên chưa hề thấy cô Lan nhanh nhẹn đến thế.

- Mẹ đứng dậy ra cửa nhé? Nghi Quyên! Cháu nhắc ghế này mang ra cửa cho nội ngồi đi!

- Chuyện gì? Chuyện gì thế?

Bà cụ ngơ ngác thấy mình bị đẩy ra tận cửa phòng khách, rồi bị ấn xuống chiếc ghế nệm, bà hỏi:

- Chúng bây điên rồi ư? Chúng bây định làm gì thế?

Giọng nói của cô Lan run run:

- Mẹ cứ ngồi yên, mẹ hãy mở to mắt ra nhìn nhé, xem thử 2 anh em thằng Khải mang quà gì về tặng mẹ?

Bà cụ cố mở to mắt, nhìn ra ngoài vườn hoa chiếc xe hơi của Khải đang đậu ngoài cửa, anh em nó đã xuống xe. Lại có người thứ ba chui ra. Bà cụ dụi mắt, cố nhìn. Một đứa con gái, tóc chấm vai, nguyên bộ áo quần màu tím, trên tay là chiếc nón có thắt nơ cũng cùng màu. Cô gái đang đứng ở ngoài nhìn vào, mắt nó nhìn thấy bà. Đột nhiên, cô bé hét lên, rồi chạy ùa vào, chạy xông tới và xà vào lòng bà cụ, nó nói một cách cuống quýt.

- Ồ, nội ơi, nội ơi! Nội xấu lắm, nội làm con nhớ muốn chết luôn. Nhớ như điên, con không thể? Học

hành gì được đến nỗi bị hỏng hết mấy môn.. Con cứ nhớ nhà mãi nhớ nội quá, nội ơi!

Cô gái ngẩng đầu lên nhìn bà cụ, đôi mắt đen của nó ngập đầy nước mắt, nó đưa tay lên vuốt lấy những cọng tóc bạc, những nếp nhăn nheo trên khuôn mặt già, rồi tựa mặt mình lên khuôn mặt nhũ, nheo, thì thầm bên tai bà:

- Chúc cho 'Bà nội con nít' của con, một sinh nhật vui vẻ.

- Ô! Ô! Ô!

Bà cụ nghẹn giọng không nói nên lời, bà đưa bàn tay khẳng khiu của mình lên vuốt nhẹ lên lưng cô gái.

- Con cháu điên của nội mày đó ư? Nội thật không ngờ, nội chẳng dám tin? Nội? Thôi, con hãy ngẩng đầu lên, cho nội ngắm con một chút đi chứ?

Tang Tang. Không phải. Nhã Tịnh ngẩng đầu lên nhìn bà lão với hai dòng nước mắt, nhưng nàng vẫn tươi cười. Cái miệng chu chu ra, vừa nghịch ngợm vừa nũng nịu. Nước mắt đã làm đầm ướt cả hai gò má, ướt cả đôi bàn tay của bà lão. Bây giờ bà cụ cũng không nhìn thấy gì nữa. Nước mắt đã làm mòn đi tia nhìn của bà, bà khịt khịt mũi? Trước mặt chỉ còn là đôi mắt đen nháy. Đôi tay run run, bà lấy vạt áo chùi mắt.

- Con cháu điên? Con về làm nội mừng vô cùng?

Tại sao thấy nội con lại khóc? con đâu phải là búp bê, là trẻ con đâu? Không mắc cỡ à?

Nhã Tịnh lấy vạt áo mình lau nước mắt bà cụ:

- Nội ơi! Nội chỉ giỏi nói con thôi. Nội hãy xem lại nội kia, nội hay khóc quá, nội còn thích khóc hơn cả con.

Nhã Tịnh chu mỏ ra nũng nịu:

- Con có khóc bao giờ đâu? Nội không thấy con cười đây à?

Rõ ràng bà cụ Có nhìn Nhã Tịnh. Có điều mắt mờ quá bà không nhìn thấy rõ. Nhưng bà rất vui, bà chỉ cần biết là cháu cưng của bà đã về. Bao năm rồi mà bản tính nghịch ngợm, nũng nịu vẫn không thay đổi. Nó vẫn dễ cười dễ khóc. Tang Tang đã trở về? con chim nhỏ lưu lạc mấy năm lại trở về? bà cụ Cố gắng đè nén cảm xúc nhưng không hiểu sao nước mắt cứ chảy dài. Cô Lan cũng cúi xuống, lấy khăn lau mặt cho mẹ. Cô cũng có vẻ xúc động mạnh:

- Cái con nhóc này, vui mừng nội quá rồi quên cả cô, mi hư quá, coi nè, làm nội khóc ròng à.

Nhã Tịnh quay lại ôm lấy cô Lan:

đạ thưa cô, con xin lỗi cô, chỉ tại nhìn thấy nội là con quên hết, cô không biết là con cưng nội nhất nhà ư?

Cô Lan nghẹn ngào:

- Phải nói là nội cưng con nhất chứ không phải là con cưng nội. Ra nước ngoài ba năm trời bây giờ quên hết, quên hết chẳng còn lễ phép gì cả.

Bà cụ vẫn luôn tay lau nước mắt, che chở cho cháu:

- Đừng trách cháu, người xưa đã nói sông núi còn có thể thay đổi chứ tính tình thì khó đổi thay, nó đã quen ăn nói vậy rồi, con quên sao? Mẹ biết con ganh với nó cơ mà, phải không, con gái điên của mẹ? Con gái điên của mẹ! Cái câu mà lâu lắm rồi bà cụ không dùng tới. Cô Lan xúc động quá, cô nhìn Nhã Tịnh với đôi mắt biết ơn. Đối với cô rõ ràng Nhã Tịnh là một vị cứu tinh. Nghệ thuật diễn xuất của Nhã Tịnh vượt quá yêu cầu.

Nhã Tịnh vẫn nhìn bà cụ, trong khi nước mắt không ngừng chảy trên khuôn mặt già nua. Nàng đứng lên nghiêng nghiêng đầu, nhướng nhướng mi giống hệt như cử chỉ nũng nịu của Tang Tang ngày xưa.

- Nội ơi, nội đừng khóc nữa! Nội khóc mãi rồi làm sao ngắm được con? Nội xem này, mấy năm nay con đã cao thêm được hai phân, nội tin không? Con còn mập thêm được một ký nữa nội này?

Nhã Tịnh kéo dài tiếng gọi:

- Sao nội cứ khóc mãi như vậy, nếu nội còn khóc con sẽ, con sẽ, con sẽ khóc lớn cho nội xem. Con nói là con làm đấy.

Nhã Tịnh chớp chớp mắt, hai hàng nước mắt chảy dài. Rõ ràng cô nàng đang khóc.

- Thôi đừng, đừng, Tang Tang nhỏ bé của nội. Tang Tang điên con đừng khóc đừng khóc gì hết, nội già rồi nội hay lắm lắm. Con coi nè nội đã hết khóc rồi, thật mà? Tại nội mừng quá mà?

Bà cụ luôn miệng thật mà thật mà' nhưng mắt vẫn chưa ráo lệ. Nhã Tịnh cúi xuống ôm chầm lấy bà cụ, vừa khóc vừa nói:

- Hai bà cháu mình thật là điên. Bởi vậy xưa kia đọc tiểu thuyết con nghe ông Taò Tuyết Cần bảo đàn bà được cầu thành bởi nước là đúng. Nước mắt của bà cháu mình này giờ sắp thành biển rồi đấy.

Bà cụ bắt đầu cười, bà lấy khăn lau mắt. Bà cảm thấy trong người thật khỏe, bà lên tiếng gọi:

- Vú Kỹ ơi vú Kỹ, vú đến đây xem nào, có phải Tang Tang nó cao hơn mập hơn không hay vẫn ốm tong teo như ngày nào? Nội không tin ba cái thức ăn của phương Tây, nó đâu bô bằng của mình. À vú Kỹ, vú

đã dọn dẹp sạch sẽ buồng của Tang Tang chưa? Còn cái món dưa cải nó thích ăn nữa mai vớ ra chợ nhớ tìm mua cho nó.

Bà cụ con làm xong mọi thứ rồi nội a.

Vú Kỹ trả lời, từ xưa tới giờ vú vẫn xử dụng cách xưng hô của mấy đứa nhỏ với bà. Mặc dù biết rõ đây chỉ là màn kịch, nhưng vú không làm sao cầm lòng được. một màn kịch tuyệt vời, ngập đầy tình thương. một màn kịch đầy nước mắt yêu dấu. Không biết cô Lan và Khải, Hoàn tìm đâu được một đứa con gái thế này. Cái ánh mắt khuôn mặt, giọng nói, nhất cử nhất động đều giống Tang Tang? chỉ khi nào nhìn kỹ mới thấy đôi mày có sửa lại, tóc được cố tình nâng cao, cô bé hơi cao hơn, môi dày hơn, nước da trắng hơn, nhưng dù sao thì những tiểu tiết này bà cụ cũng không nhìn thấy? Nhìn Nhã Tịnh mà vú thấy lòng xôn xao vú chỉ nói thêm:

- Phòng của Tang Tang con đã chuẩn bị đâu vào đó. Còn món dưa cải? Đã có sẵn trong bếp. Mọi thứ đã sẵn sàng.

Bà cụ nói:

- À thì ra vú cũng đồng lõa với họ Mấy người đều biết Tang Tang hôm nay về vậy mà cố giấu lão già này. Nhã Tịnh đứng lên, bước về vú Kỹ. Nghiêng nghiêng đầu liến thoắng.

- Vú Kỹ này giờ đứng đây, mà cố tình trốn con hén!

Vú Kỹ như quên đây chỉ là màn kịch, vội vã phân bua:

- Ôi trời! Cô út ơi! Tôi sắp ở sau cùng, làm sao có thể chen chân ra trước được chứ?

Nhã Tịnh bước tới xiết chặt vú Kỹ.

- Vú yêu quý. Tôi chỉ muốn đùa một chút cho vui thôi. Ô! cái tật ham ăn chè mè đen của vú hẳn chưa đổi, vú mập quá, ít' ra cũng phải lên 10 ký!

Cô Lan cũng tiếp lời:

- Đâu phải chè mè đen đâu. Bây giờ vú Kỹ lại mê ăn món bánh trứng. Suốt ngày cứ thấy ăn hoài. Tôi đã nói rồi, coi chừng, lúc này béo quá rồi đấy.

Bà cụ ngồi nhìn vú Kỹ với Tang Tang, rồi quay sang Khải và Hoàn. Hai ông anh này từ lúc Tang Tang vào nhà đến giờ, giống như 2 ông phỗng đất, chỉ đứng một chỗ nhìn cảnh trùng phùng bà cháu, chứ không hề lên tiếng gì cả. Nghĩ đến chuyện muốn rước Tang Tang về, hẳn hai thằng cháu này phải tốn bao nhiêu công sức, bao nhiêu sắp xếp âu lo. Bà cụ đứng dậy bước tới. Một tay nắm lấy Khải, một tay giữ lấy Hoàn, nước mắt lại chảy dài xuống má. Bà cụ cười. Một nụ cười thỏa mãn, hạnh phúc. bà xúc động nói từng tiếng một:

- Xin cảm ơn món quà của hai con. Sẽ chẳng bao giờ bà quên cái món quà sinh nhật hôm nay của hai con. Một món quà sinh nhật quý giá nhất cho ngày nội 80 tuổi. Khải với Hoàn, chúng con là những đứa cháu đáng yêu đáng tự hào của nội. Bây giờ, cả nhà ta đang trùng phùng. Còn gì hạnh phúc hơn ngày hôm nay? Ô?

Bà cụ như sực nhớ điều gì:

- Tang Tang nó còn chưa biết Nghi Quyên, các con quên giới thiệu chị dâu cho nó rồi?

Có lẽ vì quá sung sướng nên khuôn mặt Hoàn đỏ gay:

đạ không phải quên. Nội vừa gặp Tang Tang là nước mắt với nước mắt. Nước mắt chưa cạn, thì làm sao con giới thiệu cho được?

Hoàn rời khỏi nội, bước tới bên Tang Tang, kéo tay nàng bước về phía Nghi Quyên:

- Tang Tang này, đây là chị dâu cả tương lai của em đấy.

Nghi Quyên đỏ mặt, chăm chăm nhìn cô em chồng út, nước mắt chưa cạn. Và đôi mắt cứ long lanh.

Người con gái trong bộ y phục tím trông đẹp như cánh hoa Pensee. Một vẻ đẹp thanh thoát. Tang Tang đã chìa tay, cô gái 'bạo' như một phụ nữ phương Tây, nắm lấy tay Quyên cô nói:

- Rất hoan nghênh chị thành người nhà họ Tang. Tang Tang nói, không ngừng ngắm nghía Quyên, rồi quay sang Khải.

- Anh cả à, anh thật có phúc, anh đã kiếm được cho em một bà chị dâu rất đẹp. Thật ra thì anh không xứng đáng với chị ấy đâu.

- Sao vậy?

Khải bước tới, ngắm cả hai cô gái. Nghi Quyên đẹp mỹ miều. Nhã Tịnh lại phóng khoáng, nhí nhảnh giống Tang Tang. Khải tiếp:

- Cảm ơn lời tặng bốc vừa rồi của em, lời này cho thấy, anh cũng có mắt chọn người đó chứ?

Nhã Tịnh quay sang Nghi Quyên chưa kịp nói, Nghi Quyên đã lên tiếng. Có lẽ để lấy lòng cô em chồng:

- Cô đẹp hơn trong ảnh nhiều.

Nhã Tịnh giật mình.

- Chị đâu đã trông thấy ảnh của em?

- Vâng, ảnh cô treo đầy nhà kia kia

Nhã Tịnh nghe nói, vội đảo mắt nhìn khắp phòng. Bấy giờ mới thấy từ lò sưởi, đến giá sách, trên tường, đều có ảnh của Tang Tang. Nàng ngẩn ra, vội vã nói:

- Những bức hình cũ này treo mãi làm gì? Bấy giờ tôi chỉ là một đứa con nít.

Rồi Nhã Tịnh cười với Quyên:

- Vậy nà ai cũng bảo là ảnh thường đẹp hơn người.

Nhã Tịnh lại liếc nhanh về phía hai anh em Khải Hoàn, rồi quay sang bà cụ

- Nội ơi, nội làm con mặt mày bây giờ đầy nước mắt với mồ hôi, bây giờ con phải quay về phòng rửa mặt mới được.

Bà cụ như sực nhớ ra:

- À! Con vừa xuống phi cơ, có vẻ mệt mỏi lắm, thôi về phòng nghỉ? Một lúc đi. Còn nhớ phòng cũ của con chứ? nghỉ khỏe khoảng hai tiếng, xong xuống lầu ăn cơm trưa, có món dưa chua của con đó.

Hoàn vội tiếp lời.

- Để con đưa em đi, quần áo của Tang Tang còn để trong thùng xe, đợi một tí.

Hoàn chạy ra xe lấy vali quần áo của Tang Tang vào. Khi Nhã Tịnh theo Hoàn bước lên lầu để vào phòng riêng, thì Nhã Tịnh phải ngạc nhiên. Căn phòng quá sang trọng, lại ngập đầy hoa tươi. Bây giờ không cần phải đóng kịch nữa, Nhã Tịnh thở phào nhẹ nhõm. Cửa vừa khép lại, Nhã Tịnh quay qua đã thấy Hoàn đứng tựa lưng gần đấy, không ngừng nhìn nàng.

- Thế nào, qua cửa ải thứ nhất rồi chứ?

Nhã Tịnh nhí nhảnh hỏi, Hoàn có vẻ xúc động nói:

- Thật, tôi không ngờ, Nhã Tịnh lại diễn xuất tuyệt vời như vậy. Nhất là? Nhất là? ở đâu Nhã Tịnh lại có nhiều nước mắt như vậy chứ?

Nhã Tịnh bối rối:

- Tôi? Tôi cũng không ngờ? không hiểu sao nước mắt cứ tuôn ra. Thật ra, có lẽ tôi không tự kiềm chế được. Tôi thật sự xúc động, anh có tin là tôi khóc thật không?

- Tôi tin như vậy.

Hoàn nói và bỗng nhiên chàng kéo Nhã Tịnh vào lòng hôn nhanh lên môi nàng.

Nhã Tịnh lúc đầu hơi choáng, rồi bối rối, ngỡ ngàng. Một cảm giác bay bổng, chói với lan khắp người nàng. Một lúc sau Nhã Tịnh mới như tỉnh lại, nàng vội vã đẩy Hoàn qua một bên, rồi lui về phía giường, bối rối nói:

- Anh làm gì vậy? Trong hợp đồng của chúng ta đâu có cái màn này? Tại sao anh lại làm vậy chứ?

Hoàn đỏ mặt nói, chàng cũng có vẻ bối rối:

- Xin lỗi. Hãy tin tôi, chẳng qua tại tôi cũng không kiềm chế được mình.

Và rất nhanh, Hoàn bỏ ra ngoài.

Nhã Tịnh đứng thẫn thờ nhìn ra cửa, bất giác nàng đưa tay lên sờ môi. Bây giờ nàng mới biết nụ hôn đầu tiên trong đời mình. Nàng đứng đó xôn xao nghĩ lại cái cảm giác lạ lùng nhưng cũng rất dễ chịu khi Hoàn bất chợt hôn mình. Buổi sáng, Nhã Tịnh thức giấc bởi tiếng hót líu lo của chim hoàng oanh, nàng mở choàng mắt ra, nhìn trần nhà với hoa văn lạ và ngửi mùi thơm ngát, nghe tiếng chim kêu, tiếng gió rít qua hàng cây. Nhã Tịnh hơi ngỡ ngàng, không biết mình đang ở đâu. Nhưng rồi Nhã Tịnh cũng nhớ ra: Đây không phải là nhà nàng, không phải phòng riêng của nàng, mà là nhà họ Tang, và nàng đang ngủ trong phòng của Tang Tang.

Nhã Tịnh đưa tay gãi đầu, nàng không muốn dậy ngay. Mọi việc xảy ra hôm qua như đang quay ngược lại trong đầu nàng. Tất cả diễn ra một cách ăn khớp, kỳ diệu và Nhã Tịnh đã hoàn thành vai trò một cách xuất sắc. Bà cụ không hề lộ vẻ nghi ngờ. Giá cha mà trông thấy, chắc hẳn người cũng phải tròn mắt vì kinh ngạc. Cha! Nhã Tịnh chợt nhớ tới cha và Man Như. Lúc đầu, khi quyết định nhận vai kịch, Nhã Tịnh đã nghĩ mấy cách để qua mặt cha. Nào là đã tìm đượ việc làm ơ? Đài Loan, hoặc du lịch, hoặc đáp tàu làm một chuyến vòng quanh thế giới.. Nhưng cuối cùng thì vẫn là Hoàn, chàng tỏ ra sáng suốt hơn.

- Thôi đừng bịa chuyện gạt cha cô. Bất cứ một lý do nào cũng có thể làm cha cô nghi kỵ. Lúc đó người đăng báo tìm con gái mất tích thì chúng ta càng bị phiền hơn nữa. Thôi thì nói thật với ông ấy vậy. Nói cho cha Nhã Tịnh biết là Nhã Tịnh cần phải an ủi một bà lão hiền lành và vĩ đại đi..

- Làm thế chắc cha tôi sẽ cho là tôi điên!

- ngay kế hoạch mà ta đang tiến hành chẳng điên là gì?

Hoàn nhìn thẳng vào mắt Nhã Tịnh nói tiếp:

- Cô thuyết phục cha cô, bảo ông ấy đừng đi tìm. Mỗi ngày cô sẽ gọi điện thoại về hoặc có thể sẽ về nhà thăm. Dù gì nội tôi cũng không bước chân ra ngoài, chỉ cần cha cô hợp tác một tí là mọi chuyện sẽ thành công. Cô đi vắng như thế, ông ấy còn đỡ lo chuyện xung đột có thể có giữa cô và dì nhỏ. Tiện lợi cả hai phía rồi còn gì?

- Cha sẽ không tin, sẽ bảo là tôi đặt điều..

- Vậy thì tôi sẽ đi với cô.

Nhã Tịnh nghiêng nghiêng đầu nhìn Hoàn:

- Anh mà đi với tôi càng nguy hơn, cha sẽ tưởng tôi bị một tay ăn chơi nào đó dụ dỗ... Nhìn anh... thấy vừ nguy hiểm vừ làm sao ấy!

Hoàn bối rối:

- Thật ư? Xưa tới giờ tôi có nghe ai phê phán là tôi khó coi đâu?

- Nghĩ ra cái màn kịch này rõ là tay không vừa.

Nhã Tịnh nói rồi lắc đầu:

- Không được, không được... đồng ý là cha tôi cũng muốn xa tôi một thời gian, nhưng người cũng không muốn tôi rơi vào xáo huyết nguy hiểm hay bắt cóc mang đi.

Hoàn có vẻ bức bối.

- Tôi giống mấy tay chuyên bắt cóc lắm ư?

- Nói thật thì cũng hơi giống. Tương tá anh cũng giống mấy tay cao bồi trong phim nữa.

Hoàn chau mày.

- Tôi không hiểu cô đang khen tôi đẹp trai hay rửa tôi. Nhưng nếu tôi không đi được thì cô có nghĩ ra cách nào khác không?

Nhã Tịnh nói:

- Có chứ, nhờ cô Lan. Cô Lan có đủ tư cách để thuyết phục cha tôi nhất. Cô ấy có đủ tính trung hậu, hiền lành, chắc chắn cha sẽ tin cô ấy. Thế là cô Lan được mời theo để thuyết phục cha Nhã Tịnh. Họ gần như phải mất cả buổi trời, để kể hết mọi thứ mong thuyết phục ông Sĩ Đạt cho con gái đi làm một chuyện động trời. Nhã Tịnh còn nhớ khuôn mặt cha lúc đó, vừa lộ vẻ ngạc nhiên vừa nghi ngờ nói:

- Mới nghe, tưởng như chuyện cổ tích dành cho con nít ngày nay.

Nhã Tịnh thêm vào:

- Con đang định biến chuyện cổ tích trẻ con thành chuyện thần thoại đây.

- Chuyện cổ tích dành cho trẻ con với chuyện thần thoại có gì khác đâu chứ?

- Có chứ, chuyện cổ tích chỉ dành cho con nít. Còn chuyện thần thoại nó có phép lạ mà cha biết không, con rất thích có phép lạ.

Ông Sĩ Đạt có vẻ ngờ ra, nhìn con gái. Và ông đã suy nghĩ 2 ngày. Nói suy nghĩ chứ thất ra sau đó Nhã Tịnh mới biết là ông đã cho người điều tra. Khi biết có thật, nỗi đau khổ chồng chất của bà cụ và tình cảnh hiện nay, ông mới đồng ý. Không những chỉ đồng ý mà còn khuyến khích, mong con thành công.

Ông Sĩ Đạt nói:

- Nếu đã nhận thì con phải đóng cho thật đạt, cha không muốn thấy con thất bại. Đừng để cho vai trò mình đóng bị bại lộ. Cha cũng sẽ không liên lạc với con nhưng con phải thường xuyên cho cha biết tiến triển của sự việc

Nhã Tịnh cười nói:

- Nếu cha thấy con không liên lạc là cha biết mọi việc diễn biến thuận lợi. Vì con không thể công khai để gọi đây nói thẳng từ nhà họ Tang đến đây.

Thế là Nhã Tịnh từ nhà họ Lục sang nhà họ Tang. Tóc nàng được cắt ngắn, chân mày sửa lại đôi chút, sặc thêm một lô áo màu tím, màu trắng, và màu đen... Nhã Tịnh đã trở thành Tang Tang.

Và giờ đây, Tang tang đang nằm trên giường của mình. Mặt trời đã lên thật cao. Tấm màn cửa màu tím nhạt trên khung cửa sổ như trong suốt, chậu hoa lựu trên thành cửa sổ vẫn nở. Nhã Tịnh không ngờ hoa lựu có thể nở dai như vậy. Bây giờ đã là tháng bảy rồi. Cái màu đỏ thắm của lựu thật chói mắt trong nắng. Nhã Tịnh đưa mắt nhìn quanh: phòng ngủ thật rộng, những khung cửa sổ lớn bằng kính, bàn trang điểm, bàn học, tủ sách, kệ trưng bày đồ cổ đủ cả. Nhã Tịnh đã được làm quen với hình ảnh căn phòng này từ lâu. Anh em Khải và Hoàn rất cẩn thận, dùng máy thu hình từng góc phòng, từng chi tiết nhỏ trong phòng Tang Tang đến mọi thứ trong nhà, ngoài vườn hoa, để Nhã Tịnh làm quen. Ngay cả chú mèo hoa và chú chó Trắng Hồ LY nữa.

Chú chó trắng Hồ Ly, nhắc tới nó, Nhã Tịnh còn giật mình. Chiều hôm qua suýt tí đã bị lộ vì nó. Chẳng qua là trong lúc Nhã Tịnh đang ngồi cạnh bà cụ căng cự.. thật ra thì suốt ngày hôm qua tới tối, Nhã Tịnh có bao giờ ngồi yên được đâu. Lúc nào cũng như con chim nhỏ riu rít không thôi. Hết nằm dựa dựa trong lòng bà cụ, lại tựa bên vai, quỳ dưới chân... Kể lể cho nội nghe đời sống ở nước Mỹ: tuyết như thế nào, cái nóng mùa hè ra sao, món gà quay của Kentucky, hamburger của McDonald... bọn hipbi đi đầy phố, các cửa hàng đình công... đang lúc thao thao bất tuyệt, đến độ hai anh em Khải, Hoàn cũng phải trở mắt ngồi nghe, thì tài liệu thuộc lâu cũng hết. Nhã Tịnh bịa thêm:

- Con ở trong ký túc xá nữ sinh viên, ở gần đây có hai anh em, người em tên là Doyle còn ông anh là Sherlock...

Nhã Tịnh chưa kịp nói chữ "Holmes" thì đã nghe Hoàn tăng hắng một tiếng. Nếu không Nghi Quyên ngồi gần đây nghe là mọi chuyện bại lộ..(Chú thích: Conan Doyle và Sherlock Holmes là hai nhân vật nổi tiếng trong truyện trinh thám lừng danh của Anh). Giữa lúc Nhã Tịnh đang nói đến đây, thì cũng vừa lúc chú chó trắng Hồ Ly bước vào. Anh em Khải, Hoàn tuy đã có sự khai thông với cô Lan và vú Kỵ, nhưng chưa thể để Nhã Tịnh làm quen với chó Hồ Ly. Khi vừa nhìn thấy Nhã Tịnh ôm bà cụ, nó đã nhảy đến nhe răng, sủa một cách hung dữ, làm Nhã Tịnh phải nhảy ngay lên ghế.

- Ô! Không được, không được rồi nội ơi..con chó trắng của con đâu rồi tại sao mang đôi về một con chó bụi dừ như vậy?

Bà cụ vỗ vỗ vào lưng Nhã Tịnh như vỗ về trẻ nhỏ:

- À, con đừng sợ, đây là con chó trắng Hồ Ly của con đó chứ?

Và bà quay sang hét chó:

- Hồ Ly, mi ngồi yên không? Ngu quá! Ngay cả chủ cũng không nhớ.

Nhã Tịnh chìa tay ra mà tim vẫn còn đập mạnh:

- Chú chó Hồ Ly đây ư? Sao lạ vậy? Mọi lần nó chỉ có chút xíu thế này cơ mà.

Thật ra Nhã Tịnh chỉ nói đại, chứ cũng quên hồi rõ là lúc Tang Tang đi chó Hồ Ly được bao lớn. Bà cụ cười rất vui.

- Ô cái con điên này nè, con đã đi bao nhiêu năm rồi chó cũng phải lớn chứ?

Bà cụ lấy tay vuốt vuốt đầu chú chó. Vậy mà nó vẫn còn găm gù với Nhã Tịnh, ánh mắt chẳng thân thiện tí nào. Bà cụ phải an ủi:

- Thú vật thì bao giờ cũng là thú vật, con đừng nghĩ rằng cách nhau ba năm mà nó còn nhớ tới con. Nhã Tịnh chu mỏ, nũng nịu:

- Con nghĩ là chó Hồ Ly nhỏ sẽ không bao giờ quên con đâu. Bây giờ nó lớn rồi, nó sắp có bạn trai, nó không thềm chơi với con nữa..

- Hặc! Hặc!

Hoàn tăng hắng một lần nữa, làm bà cụ phải ngẩng đầu lên nhìn cậu cháu qua mắt kính lão.

- Hôm nay con làm sao vậy? Chắc bị cảm rồi, nãy giờ thấy con ho mấy lượt đó ghen.

- Mấy hôm nay con thấy trong người hơi khó chịu.

Hoàn nói rồi đứng dậy đi về phía cửa sổ. Dột nhiên anh quay lại nói với Nhã Tịnh.

- Tang Tang ơi, ra xem này, ra xem mấy giàn hoa giấy em còn nhớ tới nó không?

Nhã Tịnh mừng rỡ nhảy xuống ghế, bước ra khung cửa, Hoàn kẻ sát tai nàng nói:

- Có cương cũng cương vừa phải thôi, con Hồ LY là con chó đực đấy.

Có ai ngờ Hồ Ly là con chó đực đâu? Không ai nói cho Nhã Tịnh biết điều đó, diễn cương quá lố. Nhã Tịnh nằm trên giường nhìn lên trần nhà, nghĩ tới lời cảnh cáo của Hoàn. Nhi Hoàn! Nhi Hoàn! Nhã Tịnh nhớ tới nụ hôn buổi tối thế là thế nào? Anh chàng đã hôn ta. Tại sao? Nhã Tịnh liếm môi. Có cảm giác nhẹ nhàng, miên mang trong ý nghĩ.

Nhi Hoàn! Bậy thật! Nhã Tịnh ngồi dậy, nhảy xuống giường, hấn là anh thứ hai của ta cơ mà. Thôi dậy là vừa, Nhã Tịnh cảm thấy có lẽ không còn sớm lắm, nhìn đồng hồ, đã 10 giờ hơn.

Đây là một căn phòng đầy đủ tiện nghi, có phòng tắm riêng. Nhã Tịnh chải đầu, cố chải cho những cọng tóc trước trán phủ đều hơn, che bớt đôi mày quá rậm. Xong mở tủ áo, chọn chiếc áo đầm vải sô màu tím. Nàng ngắm mình trong gương, dáng dấp tươi mát nhẹ nhàng bước ra cửa, xuống lầu. Mới ra tới cầu thang đã nghe tiếng của bà cụ, giọng rất rõ ràng:

- Máy đưa bây đừng ai quấy rầy nhé! để nó ngủ, ngồi trên máy bay mười mấy tiếng đồng hồ mệt lắm chứ không phải chơi. Hôm qua cũng không nghĩ. Nó nói luôn mồm. Lan này, mẹ có nằm mơ không con? Nó thật sự trở về chứ hả? Vú Kỵ, tôi tỉnh đây chứ? Tang Tang về thực đây chứ? Hoàn với Khải, hai đứa bây đừng có cười tao. Tụi bây biết không, suốt đêm qua tao không hề ngủ. Tao chỉ nằm suy nghĩ hoài. Tang

Tang nó đẹp hơn trước kia nhiều phải không? Lần này tụi bây phải chịu nó một chút, đừng để Nó giận bo? Đi nữa ô! Còn mấy bức ảnh của nó, ai đẹp đâu mất hết rồi?

Hoàn đáp:

- Con đây, Nội a. Bây giờ Tang Tang nó đã về, nội sẽ gặp nó mỗi ngày, đâu cần phải cảm ảnh nó ngắm hàng giờ như trước nữa. Mấy bức ảnh đó cũng cũ rồi, Tang Tang nó cũng không thích đâu.

Vậy là khá chu đáo, Nhã Tịnh nghĩ. Rõ ràng mấy bức ảnh kia rất nguy hiểm. Nghi Quyền thông minh một tí nhìn kỹ sẽ nhận thấy ngay ít ra 10 điểm khác biệt.

Bà cụ Nói tiếp:

- Như vậy, chắc chắn là Tang Tang về thật rồi. Sự thật chứ không phải nội nằm mơ.

Nhã Tịnh thấy mắt mình ươn ướt, nàng quên là mình đang đóng kịch. Tội nghiệp bà lão! Nàng chạy như bay xuống ôm chầm lấy bà, hôn lên khuôn mặt nhăn nheo.

- Ô nội ơi! Nội điên quá! Con đứng sờ sờ đây này, không thật sao? Nội không nhìn thấy con à? Nội có nghe con nói không? Nội sờ con đi, ôm con đi nội!

Nhã Tịnh vui đầu vào người bà lão như con mèo con.

- Nội làm sao lại ngờ ngờ ngẩn ngẩn thế?

Bà lão cười sặc sụa:

- Đừng nào, đừng. Con làm nội nhột quá. Ngẩng lên để Nội xem nào.

Khải đứng gần đây nói:

- Ngắm nó suốt ngày hôm qua còn chưa đủ sao nội?

Nhã Tịnh nhìn lên, rồi liếc nhanh về phía Khải và Hoàn, nàng nũng nịu.

- Nội ơi, anh cả lúc nào cũng khó chịu với con.

Bà lão giật mình, siết chặt Nhã Tịnh, nói như vỗ về:

- Không đâu, không bao giờ. Có nội ở đây, không có đứa nào dám khó khăn với con đâu. Ai cũng thương con hết, con hãy tin nội đi.

Nhã Tịnh nghe lời vỗ về của bà lão. Nàng cảm nhận chuyện ngày xưa hẳn đã có cuộc chiến trong gia đình. Bây giờ không biết bà lão đứng về phía nào? Nhã Tịnh liếc nhanh về phía Khải, khuôn mặt anh chàng có vẻ xấu hẳn đi. Còn Hoàn, anh chàng đang cười gia? Lả, hình như muốn đổi đề tài.

- Tang Tang cô lười quá, ngủ trưa thế này làm cả nhà đói bụng. Chưa ai ăn sáng cả đây. Nếu từ đây về sau mà còn nằm nướng thế này, là chúng tôi phải ăn trước đi làm đây, để cô và nội ăn sau thôi.

Nhã Tịnh nhướng mày.

- Ai biểu anh đợi? Em chỉ thích ăn chung với nội thôi.

Hoàn cười nói:

- Vậy càng tốt. Tang Tang em biết không, để mừng em trở về, hôm nay đặc biệt anh và anh cả sẽ không đi làm, ở nhà chơi với em. Như vậy hài lòng chưa?

- Ở nhà với em?

Nhã Tịnh không vui lắm. Thật ra thì, Nhã Tịnh hiểu chẳng qua tại họ không yên tâm. Chó Hồ Ly hôm qua khiến họ lo âu. Chỉ có cách ngồi ở nhà quan sát, xem có chuyện gì bất trắc sẽ nhảy ra gánh đòn hoặc che chở.

Mọi người vào phòng ăn. Vú kỹ làm bữa điểm tâm khá thịnh soạn, có món cải hấp thạch lợn, trứng chiên đậu, thịt chà bông, mì xào. Mùi thơm nức mũi. Tang Tang ngồi cạnh bà cụ. Hoàn chợt nhớ ra điều gì nói:

- Tang Tang, sáng ăn cháo có ngán lắm không? Em ở nước ngoài ba năm rồi, nếu cần dùng bánh mì nướng, sữa nóng hay cà phê nhớ cho biết nhé.

Nhã Tịnh liếc nhanh Hoàn. Mắt chàng thoáng nét triu mến. Nhã Tịnh xúc động, vì cô biết những lời nói vừa rồi của Hoàn không phải dành riêng cho Tang Tang mà là dành cho Nhã Tịnh. Nhã Tịnh nói:

- À, không cần. Ở nước ngoài muốn ăn mấy món này cũng đâu có mà ăn. Con thường hay nằm mơ thấy món trứng chiên đậu của vú Kỹ, Còn bánh mì nướng, con ngán tận cổ họng rồi.

Bà cụ nhìn Tịnh với đôi mắt ngập đầy triu mến.

- Sao? Tối con có ngủ ngon không? Chăn mền đủ? Ấm chứ? Con có đóng cửa sổ không? Con cần gì nói cho nội.

Hàng trăm câu hỏi, hàng trăm điều chăm sóc thương yêu. Rõ ràng Tang Tang vô phúc. Sinh ra trong một gia đình như thế này mà không sống để hưởng. Nhã Tịnh nuốt miếng cơm nói:

- Nội ơi! Mọi thứ đều tốt đẹp cả, con ngủ rất ngon. Có nằm mơ nữa, con mơ thấy nội hoài.

Bà cụ quay đầu lại gõ trên tay Nhã Tịnh.

- Con khi! Mi nói xạo quá, nếu nhớ nội, sao ba năm bỏ nội không về?

- Con bận học cơ mà, nội quên là con đang học chẳng bao lâu nữa tốt nghiệp sao?
- Ồ!

Bà cụ Ngừng lại, rồi như nhớ ra điều gì, bà chăm chú nhìn Nhã Tịnh:

- Con thấy đấy, nội vui quá nên quên hết mọi việc. Nhưng con về lần này nghĩ vài bữa rồi đi hay ở lại luôn?

Nhã Tịnh nhìn bà cụ, chậm rãi :

- Nội ơi, con chưa có mảnh bằng tốt nghiệp mà?

Bà cụ quay qua:

- Hừ! Có nghĩa là con còn phải quay về bên đó lấy bằng nữa ư?
- Ý con nói là...

Bà cụ Lo lắng.

- Con nói lớn một chút chứ nội không nghe rõ.

Nhã Tịnh nói to:

- Con muốn nói là Thôi thì mặc cái bằng cấp ấy đi. Nếu nội không muốn, con sẽ ở lại với nội, con không đi đâu nữa hết. Trên đời này, không nơi nào ấm cúng và hạnh phúc hơn ở nhà'

Bà cụ cười một cách cười mở:

- ờ! Thật không con? Con bỏ mặc cái bằng cấp đó cho nội. Nội không cần con phải đỗ đạt gì cả? Con ở lại đây, con nói là con ở luôn phải không?
- Vâng, con sẽ ở nhà luôn!

Bà cụ Nhìn khắp bàn, cười như trẻ thơ:

- Vũ Lan, vú Kỹ, Khải với Hoàn? mấy đứa nghe rõ chứ? Nghe rõ rồi chứ?
- Vâng, chúng con nghe rất rõ.

Rồi Hoàn đưa mắt về phía Nhã Tịnh tiếp:

- Các anh làm chứng đây.

Trong câu nói của Hoàn như có một ẩn ý nào đó.

Ngày kế tiếp cũng là một ngày vui, mọi việc xảy ra rất suông sẻ, bà cụ vui như trẻ thơ. Khải, Hoàn, cô Lan và vú Kỹ như trút được gánh nặng. Không khí hài hòa ăn khớp với mọi dự liệu. Mọi người cảm thấy nhẹ nhõm. Buổi tối, Nghi Quyên đến, mọi người nói cười vui vẻ và một ngày lại trôi qua. Cũng vui, Nhã Tịnh nghĩ. Đóng vai trò Tang Tang cũng có nhiều điều thú vị. Nàng có cảm giác được mọi người cưng chiều. Một cảm giác mà Nhã Tịnh chưa hề có. Thật khuya Nhã Tịnh mới về phòng riêng vì bà cụ cứ giữ nàng mãi. Cô Lan phải năn nỉ lắm bà mới chịu về phòng riêng.

Phần 3:

Về phòng, Nhã Tịnh không đi ngủ ngay, nàng đứng cạnh cửa sổ. Đứng ở đây Nhã Tịnh có thể nhìn thấy góc vườn hoa. Trong đó có cây ngô đồng xum xuê cành lá. Ngoài bờ tường là mặt hồ. Khung cảnh thật hoang sơ, thật đẹp. Tối hôm qua vì nhập vai quá lâu nên Nhã Tịnh mệt, lên giường là ngủ ngay không thấy gì được hết. Bữa nay trái lại, Nhã Tịnh có thể đứng thật lâu bên cửa sổ, lắng nghe tiếng côn trùng nỉ non, tiếng gió thổi, tiếng ếch nhái kêu và ngắm được cả ánh trăng. Trăng treo cao cao trên nền trời, như cùng thi đua với những chú đom đóm lập lòe dưới cỏ. Một sự yên lặng lạ lùng. Một cảm giác bình yên. Cửa sổ mở rộng nên gió từ mặt hồ thổi lên thật mát. Nhã Tịnh hít mạnh mùi cỏ dại của thiên nhiên, và để mặc gió thổi tung nếp áo.

Đứng thật lâu, rồi Nhã Tịnh mới quay vào phòng. Nàng cảm thấy tinh thần thật sảng khoái. Không buồn ngủ tí nào cả, Nhã Tịnh bước tới bên tủ sách, định chọn một quyển sách đọc cho dễ ngủ. Sách thật nhiều, không biết phải của Tang Tang để lại hay không, trong đó có một số tiểu thuyết trong nước lẫn ngoài nước. Phần lớn, Nhã Tịnh đã đọc qua, Cuối cùng, Nhã Tịnh thấy có một quyển sổ chép nhạc. Bên trong đầy những dấu móc câu. Âm nhạc thì Nhã Tịnh mù tịt. Nhớ lúc còn đi học, giáo sư dạy nhạc đã có lần mắng Nhã Tịnh là 'con bò'. Nàng đặt sổ chép nhạc xuống, chọn những quyển khác. Có một quyển tên là 'Bước đầu hòa âm.' 'Bước đầu hòa âm' là như thế nào? Nhưng Nhã Tịnh cũng lơ đãng lật ra xem. Chỉ thấy một số dấu nhạc với các dấu C rồi G, rồi Am, Dm. Nhã Tịnh hoàn toàn không hiểu vừa định khép sách lại đặt vào chỗ cũ, thì một xấp giấy rơi ra, Nhã Tịnh tò mò lật ra một bản nhạc làm Nhã Tịnh thích thú. Bản nhạc mà Nhã Tịnh đã muôn biết, bản "Chiếc áo mộng mơ":

Em có một chiếc áo mộng mơ

Vải dệt bằng tuổi trẻ

Nu. Cười là hoa văn

Tình yêu là dấu chỉ.

Em đã đem hết tình yêu mình

Để kết hoa và thêu hoa

Mỗi khi mặc áo vào

Mọi vật đều thay đổi.

Em đi dạo dưới trời thu

Mưa thánh thót trên cây ngô đồng như thay lời hát

Mùa đông đến, em cùng hoa nhảy múa

Cây trong vườn như sống lại với em.

Rồi một ngày có chàng mới đến

Người mang đàn dạo khắp thế gian

Chỉ vì chàng có đôi mắt sáng

Nên em mơ, em nhớ mãi bóng chàng

Rồi chiếc áo theo chàng đi mãi

Bầu trời kia mất hẳn hào quang,

Em đã cho và mong chàng giữ mãi

Chỉ xin chàng một điều duy nhất

Hãy trân trọng giữ gìn chiếc áo.

Nhã Tịnh đọc qua một lượt rồi đọc lại lần thứ hai. Từ xưa đến nay Nhã Tịnh rất kém về Văn và nhạc.

Nhưng không hiểu sao bữa nay đột nhiên Nhã Tịnh lại thích lời ca này. Bất giác Nhã Tịnh nghĩ tới Tang Tang. Có lẽ lúc bấy giờ Tang Tang hẳn mặc áo tím, tay cầm đàn guitar, ngồi bên góc ngô đồng, êm đềm hát khúc:

Em có một chiếc áo mộng mơ

Em đã cho chàng và mong chàng giữ mãi

Chỉ xin chàng một điều duy nhất

Hãy trân trọng và giữ gìn chiếc áo.

Đúng là chiếc áo của mộng mơ! Thế bây giờ gã con trai khoác chiếc áo kia đâu rồi? Chiếc áo mà khi hắn mặc vào đã làm chìm hết những hào quang của bầu trời, của trăng sao. Bây giờ có trân trọng và giữ gìn chiếc áo kia nữa không trong khi người con gái tặng gã chiếc áo đã không còn nữa? Nhã Tịnh nắm chặt bản nhạc trên tay. Nàng ngồi thần thờ. Tang Tang với chiếc áo mộng mơ, gã con trai đàn guitar. Đột nhiên Nhã Tịnh cũng cảm thấy mình giống Tang Tang, cũng có một chiếc áo mộng mơ như thế. Một

chiếc áo dệt bằng tuổi xuân và tình yêu, có điều chiếc áo của nàng chưa khoác cho ai cả. một khuôn mặt tươi trẻ bỗng hiện lên trong tâm trí nàng. Khuôn mặt lơ mơ, có cái dáng đáp trả trung và đôi mắt sáng, ồ, sao khuôn mặt ấy lại giống khuôn mặt của Hoàn quá vậy?

Nhã Tịnh lắc đầu xua đuổi, nàng lại bước tới bên cửa sổ, nhìn ra ngoài. Dưới ánh trăng, cây ngô đồng đứng sừng sững. Có lẽ Tang Tang thường ra đây ngồi đàn dưới tán cây. Chim cũng ngừng hót lắng nghe. Nhã Tịnh lắc đầu xua đi bao ý nghĩ vừa chợt hiện trong đầu.

Những ngày kế tiếp, không khí ngập đầy vui tươi và hạnh phúc. Mọi việc đều xảy ra một cách thuận lợi. Bà cụ. Suốt ngày gần như lúc nào cũng cười. Mơ? Miệng ra là nói tới Tang Tang, Tang tang thích ăn món này, Tang tang lúc nào cũng cần hoa. Phải tắm cho mèo của Tang Tang sạch sẽ. Nhã Tịnh đem chuyện hỏi cô Lan, thì được cô cười nói: - Thật ra thì cái gì cũng tại bà nội thôi, chứ Tang Tang nó đâu thích như vậy. Nó rất tự nhiên, thích trèo cây, ngồi cả dưới đất. Trong mắt mẹ tôi Tang Tang giống như một con bé nhỏ xíu, dưới chực lớp chần dày mà còn có một hạt đậu rơi, bà cũng sợ nó ngủ không được.

Mặc kệ thế nào cũng được. Nhã Tịnh bây giờ rất thích vai trò Tang Tang và nàng đóng rất đạt Suốt một tuần trôi qua, ngoài những giờ phải ở cạnh bà lão, nàng còn cùng Hoàn đi dạo ở quanh nhà. Những cảnh rừng nhỏ rất đẹp, có một cái miếu nhỏ ở trên núi, lúc nào khói hương cũng nghi ngút. Hèn gì Nhã Tịnh cứ nghe thấy tiếng chuông. Thỉnh thoảng Nhã Tịnh cũng liên lạc với cha vào lúc bà cụ nghỉ trưa. Nhã Tịnh điện thoại về cho cha. Sau khi biết tin, cha nàng cười nói:

- Cha rất kiêu hãnh về con, ráng thành công nhé! Con may mắn đấy

May mắn? Rõ ràng ta may mắn thật. Có ba người đàn bà và hai người đàn ông vây quanh cung phụng. Cuộc sống nhà họ Tang sướng gấp mấy trăm lần nhà mình, không có gì trái mắt, không có gì dễ giận dữ để bực mình, chỉ có điều phải sắp xếp để Ứng phó cho một cuộc sống mới. Nhiều đêm Nhã Tịnh nằm trên giường nhìn lên trần nhà tự nhủ:

- Tôi muốn sống mãi thế này. Tôi thích mãi được như thế này!

Có một buổi chiều nọ bác sĩ Lý mang thuốc đến, bác sĩ là thầy thuốc gia đình của nhà họ Tang. Ông như một người bạn thân phục vụ ở đây hơn 20 năm rồi. May là Nhã Tịnh đã biết ông qua ảnh trước nên chuẩn bị sẵn. Nhã Tịnh biết đây là một thử thách nhỏ vì hai anh em Khải và Hoàn giấu rất kỹ chuyện Tang Tang tự tử, ngay bác sĩ Lý cũng không hay biết. Nhã Tịnh đứng giữa phòng khách nhìn bác sĩ Lý cười. Cô Lan lên tiếng:

- Bác sĩ nhìn này, ai đây

Bác sĩ Lý hơi khựng lại một chút, ông kéo trề cặp mắt kiếng xuống ngắm Nhã Tịnh. Thời đại khoa học hiện đại hết ti vi đến sách vở đủ thứ, nên con người mất có vẻ kém hơn xưa. Bác sĩ Lý chợt reo lên:

- Ồ, cô út, cuối cùng rồi cô cũng về đến.

Bà cụ có vẻ kiêu hãnh về cô cháu gái, bà nói:

- Bác sĩ coi Tang Tang nhà chúng tôi có gì thay đổi lắm không?

Bác sĩ Lý thật thà đáp:

- Trông cô trắng hơn, mập hơn? Rõ ràng mức dinh dưỡng ở nước ngoài có cao hơn ta.

Nhã Tịnh bây giờ mới gộp lời:

- Bác sĩ nói sai rồi, làm gì có chuyện đó. Tất cả đều tại nội tôi, cô Lan và vú Kỹ thôi, ai cũng bắt tôi ăn thật nhiều. Sẵn đây bác sĩ nói cho nội tôi biết đi, có một chứng bệnh gọi là bệnh thừa dinh dưỡng, nếu ai cũng bắt tôi ăn mãi chắc tôi phải ngã bệnh mất.

Bác sĩ Lý cười:

- Có chứ, có chứng bệnh đó thật đấy.

Bà cụ cắt ngang:

- Bác sĩ đừng nghe nó, bác sĩ biết không, mấy hôm nó về, ốm tong ốm teo thôi. Đám nhó chúng tôi có ai ăn được thịt bò sống, thịt heo, cá tôm sông đâu? Đúng là ba cái dân phương Tây nó chưa được khai hoá cứ ăn toàn là đồ sống không hà. Có một lần Khải và Hoàn đưa tôi tới một nhà hàng Tây, trời ơi thịt bò gi mà còn máu tươi, gớm chết được. Đi một lần sơ. Luôn, một tháng sau tôi không dám đụng tới miếng thịt!

Bà cụ lắc đầu nói tiếp:

- Nghĩ tới chuyện con cháu nhà tôi phải ăn thịt sống 3 năm liền ở nước ngoài mà tôi đau lòng.

Cả nhà cười ào, bác sĩ Lý và Nhã Tịnh cũng cười. Hôm ấy bác sĩ Lý khám bệnh cho bà cụ rất kỹ. Khải và Hoàn tiễn chân ông ra tận cửa. Bác sĩ Lý nói:

- La. Thật, sức khỏe? Của bà cụ hôm nay khá hẳn lên, la. Ghê!

Hoàn cười:

- Rõ ràng tri. Liệu bằng tinh thần nhiều lúc mang lại nhiều bất ngờ kỳ diệu!

Bác sĩ Lý gật đầu thừa nhận:

- Đúng, Tang Tang là phương thuốc tri. Liệu hay nhất. Cô ấy qua? Có hiểu nhưng như vậy rồi việc học hành của cô ấy làm sao đây?

Khải tỉnh bơ:

- Thi bo? Đó vậy, bằng cấp và bà nội thì dĩ nhiên là nội quan trọng hơn chứ. Nhưng hỏi thật bác sĩ thật nè, tình trạng sức khỏe? Của nội tôi có khả quan hơn không?

Bác sĩ nhìn thẳng vào mắt Khải trả lời:

- Cậu Khải này, toàn thân của bà cụ như một chiếc máy cũ, quá cũ. Mấy năm qua vì gắng sức quá nhiều nên nói nôm na thì các bộ. Phận đều rệu cả rồi. Đối với sự Sống thì hiện tượng đối mới hoàn toàn dĩ nhiên là không có.

Hoàn có vẻ lo lắng:

- Vậy theo bác sĩ, nội tôi còn có thể sống thêm bao lâu nữa?

- Lần trước tôi nói với cậu là 3 tháng, còn bây giờ tôi có thể đánh giá lại là 5 tháng.

Hoàn vui hẳn lên:

- Vậy lần sau bác sĩ đến sẽ thấy nội tôi có thể Sống thêm đến một năm.

Bác sĩ có vẻ xúc động:

- Tôi cũng mong như vậy. Hãy để cho bà cụ sống trọn với niềm vui. Hành nghề thuốc hơn 40 năm cái chân lý mà tôi rút ra được ở đây là con người cần nhất là sống vui!

Khi bác sĩ đi rồi, Nhã Tịnh nhìn thấy lô. Rõ nét cảm ơn trên khuôn mặt hai anh em Khải và Hoàn. nàng hiểu màn kịch của nàng đã có kết quả. Nhìn bà cụ. Nhã Tịnh xúc động muốn kêu lên:

'Nội ơi, nội sống đến một trăm tuổi, nội hãy sống mãi bên con!'

Màn kịch diễn ra một cách suông sẽ tốt đẹp cho đến buổi tối hôm ấy một chuyện bất ngờ xảy ra. Điều bất ngờ này do Nghi Quyên mang đến. Nhã Tịnh tin là Quyên không hề có ác ý, chẳng qua vì Quyên không hiểu mà thôi. Nghi Quyên không được Khải nói cho nghe nhiều về Tang Tang. Còn bà cụ trong những lúc buồn bã nhớ nhung, chắc chắn đã tâm sự Với Nghi Quyên nên Quyên nghĩ là mình hiểu nhiều về sơ?

Thích của cô em chồng. Tối hôm ấy khi mọi người đang ngồi quây quần giữa phòng khách tán chuyện.

Tang Tang đang kể cho cả nhà nghe chuyện săn bắt cướp ở? Los Angeles mà đích thân cô mục kích thì Nghi Quyên tới. Lúc gần đây Nghi Quyên đã thay đổi cách ăn mặc, gần như nàng bắt chước Tang Tang, áo rộng hơn, quần Jean ABC hơi bó, có điều vì mập mập hơn Tang Tang nên trông nàng mặc không đẹp bằng Tang Tang.

Nghi Quyên bước vào phòng khách cười thật tươi, trên tay nàng xách theo chiếc hộp thật lớn, đó là một cây đàn guitar mới toanh, Nghi Quyên cười nói với Tang Tang:

- Xem này Tang Tang, tôi mang cái gì đến cho cô đây. Nội và cô Lan đều kể hết cho tôi nghe rồi, cô có ngón đàn tuyệt vời lắm phải không? Tôi cũng nghĩ chắc cây đàn của Tang Tang bo? Quên bên Mỹ rồi. Mấy hôm nay cô lại quá bận rộn, nên tôi mua giúp cho cô đây.

Nghi Quyên mở? Hộp đàn, cẩn thận lấy cây đàn ra. Trên cây đàn mới Nhã Tịnh còn thấy cả một tấm lắc bằng nhựa sáng khắc hai chữ T. T., tên viết tắt của Tang Tang. Nghi Quyên đưa cao cây đàn lên, hoàn toàn không để ý đến bầu không khí đang lắng xuống trong phòng. Nàng vô tư bước về phía Nhã Tịnh:

- Nào Tang Tang, cô đàn cho tôi nghe một bản đi, bản nhạc 'Chiếc áo mộng mơ đây, được không? Nhã Tịnh lặng người bối rối liếc về phía hai anh em Khải, Hoàn cầu cứu. Hai anh em cũng đang tái mặt, Nhã Tịnh thấy đau khô? Quá, tại sao họ không cho Nghi Quyên biết câu chuyện về Chiếc áo mộng mơ Phải biết tiêu lệu mọi tình huống chứ, bây giờ chuyện xảy ra thế này rồi phải làm sao đây? Nhã Tịnh thấy giận quá, giận run, giận đến mức không biết phải làm gì. Nàng quay lại nhìn bà cụ, cụ đang trừng trừng nhìn cây đàn guitar. Nhã Tịnh không biết bà cụ nghĩ gì. Nhã Tịnh bối rối quay sang cô Lan nhưng không còn kịp nữa, Nghi Quyên đã đứng trước mặt Nhã Tịnh với cây đàn:

- Tang Tang hãy cầm đi coi lại coi âm thanh có lạc không? Không biết họ chỉnh tốt chưa đây.

Có tiếng hét của Khải, giọng chàng giận dữ:

- Nghi Quyên, đem cái đồ qu? Đó đi đi!

Tiếng hét của Khải đã đánh thức Nhã Tịnh, phải có một hành động quyết định không thể Cù cưa như vậy mãi. Khải đã cứu nguy kịp thời, Nhã Tịnh làm bộ. Lão đảo lù dần về phía cầu thang. Nhã Tịnh tin là không cần phải làm gì khác hơn nữa vì mặt nàng đã tái mét, tim như càn đập nhanh hơn. Nhã Tịnh lắp bắp:

- Không, không. Tôi không thích đàn, tôi không muốn thấy cây đàn này nữa.

- Không, không. Tôi không thích đàn, tôi không muốn thấy cây đàn này nữa.

Nhã Tịnh liếc nhanh về phía bà cụ rồi lắc đầu mạnh hơn cho những cọng tóc lòa xòa trước trán. Nàng cắn mạnh lên môi, đau quá, đau đến ứa nước mắt, hai tay vịn lên tay nắm cầu thang, Nhã Tịnh bắt đầu rên rỉ:

- Không, đừng nội ơi. Con không muốn đàn, không muốn hát. Nội hãy bảo họ đem đi đi, đi đi nội!

Người đầu tiên chạy vội về phía Nhã Tịnh là cô Lan, cô ôm lấy Nhã Tịnh nói lớn:

- Tang Tang, Tang Tang, không ai bắt con đàn, bắt con hát đâu? Con nhìn xem đâu có cây đàn guitar nào ở đây đâu. Đừng khóc nữa con!

Và cô cúi xuống kề sát tai Nhã Tịnh nói:

- Diễn khá lắm, tiếp tục, tiếp tục nữa đi.

Được sự Động viên các thành viên đóng kịch, bản tính diễn xuất của Nhã Tịnh như thức dậy, Nhã Tịnh gục đầu xuống tóc xòa ra trước, khóc chẳng muốn ra hơi.

- Nội ơi, nội nói với mọi người con không muốn đàn, muốn hát gì nữa cả mà. Nói đi nội, nói đi!

Bà cụ lúnh quýnh bước tới, bàn tay nhăn nheo của bà vuốt lên mái tóc Nhã Tịnh, ôm lấy đầu Nhã Tịnh.

Giọng bà run run đầy vẻ lo âu chăm sóc:

- Được rồi, để nội nói với chúng nó, cháu cung của nội đừng khóc nữa, đừng khóc nữa!

Bà cụ đôi mắt đầy lệ. Quay lại giận dữ:

- Đứa nào muốn Tang Tang đàn vậy? Tao cấm không cho ai đem đàn vào nhà này nữa. Vú Kỹ đâu rồi, vú đem cây đàn chết tiệt kia đốt ngay cho tôi, mau lên!

Vú Kỹ dạ một tiếng rồi chụp lấy cây đàn trên tay Nghi Quyên vội vã đem vào bếp. Nghi Quyên thì ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra. Mặt nàng tái ngắt lo âu, có lẽ có một sự Lầm lẫn nào đó chăng?

Màn kịch nên chấm dứt nhưng dứt bằng cách nào, Nhã Tịnh cũng không biết. Nàng tha? Người nắm phục lên cầu thang tiếp tục khóc, tiếp tục lải nhải bài học đã thuộc:

- Tôi thù anh cả, tôi hận anh cả. Không có áo, không có mộng mơ gì cả. Tôi thù hết mọi người!

Nàng tiếp tục thút thít:

- Đừng nhắc chuyện cũ nữa nghe nội, con không còn yêu đàn yêu hát gì cả. Từ lúc qua Mỹ tới giờ, nội ơi, đời con không còn tiếng nhạc, chỉ Còn có nội, không còn mộng cũng không còn thơ! Không còn mộng cũng không còn thơ! Câu này hình như Nhã Tịnh đã đọc trong một quyển tiểu thuyết nào đó. Nhã Tịnh chợt thấy xấu hổ quá trong khi bà cụ thì xúc động đến độ. Nước mắt ràn rụa. Bà ngồi xuống cạnh Nhã Tịnh, bàn tay già nua không ngừng vuốt lên tóc, lên mắt, lên má nàng.

- Được rồi, được rồi, nội đã hiểu rồi. Con ngoan, cháu ngoan của nội. Nội biết hết, nội đã biết tất cả.

Nhã Tịnh vẫn ngồi đấy thút thít khóc, Hoàn bước tới, cúi xuống đất cất giọng nhẹ nhàng:

- Nội ạ, tại Tang Tang xúc động quá, thôi để con đưa em về phòng nghỉ ngơi. Nội giao Tang Tang cho con, con sẽ giải thích cho em biết. Nội yên tâm đi, con sẽ làm cho em bình tĩnh lại.

Nhã Tịnh chưa kịp nghĩ là Hoàn sẽ làm gì thì chàng đã cúi xuống bế bổng nàng lên. Nhã Tịnh giật mình, lần đầu tiên nằm trong tay một người đàn ông, Nhã Tịnh nghe cơ thể mình nóng ran. Chưa biết làm sao thì Hoàn đã bước lên cầu thang, Nhã Tịnh ngược lên nhìn Hoàn bắt gặp ánh mắt triu mến của chàng đang đắm đuối nhìn mình. Nhã Tịnh nghĩ thầm hay là anh chàng lợi dụng cơ hội này để tán tỉnh nàng? Tuy cảm thấy xao xuyến nhưng Nhã Tịnh cũng muốn vùng ra khỏi tay chàng tuột xuống đất. Nhưng vòng tay Hoàn càng siết mạnh hơn, chàng còn lên tiếng dọa:

- Đừng động đây, nội đang nhìn kia.

Nhã Tịnh nằm im không dám vùng vẫy nữa để mặc cho Hoàn bế xốc lên lầu. Nằm trong lòng chàng, mùi da thịt đàn ông khiến Nhã Tịnh có cảm giác kỳ lạ. Như để trâu người, Hoàn càng siết chặt vòng tay ôm ghì nàng vào lòng. Nhã Tịnh thấy mặt mũi nóng ran, nhưng cũng may đã đến cửa phòng nàng. Hoàn bồng Nhã Tịnh đi một mạch đến giường, nhe. Nhàng đặt nàng xuống. Nhã Tịnh vừa định nhòe dậy thì Hoàn đã dùng tay đẩy nàng nằm xuống. Hoàn quay ra cửa cẩn thận nhìn trước ngó sau rồi khép cửa lại, bước trở về giường. Nhã Tịnh vẫn còn nằm đấy, lặng yên đưa mắt nhìn Hoàn. Chàng cười dễ thương:

- Hay lắm, em đóng kịch rất đạt.

- Vâng, nhưng cũng hết hồn.

Hoàn ngồi xuống giường, chàng âu yếm cúi xuống đặt lên môi nàng nụ hôn thứ hai. Tim Nhã Tịnh đập loạn xạ, các dòng máu trong người nàng như ngưng đọng lại, Nhã Tịnh cảm thấy chơi vơi bay bổng.

Nàng nhướng người lên tư. Đông vòng tay qua ôm lấy cô? Hoàn. Cả hai chìm ngập trong niềm hạnh phúc vô biên. Khi Hoàn ngẩng lên, Nhã Tịnh thấy đôi mắt chàng long lanh, gương mặt sáng ngời niềm tin yêu.

Nhã Tịnh nhắm mắt nằm yên nghe hương vị ngọt ngào lan dần trong cơ thể. Và trong giây phút này Nhã Tịnh như hiểu ra một điều: tại sao nàng đến quán Cây Hoa, tại sao ngày hôm sau nàng lại đến điểm hẹn với chàng và tại sao nàng đến biệt thự. Vườn Dâu, mạo danh Tang Tang? tất cả chẳng qua vì chàng trai

này! Có lẽ đây là định mệnh, định mệnh khéo sắp đặt cho nàng phải gặp Hoàn.

Hoàn âu yếm vuốt ve khuôn mặt của Nhã Tịnh, gương mặt mà chàng cảm thấy yêu quá đời! Hoàn cất giọng êm như ru:

- Chỉ có trời mới biết anh đã ức chế mình như thế nào. Anh đã cố tránh xa em nhưng con người em quá lôi cuốn, em làm cho anh như ngây như dại. Em thông minh, bén nhạy, dễ thương. Nhã Tịnh ơi, em làm anh chết mất!

Hoàn lại nhào tới ôm lấy Nhã Tịnh say sưa khếp kín môi nàng bằng những cái hôn cháy bỏng. Chàng vừa hôn vừa xúc động nói:

- Nhã Tịnh, em phải gắng xa anh một chút, bằng không mọi thứ sẽ hỏng hết. Anh có thể Phá hỏng mọi sắp đặt của chúng ta.

Nhã Tịnh nghe câu nói của Hoàn dễ thương vô cùng. Nàng cảm thấy tim mình đập mạnh, hai má nóng bừng. Nhã Tịnh không hiểu nàng đã yêu Hoàn chưa, nhưng được chàng ôm hôn, nàng cảm thấy xao xuyến bồi hồi và thật sự Yên tâm trong vòng tay chàng. Ô nhưng trong hợp đồng đâu có mấy chuyện này đâu? Vậy mà sao mình cứ để cho nó xảy ra? Nhã Tịnh mỉm cười, nàng cười một cách e thẹn, có lẽ nào tình yêu là như thế đó? Cũng vì tình yêu mà Tang Tang có thể bỏ hết mọi thứ để chỉ đạt được mục đích cuối cùng, Tang Tang! Nghĩ đến Tang Tang, Nhã Tịnh như bừng tỉnh, nàng vội xô nhẹ. Hoàn ra nói nhanh:

- Anh xuống lầu ngay đi, người ta nghi ngờ bây giờ.

- Anh biết.

Hoàn nói nhưng vẫn đứng yên.

- Mấy người suýt chút nữa làm em bi. Bại lộ. Chận tướng, anh phải cho em biết rõ hơn về Vạn Hạo Nhiên và bài hát có tên là Chiếc áo mộng mơ đi.

- Anh biết.

- Hoàn tra? Lờì nhưng vẫn đứng yên.

- Bao giờ anh mới nói?

- Để hôm khác.

Hoàn đưa tay vuốt những cọng tóc lòa xòa trước trán Nhã Tịnh, mắt vẫn nhìn đắm đuối không rời nàng:

- Hãy nghe anh nói điều này.

- Chuyện gì?

- Một ngày nào đó không cần phải đóng vai Tang Tang nữa thì anh muốn em vẫn mang họ Tang.

Nhã Tịnh quay mặt đi với nụ cười:

-Tới lúc đó sẽ tính.

Hoàn lắc đầu:

-Anh muốn từ bây giờ.

-Không, không được, em không biết.

Hoàn ôm vai Nhã Tịnh nhìn vào mắt nàng:

-Em không biết thật không?

-Ừ ừ em không biết gì hết!

Nhã Tịnh đáp với một chút nũng nịu. Vòng tay Hoàn siết mạnh hơn.

-Nếu em nói không biết thì anh sẽ hôn em nữa.

-Ý chừng, không được đâu anh.

Nhưng Hoàn đã hôn lên môi nàng một cái thật nhanh. Bên ngoài có tiếng chân bước lên cầu thang, họ vội vã buông nhau ra. Hoàn đứng dậy đi ra cửa còn Nhã Tịnh vẫn nằm yên trên giường. Bên ngoài cô Lan điu bà cụ đứng nhìn vào, bà cụ có vẻ quan tâm lo lắng:

-Cháu cưng của nội làm sao rồi?

-Con khuyen thật lâu em mới chịu nằm yên.

Hoàn trả lời trong khi Nhã Tịnh nằm trên giường muốn bật cười, nàng vội úp mặt vô gối. Bà cụ thở dài:

-Thật nội không ngờ đã hơn 3 năm rồi mà con nhỏ vẫn chưa quên cái thằng Vạn Hạo Nhiên.

Hoàn trừng mắt với bà:

-Nội, con van nội, nội làm ơn đừng nhắc đến cái tên đó trước mặt em con.

Ồ ờ ờ, tao đúng là một bà già lắm cảm, tao biết rồi, biết rồi, từ đây về sau tao chẳng bao giờ nhắc tới cái tên đó nữa.

Bà nhìn về phía giường, ở đó Nhã Tịnh đang nằm lẩn qua lẩn lại. Thật khó nằm yên quá, mà làm sao nằm yên được khi môi vừa đón nhận những chiếc hôn yêu đương nồng cháy và những lời tỏ tình âu yếm. Bà

cụ lên tiếng hỏi:

-Con chưa ngủ sao?

Nhã Tịnh quay qua rồi ngồi dậy làm nũng:

-Nội ơi!

Bà cụ vội vã bước tới ngồi xuống vuốt ve khuôn mặt cô gái:

-Ồ Tang Tang con không ngủ được à?

Nhã Tịnh lắc đầu, mặt nàng hồng lên. Dư âm những nụ hôn đầu đời còn vương lại trên mắt, trên môi khiến nàng thẹn thùng. Bà lão đặt tay lên trán Nhã Tịnh:

-Sao vậy con, hình như con bị sốt rồi. Hoàn này, nội thấy lo quá, con điện thoại ngay cho bác sĩ Lý đi, bảo ông ấy đến ngay khám cho Tang Tang.

Nhã Tịnh vội bước xuống giường:

-Nội ơi, đâu có gì đâu mà nội làm to chuyện. Con không làm sao cả, con chỉ? con chỉ?

Nhã Tịnh ấp úng nhìn xuống rồi nói tiếp:

-Ban này con thật vụng về, con xấu hổ quá nội ơi, có lẽ con đã làm cho cả nhà hết hồn hết vía. À mà chi.

Nghi Quyên đâu rồi?

Cô Lan nói:

đang khóc bù lu bù loa dưới nhà.

Nhã Tịnh chớp chớp mắt nhìn bà cụ phân bua:

-Thật tình con không muốn làm cho chị ấy buồn đâu nội ơi, con bận quá phải không nội?

Bà cụ vỗ vỗ lên tay Nhã Tịnh:

-Không không sao cả, không thể trách con được, ai bảo nó mang cái vật gớm ghiếc đó vào làm gì?

Nhã Tịnh cảm thấy không yên tâm:

-Nội à đâu phải là người ta ác ý đâu, tại con, con không đàn không hát nữa.

Bà cụ vội tiếp lời:

-Nội biết rồi, biết rồi. Hãy quên chuyện đó đi, cháu cưng. Sẽ không bao giờ có chuyện như vậy xảy ra nữa.

Nhã Tịnh đi về phía Hoàn và cô Lan. Họ đang nhìn nàng, nhất là cô Lan. Cô đang nhìn Nhã Tịnh với ánh mắt bái phục. Còn Hoàn, đôi mắt chàng lúc nào cũng như say đắm. Nhã Tịnh vội quay mặt đi nơi khác. Ở dưới cầu thang có tiếng khóc của Nghi Quyên và giọng nói to của Khải, Khải đang giận dữ. Nhã Tịnh nghe tiếng Quyên vừa khóc vừa nói:

-Anh mắng em là ngu Anh hung dữ như quỷ, ai có ngờ đâu em gái anh lại mát dây như vậy?

Tiếng của Khải hét:

-Em còn la, còn lớn tiếng nữa ư? Nói to nội nghe rồi nội buồn làm sao?

Nghi Quyên nói:

-Nhà anh sao nhiều nội quá. Nội lớn rồi nội nhỏ? làm sao tôi hầu nổi? Vậy thôi, chúng ta chia tay nhau vậy

-Muốn chia tay thì chia tay

Khải không vừa, hét.

Chuyện nổ lớn rồi, không được! Nhã Tịnh nhìn Hoàn và cô Lan cầu cứu rồi buông tay bà cụ. Nàng phóng nhanh ra cửa, chạy vội xuống lầu. Vừa kịp lúc thấy Nghi Quyên xông ra cửa lớn, Nhã Tịnh vừa chạy theo vừa hét:

-Chi. Nghi Quyên! Nghi Quyên! Chị đừng nên giận, chi. Quyên!

Khải giận dữ không kém:

-Hãy để cô ấy đi đi! Mặc cô ta, bộ tưởng muốn làm gì thì làm à?

Nhã Tịnh quay lại, trừng mắt nhìn Khải:

-Anh có điên không anh Khải? Anh còn chần chừ gì mà không đuổi theo chị ấy chứ?

Khải ngồi xuống ghé ôm đầu:

-Tôi bảo mặc cô ta! Đây là một sự báo ứng. Trước kia tôi đã bức Tang Tang phải bỏ đi, bây giờ Tang Tang lại bức Nghi Quyên. Đó là một sự báo ứng.

Nhã Tịnh ngạc nhiên, đây là một vở kịch cơ mà? Không lẽ anh lại nhập vai đến thế ư? Nhã Tịnh ngo ngắc, không biết phải nói gì nữa.

Phần 4:

Chương 6

Mấy ngày liền, Nhã Tịnh như sống trên mây. Nàng không làm sao tập trung được tư tưởng. Có một cái gì đó như nén lại trong tim, mặc dù Nhã Tịnh vẫn đóng trọn vai Tang Tang. Cái gì cũng vậy, khó khăn chỉ xảy ra ở giai đoạn đầu, chứ một khi đã đi vào quỹ đạo rồi, thì đâu cũng vào đó cả. Bà cụ đã tin tưởng Tang Tang có thiết ngay từ đầu, nên dù giữa Nhã Tịnh và Tang Tang có cái gì sai biệt thì bà vẫn cho rằng đó là một chuyện tự nhiên.

đù gì nó cũng đã ở nước ngoài ba năm rồi, phải có sự thay đổi chứ?

Chỉ cần câu nói đó là xóa hết bao thứ nghi kỵ. Nhã Tịnh cũng cố tránh sơ xuất, có chăng là do Hoàn.

Thật vậy, Hoàn càng lúc càng trở nên một mối đe dọa nguy hiểm cho vai trò của Tang Tang, mắt Hoàn lúc nào cũng đầy vẻ đăm đăm khi nhìn Nhã Tịnh. Chàng hay đốt một điếu thuốc, đứng lặng hàng giờ nhìn Nhã Tịnh. Mặc dù Nhã Tịnh đã tìm mọi cách để tránh chàng. Nhưng chỉ có cách thân mà chẳng làm sao cách được lòng. Nhã Tịnh có cảm giác như quả tim mình đang ủ trong rượu. Từng tế bào yêu ngọt lịm hơi men.

Cũng may là công việc của Hoàn lúc nào cũng bận rộn. Thừa kế cả sự nghiệp lớn của cha mẹ để lại, gồm một cơ sở thương mại lớn và mấy chi nhánh đại lý độc quyền cho công ty nước ngoài.

Khải và Hoàn đã bận rộn, mà Hoàn còn mở thêm một cơ sở quảng cáo, bao thầu mấy chương trình ở đài truyền hình và điểm trình diễn thời trang. Vì vậy Hoàn không những chỉ bận vào ban ngày, chàng bận cả buổi tối. Không tiệc tùng, tiếp tân, thì thương lượng hợp đồng thu hình. Bữa nào cũng gần như thật khuya mới về tới nhà. Nhưng giữa hai anh em họ Tang này đã có mật ước. Lúc nào cũng có một người, buổi tối ở lại nhà. Họ đều hiểu là ngày tháng còn lại của bà cụ có thể tính bằng ngày, nên họ trân trọng từng phút từng giây của bà.

Chuyện giữa Nghi Quyên và Khải, ba hôm sau là đầu lại vào đây. Họ giảng hòa nhau, và Nhã Tịnh cũng biết người xuống nước giảng hòa đầu tiên là Nghi Quyên chứ không phải Khải. Nghi Quyên hiền lành như vậy, Nghi Quyên tận tụy và chiều chuộng không phải chỉ có bà cụ mà cả? Tang Tang. Câu chuyện về guitar được bỏ qua một bên, không ai nhắc đến nữa.

Cô Lan có lần nói riêng với Nhã Tịnh, cô giải thích cho Nghi Quyên biết, về vết thương tình cảm của Tang Tang, lý do làm sao khiến Tang Tang không thích đàn guitar nữa. Sau câu chuyện đó, Nhã Tịnh hỏi dò cô Lan:

- Lúc chuyện bùng nổ, cô và nội đứng về phía nào, Tang Tang hay Khải?

Cô Lan suy nghĩ một chút rồi thành thật nói:

- Cô đứng bên Khải.

- Còn nội?

- Cũng thế

- Anh Hoàn?

- Vậy luôn, có điều Hoàn có vẻ trầm tĩnh hơn.

Rõ ràng là bấy giờ Tang Tang giống như con chim nhạn cô đơn, Nhã Tịnh suy nghĩ, nàng định hỏi thêm một số tình tiết mà cô Lan đã cảnh giác tránh xa. Tại sao cả nhà lại trốn tránh sự kiện đó như thế này? Tối hôm ấy, bà cụ lại bị mệt, bệnh cũ tái phát, bác sĩ Lý đến thăm bệnh, cho biết bệnh cũng nhẹ thôi, bà cụ cần được nghỉ ngơi sẽ khỏe. Và hôm ấy, bà cụ được cho ngủ sớm.

Khải và Nghi Quyên thì rút vào thư phòng chuyện vãn riêng. Trong nhà họ Tang này, phòng trống nhiều quá, nên Khải và Hoàn ngoài phòng ngủ trên lầu, mỗi người còn có một thư phòng bên dưới. Khải và Quyên giam mình trong phòng riêng tâm sự. Cô Lan và vú Kỹ gần như trở thành bạn thân. Hai người đang ở nhà bếp sắp đặt thức ăn cho ngày hôm sau hoặc đang ôn lại dĩ vãng. Hoàn thì tối nay không có ở nhà, chàng bận dự buổi thu hình, lăng xê tài năng mới, vì Hoàn vừa trúng thầu bao cả phần quảng cáo cho một công ty điện ảnh nên tối đó chàng về trễ.

Nhã Tịnh thấy buồn quá nàng có cảm giác cô đơn và trống vắng. Lần đầu tiên từ ngày đến nhà họ Tang đến nay, Nhã Tịnh mới có cảm giác đó. Nàng đi quanh quẩn trong nhà, đến bên cửa sổ ngắm ánh trăng treo cao trên bầu trời. Trăng thật sáng, trong cái yên lặng của bóng đêm, Nhã Tịnh hình như nghe thấy có tiếng chuông và tiếng tụng kinh. Bị một sự kích thích nhẹ, Nhã Tịnh vội choàng lấy chiếc khăn đội đầu mà cô Lan đan cho nàng rồi bước xuống lầu và đi ra vườn hoa.

Chẳng có ai để ý, Nhã Tịnh chậm rãi bước trong vườn, ngắt một cành hoa giấy, nhặt mấy chiếc lá hình trái tim của ngô đồng. Không hiểu có ai biết chuyện này không? Lá ngô đồng sao lại có hình trái tim?

Nhã Tịnh chợt nhớ tới bài hát 'Chiếc áo mộng mơ' Mùa thu em dạo giữa rừng cây. Mưa rơi ngô đồng chợt biến thành bài ca. Phải chăng Tang Tang đã biết điều đó?

Vườn cây thật yên lặng, chán thật. Nhã Tịnh bước tới cổng mở cửa và bước ra ngoài.

Nhã Tịnh men theo con đường mòn, co đường mòn dẫn đến bờ hồ, cũng dẫn đến ngôi chùa nhỏ trên núi.

Với chiếc khăn choàng trên vai, Nhã Tịnh đi trong đêm. Đêm thật lạnh với sương, với gió. Nhã Tịnh bước đi không mục tiêu. Hai bên đường là cỏ dại với những con đom đóm lập lờ.

Nhã Tịnh cứ đi mãi như thế và đến gần bờ hồ. Mấy hôm rày nhờ trời nắng, nên đất rất khô. Gần bờ hồ có những hàng cây rất to, lá rụng đầy trên đường. Nhã Tịnh dẫm bước lên những chiếc lá khô vàng kia.

Tiếng rên của lá làm nàng có cái cảm giác kỳ lạ như lá cũng biết đau. Đêm thật diệu kỳ, thật êm, nước hồ lấp lánh. Sau đấy, nàng lại phát hiện một cây ngô đồng khác. Nhã Tịnh thật ngạc nhiên, ngô đồng là loài cây rất hiếm ở xứ Đài Loan này. Thế mà Nhã Tịnh lại nhớ đến lời của cô Lan. Lúc mới cất nhà, họ Tang đã cố giữ lại một vài cây hoang dại có sẵn. Vậy cây ngô đồng này phải đồng lứa với cây ngô đồng trong vườn nhà họ Tang. Nhã Tịnh bước tới, đứng cạnh gốc cây. Những chiếc lá hình quả tim khô đang phủ đầy gốc. Nàng khoanh tay trước ngực, nhìn ra bờ hồ. Trăng đang soi những tia sáng dịu dàng xuống.

Nước lặn dần như có hàng trăm con cá nhỏ khiêu vũ trên mặt hồ. Nhã Tịnh đứng ngẩn ra nhìn. Nhã Tịnh ngược mắt lên định ngắm trăng. Nhưng trước mặt nàng biệt thự. Vườn Dâu lại hiện ra rất rõ. Như một phát hiện lý thú. Thì ra đứng ở góc đô. Đây có thể thấy rất rõ khung cửa sổ phòng Tang Tang. Ngọn đèn màu tím nhạt đang tỏa sáng khung cửa sổ. Nhã Tịnh gần như trông thấy rõ chiếc màn cửa như đang lay động trong gió. Nhã Tịnh chau mày, suy nghĩ. Phải rồi? Cây ngô đồng, khung cửa sổ, những chiếc lá hình quả tim, Chiếc áo mộng mơ. Trước mặt Nhã Tịnh như có bảy mảnh hình màu. Nhưng Nhã Tịnh không biết làm sao ghép vát. Đứng ở góc cạnh này, cạnh cây ngô đồng này có thể ngắm được khung cửa sổ. Vậy thì? Từ khung cửa sổ kia, có thể nhìn thấy cảnh ngoài này không? Không, Nhã Tịnh đã thử rồi. Có lần nàng đã đứng trước khung cửa, nhưng chỉ thấy những bóng cây chập chờn. Nếu không có ánh sáng chắc chắn không thể nhìn rõ mọi vật xung quanh bờ hồ, chớ đừng nói chỉ nhìn thấy cây ngô đồng này.

Nhưng một sự kiện bất ngờ xảy ra, xảy ra một cách chớp nhoáng, đến đô. Nhã Tịnh không phản ứng kịp. Nàng đang đứng cạnh cây ngô đồng, thần thờ nhìn ra mặt hồ, thì có tiếng động sau lưng. Nhã Tịnh chưa kịp quay đầu lại, thì cả người nàng đã bị hai cánh tay ai ghì chặt. Nhã Tịnh định la lên, nhưng không còn kịp nữa. Đôi tay kia đã quay ngược nàng lại. Nhã Tịnh chưa thấy rõ mặt thì đôi môi nóng bỏng của hắn đã đè lên người nàng. Nhã Tịnh muốn vùng vẫy nhưng chưa kịp. Gã đã xô nàng ngã lên đồng cỏ khô.

- Tang Tang, cuối cùng rồi em cũng đến!

Nhã Tịnh mở to mắt, định nhìn cho rõ kẻ lạ mặt, định hét lên. Nhưng gã đã đè lên người nàng. Gã như một con thú dữ. Gã hành động hoang dại làm Nhã Tịnh khiếp sợ. Đôi môi gã lại đè lên môi nàng. Hơi nóng trong người gã phả vào mặt Nhã Tịnh. Nhã Tịnh định cắn chặt răng lại, nhưng không làm được. Hắn hôn nàng, nu. Hôn của hắn khác hẳn của Hoàn. Hoàn thì từ tốn, nâng niu, quý trọng, hắn trái lại như con thú dữ vô mồi. Hắn khiến nàng cảm thấy toàn thân như bị nóng ran, như bị đốt cháy. Nhưng đột nhiên, hắn buông mạnh nàng ra, hắn vén mớ tóc lòa xòa trước trán của Nhã Tịnh qua một bên. Hắn ngắm Nhã Tịnh dưới ánh trăng rồi lạnh lùng nói:

- Cô là ai? Tại sao lại giả làm Tang Tang chứ?

Nhã Tịnh vùng vẫy định đứng dậy. Nhưng gã thanh niên kia đã giữ chặt hai tay nàng không cho nàng động dậy. Hắn trừng mắt giọng giận dữ

- Cô là ai? Tại sao lại giả làm Tang Tang chứ?

Bây giờ thì Nhã Tịnh đã hiểu hắn là ai. Thật ra thì lúc bị ôm chặt, Nhã Tịnh phải hiểu ra mới đúng. Nhã Tịnh bắt đầu lấy lại bình tĩnh.

- Hãy buông tôi ra, Vạn Hạo Nhiên à.

Nhiên trừng mắt. Hắn giống như một con thú dữ. một con thú dữ đang giương nanh vuốt ra, sắp xé thịt con mồi.

- Không! Tại sao cô dám đùa bỡn với tôi? Đồ khốn nạn! Cô cố tình đứng cạnh cửa sổ, cố tình để tôi trông thấy, cố tình kéo tôi ra đây để dục cô. Rồi cô không thèm ra. Bây giờ thì cô đã đến đây. Được rồi đồ giả mạo.

Hắn đưa tay lên và trước khi Nhã Tịnh kịp hiểu thì một tát tay nẩy lửa đã ập xuống má mình. Nhã Tịnh thấy rát cả mặt, mắt nàng nổ đom đóm. Đây là lần đầu tiên trong đời Nhã Tịnh ăn tát tai. Một nỗi giận dữ, uất ức, đau đớn dồn lên tim.

Nhã Tịnh hét lớn:

- Anh là đồ điên. Tại sao anh lại đánh tôi? Tôi không phải là Tang Tang của anh, tôi cũng không thích

làm thứ giả mạo đó. Thật xui xẻo, khi không rồi tôi lại đến đây. Anh phải buông tôi ra. Anh mới đúng là thứ điên rồ. Bộ anh tưởng anh là... Anh thấy tôi không phải là Tang Tang thì anh có quyền đánh tôi hay sao? Anh phải buông tôi ra, đồ vũ phu!

Hạo Nhiên vẫn giữ chặt Nhã Tịnh, hấn chau mày như suy nghĩ điều gì. Nhã Tịnh giận quá, càng lúc cơn giận càng dâng cao. Đôi tay của hấn như hai hòn đá, Nhã Tịnh không làm sao động đậy được. Trong cơn giận không chịu được, Nhã Tịnh quay đầu nghiêng lại, cắn thật mạnh vào cườm tay của Nhiên. Hấn đau quá, rứt tay lại, Nhã Tịnh thừa cơ ngồi dậy định bỏ chạy, nhưng Hạo Nhiên đã lạnh tay chụp lấy chân Nhã Tịnh, làm nàng ngã nhào xuống đất, Nhã Tịnh giận dữ:

- Anh làm gì vậy? Tôi đã bảo với anh, tôi không phải là Tang Tang, tại sao anh lại cứ giữ tôi?
- Ngồi xuống đi

Hạo Nhiên nói như ra lệnh, hấn đã buông nàng ra, trên cánh tay hấn, nơi vết cắn đang rỉ máu.

- Cô dữ quá, có lẽ cô dữ hơn cả Tang Tang nữa.

Nhã Tịnh ngồi xuống đám lá khô. Nàng cũng không hiểu tại sao nàng lại nghe lời hấn.

Hạo Nhiên nhún vai nói:

- Tôi cho cô một tát tai, cô cắn lại tôi một cái đau điếng.

Vậy là huê rồi nhé. Bây giờ cô ngồi xuống đây, cho tôi biết tại sao cô lại đến Vườn Dâu, tại sao cô lại đóng vai Tang Tang chi vậy?

Nhã Tịnh liếc nhanh về phía Hạo Nhiên. Dưới ánh trăng, khuôn mặt hấn cũng đẹp trai. Một khuôn mặt đầy nam tính, thô như một tác phẩm điêu khắc đang ở thời kỳ phác thảo. Mũi thẳng, cằm bạnh... Mắt hấn có vẻ hung dữ. Nhã Tịnh thở ra, nàng chưa cảm thấy hết giận.

- Tại sao tôi phải nói cho anh biết?

Hạo Nhiên quay lại nhìn Nhã Tịnh, Mắt anh chàng thật bén, thật sáng.

- Cô phải cho tôi biết, bằng không tôi cũng có cách bắt cô nói đấy!
- Tôi..

Nhã Tịnh thấy bối rối, nàng cảm thấy khó có thể chống lại anh chàng này.

- Anh em nhà họ Tang nhờ tôi giả vai của Tang Tang mấy tháng, vì bà cụ không còn sống được bao lâu nữa..

- Không lẽ ba ta không nhìn ra?
- Bà cụ mắt đã mờ nhiều.

Hạo Nhiên gật gù, hấn nhìn nàng không chớp mắt.

- Có lẽ là Tang Tang vẫn còn ở Mỹ chứ?

Nhã Tịnh chợt thấy run. Nhìn ánh mắt hung dữ kia, nhớ tới nụ hôn cưỡng đoạt, Nhã Tịnh không hiểu nếu nói thật, không biết phản ứng của hấn sẽ thế nào?

Hạo Nhiên có vẻ bực:

- Tại sao không nói?

Cuối cùng Nhã Tịnh cũng nói, nàng cảm thấy mình đang đu trên dây.

- Cô ấy chết rồi! Cô ấy chết cách đây 3 năm.

Hạo Nhiên trừng mắt, khuôn mặt lạnh như băng:

- Sao cô ấy lại chết?
- Họ cho tôi biết là Tang Tang đã cắt mạch máu ở tay tự tử.

Hạo Nhiên yên lặng, nhìn Nhã Tịnh không chớp mắt, thời gian như chùng lại một lúc sau, Hạo Nhiên mới quay mặt nhìn ra bờ hồ. Anh ta ngồi bất động như vậy, giống như đã bị hóa đá.

Nhã Tịnh ngồi yên. Bây giờ nàng đã có đủ thời gian và bình tĩnh để ngắm Hạo Nhiên. Hấn có thân hình rắn chắc của lực sĩ, đầu tóc đen và dày.

Hấn đang ngồi bó gối bất động, Nhã Tịnh vừa thấy bối rối, vừa lo âu, nàng lui lại đứng dậy. Hạo Nhiên đã biết, hấn không quay lại nhưng nói một cách rần rói, rõ ràng:

- Cô đi đi.
- Vâng.

Nhã Tịnh dợm bước, nhưng không hiểu sao nàng lại không nhấc chân lên được. Nàng cũng không hiểu tại sao, đột nhiên nàng quay lại, cúi xuống, không một chút suy nghĩ, trong đầu chỉ có một khoảng trống, một phản ứng trực tiếp, một thứ bản năng: Nhã Tịnh đưa tay ra ôm lấy đầu nhiên vào lòng, khẽ miết bên tai Nhiên

- Tại sao anh không khóc đi? Khóc để cảm thấy dễ chịu hơn. Khi ta khóc vì mất đi người ta yêu quý thì không có gì xấu hổ cả.

Hạo Nhiên ngẩng lên, đôi mắt đỏ ngầu, hấn hét lớn:

- Cút đi!

- Vâng.

Nhã Tịnh đứng dậy, định đi, nhưng Hạo Nhiên đã đưa tay lên nắm lấy tay nàng. Nhã Tịnh đứng yên, quay lại.

Hạo Nhiên ngồi đấy, mắt ngược lên, không còn giận dữ, đôi mắt trùng trùng, hấn nói:

- Tang Tang rất giống cô

Nhã Tịnh gật đầu, không cần hấn nói nàng cũng biết như vậy, bằng không sao Nhã Tịnh đóng được vai trò của Tang Tang

- Cô có biết ai đã khiến Tang Tang chết không?

Nhã Tịnh suy nghĩ:

- Có lẽ người nhà cô ấy. Đúng ra là ông anh cả của Tang Tang không nên bức bách cô ta như vậy.

Hạo Nhiên nghiêng răng.

- Không phải đâu, tôi đấy.

- Anh?

- Vâng, tôi không nên để cô ấy yêu tôi, không nên để cho cô ấy lún sâu vào tình yêu. Nếu tôi đừng để cho tình cảm tự do phát triển.

Hạo Nhiên bứt rứt, rồi đột nhiên quay lại:

- Cô tên là gì?

- Lục Nhã Tịnh.

- Nhã Tịnh!

Hạo Nhiên lặp lại, rồi tiếp:

- Cô rất giống Tang Tang, giống vô cùng.

- Tôi biết chuyện đó.

- Cô không những giống Tang Tang về hình vóc, mà còn giống cả tính cô ấy.

Nhiên chăm chú nhìn Tịnh nói:

- Có lúc hung dữ như cọp beo, nhưng có lúc lại ngoan như con mèo nhỏ. Cô ấy nhiệt tình, vui tính nhưng ngang ngạnh. Chỉ làm theo trực giác không cần biết làm thế đúng hay sai.

Nhã Tịnh yên lặng, Hạo Nhiên tiếp:

- Cô cũng vậy, Nhã Tịnh à. Vì vậy tốt nhất cô không nên say đắm một người nào. Cô càng yêu nhiều, sẽ càng khổ nhiều, tình yêu rất đáng sợ, nó có thể giết người hơn cả hận thù.

Rồi cái bản chất lạnh lùng như trở lại, Hạo Nhiên nói:

- Thôi bây giờ cô đi đi, cô hãy trở về Vườn Dâu đi!

Nhã Tịnh đứng yên nhìn Hạo Nhiên, hấn có vẻ giận dữ

- Tôi bảo cô đi cô có nghe không?

Nhã Tịnh ngang bướng hỏi:

- Bộ đất này là của anh mua đấy à?

Hạo Nhiên quay mặt nhìn bờ hồ không thèm nhìn Nhã Tịnh.

Trong mắt hấn hình như không có Tịnh đứng đó. Nhã Tịnh đánh bạo hỏi:

- Tại sao nhà họ Tang lại phản đối chuyện anh yêu

Tang Tang?

Hạo Nhiên vẫn không quay đầu lại

- Về mà hỏi họ!

- Tôi đã hỏi rồi, họ chỉ nói vì cha anh chỉ là một thợ xúc đất, không môn đăng hộ đối.

Hạo Nhiên vẫn không quay lại

- Ai nói vậy?

- Tang Nhi Hoàn.

Hạo Nhiên hừ một tiếng trong miệng

- Tang Nhi Hoàn à? Đúng là quân tử, ở nhà đó ai cũng quân tử cả, nhưng tôi đâu cần họ che đậy giấu đầu?

- Che đậy cái gì?

Hạo Nhiên quay lại nhìn Nha Tĩnh

- Nếu cha tôi là thợ xúc đất thì họ cũng không thành vấn đề đâu. Cô biết cha tôi là gì không? Một tên giết người, bị kết án chung thân khổ sai!

- Hử?

Nhã Tịnh ngạc nhiên, há hốc miệng. Hao Nhiên cười lạnh, đôi mắt có cái nhìn tàn nhẫn:

- Còn tôi? Tôi bị mọi người khinh miệt từ nhỏ. Tôi chỉ là tên lưu manh bụi đời, không nghề nghiệp. Tôi chỉ biết độc một thứ.

Nhã Tịnh buột miệng:

- Đàn guitar.

Hao Nhiên trừng mắt. Giọng của Hao Nhiên trở nên lạnh lùng:

- Cô biết khá nhiều rồi đấy, thôi đi đi! Nếu cô không về, cả nhà họ Tang sẽ bủa ra đi tìm cô bà cụ Không bao giờ muốn thấy Tang Tang của bà ấy tùm lại bên Vạn Hao Nhiên? Con trai của một kẻ giết người.

Đúng thế! Nhã Tịnh cảm giác nhìn lên bầu trời.

Mặt trăng đã ngả về phía Tây, đêm đã khuya, đã đến lúc phải quay về, nhưng Nhã Tịnh lại không muốn đi. Có quá nhiều thắc mắc chưa giải quyết trong lòng, còn quá nhiều điều muốn hỏi, muốn biết. Chuyện tình yêu giữa Tang Tang với Hao Nhiên, chuyện guitar, chuyện bản nhạc 'Chiếc áo mộng mơ. Nhã Tịnh định hỏi thêm, nhưng Hao Nhiên đã đứng dậy hất bỏ đi, những chiếc lá lạo xạo dưới chân hắn. Dáng hắn lẩn mất trong rừng cây.

Nhã Tịnh đứng lại thêm một chút. Tiếng gió vi vu, tiếng cành lá xào xạc, tiếng côn trùng, ếch nhái và cả tiếng cá đớp mồi dưới ao. Tất cả tạo nên một bản nhạc buồn. Nhã Tịnh biết hắn đã đi rồi và sẽ không quay trở lại, nàng lượm chiếc khăn choàng lên và chạy nhanh về phía biệt thự. Vườn Dâu.

Về đến biệt thự, Nhã Tịnh thấy Hoàn đang nôn nóng chờ nàng bên cổng. Vừa thấy nàng, chàng đã nắm tay kéo Nhã Tịnh băng mau qua vườn hoa.

- Em có điên rồi không? Tại sao nửa đêm nửa hôm lại đi ra ngoài? Không sợ gặp bọn xấu, bọn lưu manh ư? Chung quanh đây chỉ có rừng núi. Không phải chỗ an toàn để dạo chơi đâu em bé.

Nhã Tịnh chỉ yên lặng đi vào phòng khách. Phòng khách vắng tanh thế này có nghĩa là cả nhà đã đi ngủ hết rồi. Nhã Tịnh định bước lên lầu nhưng Hoàn đã giữ nàng lại. Chàng lấy tay nhặt mấy tàn lá khô trên tóc, trên vai Tịnh xuống hỏi

- Em đã đi đâu vậy?

Nhã Tịnh chỉ mở to mắt, nàng không muốn kể lại chuyện vừa qua. Không muốn kể chuyện của Hao Nhiên. Đâu có ai thích nghe chuyện đó đâu. Mọi người đều muốn xa lánh cái gì có liên quan đến tình yêu của Tang Tang cơ mà? Nhã Tịnh nghĩ và yên lặng. Nàng dợm bước lên lầu, nhưng Hoàn vẫn đứng chặn không cho lên. Anh kéo Nhã Tịnh vào thư phòng riêng, mắt vẫn không rời Nhã Tịnh.

- Cho anh biết đi, chuyện gì đã xảy ra chứ?

Nhã Tịnh định không nói, nhưng lại buột miệng:

- Em vừa gặp Hao Nhiên.

Hoàn có vẻ giật mình, mặt tái hân.

- Rồi sao?

Nhã Tịnh cảm thấy cổ họng như khô và đắng:

- Hắn tưởng em là Tang Tang. Hắn ôm lấy em hôn đại. Đến lúc biết em không phải là Tang Tang, hắn bộp tai em. Còn em, em cắn hắn một cái.

Mặt Hoàn càng tái hơn, chàng tròn mắt nhìn Nhã Tịnh, rồi quay lưng định bỏ đi, Nhã Tịnh nắm tay Hoàn lại:

- Anh đi đâu đấy?

- Tìm Vạn Hao Nhiên.

Giọng Hoàn cứng và lạc hẳn. Nhã Tịnh vội cản chàng lại:

- Gặp hắn làm gì? Em đã nói hết với hắn rồi. Em cho hắn biết là Tang Tang đã chết, hắn sẽ không quấy rầy ta nữa đâu. Mấy anh hiểu về hắn ít quá. Hắn không hề căm thù ai ở đây cả

Hoàn buồn bã nhìn Nhã Tịnh. Một sự lo lắng nào đó trong ánh mắt chàng. Nhã Tịnh hỏi:

- Anh? anh làm sao thế?

- Anh sợ mất em.

Hoàn nói và trở tới ôm chầm lấy Nhã Tịnh. Nhã Tịnh lánh người qua một bên tránh chàng. Nàng cũng không hiểu tại sao mình lại làm như thế. Nhã Tịnh nói nhanh:

- Anh chưa hề có em, đối với những gì anh chưa có thì không có nghĩa là anh đã mất.

Nói xong Nhã Tịnh quay người bước nhanh ra cửa trở về phòng mình. Hoàn đứng yên nhìn theo nàng đôi mắt đắm chiều buồn bã.

Phần 5:

Sáng sớm thức dậy, vừa bước xuống lầu là Nhã Tịnh đã thấy Hoàn ngồi ở phòng khách chờ mình. Bà cụ chưa thức dậy, vú Kỹ đang lau bàn, còn cô Lan thì đang từ vườn hoa bước vào với một bó hoa to trong tay. Cô mang hoa tươi cắm vào từng lọ một. Khỏi ngồi ở một bộ ghế sa-lông, đang xem tờ báo mới ra hôm nay. Mới nhìn qua thì không khí vẫn giống như mọi ngày, nhưng linh tính của Tịnh cho thấy có một cái gì không bình thường vừa xảy ra. Hình như họ vừa mới mở hội nghị bàn tròn thì phải. Và thái độ của mọi người có vẻ trầm lặng căng thẳng một cách kỳ lạ, khó hiểu.

Nhã Tịnh vừa bước xuống lầu. Hoàn vội dúi tàn thuốc, anh chàng đứng phắt dậy, kéo tay Nhã Tịnh đi ra vườn hoa, một mặt quay lại nói với cô Lan.

- Cô Lan, vú Kỹ nói với nội là tôi đưa Tang Tang ra phố sắm sửa nhé.

Nhã Tịnh vùng ra, nàng muốn lùi ra sau, nhưng bàn tay của Hoàn nắm chặt. Hoàn lôi nàng một mạch ra xe, vừa đi vừa nhẹ nhàng nói:

- Hãy dành cho anh một ít thời giờ, anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em.

Nhã Tịnh lẳng lặng ra xe, nàng cảm thấy hơi bất mãn. Nhã Tịnh ghét nhất thái độ cường bức. Chiếc xe ra khỏi biệt thự Vườn Dâu hướng về phía thành phố Đài Bắc. Nhã Tịnh liếc nhanh sang Hoàn. Anh chàng đang bặm môi, mắt nhìn thẳng phía trước, hoàn toàn yên lặng chẳng ai nói với ai lời nào. Xe chạy vào thành phố và dừng lại trước cao ốc đặt văn phòng của Hoàn.

Nhã Tịnh theo chân Hoàn bước vào văn phòng làm việc. Chính nơi này Nhã Tịnh đã đến mấy lần. Đến để thảo luận xem có nên tiến hành màn kịch mà Nhã Tịnh đóng vai Tang Tang hay không.

Hôm nay họ đến quá sớm nên trong văn phòng chỉ có ba nhân viên cũng đến sớm như họ. Một người phục dịch mang hai tách trà nóng lên cho hai người và bước ra ngoài. Hoàn khép cánh cửa lại, châm một điếu thuốc và đi đi lại lại như có điều gì băn khoăn lo nghĩ. Nhã Tịnh yên lặng nhìn Hoàn trong lòng cũng thắc mắc không biết Hoàn định làm gì đây? Một lúc lâu không chịu nổi, Nhã Tịnh lên tiếng trước:

- Anh Hoàn, anh muốn nói gì thì cứ nói đi, em sốt ruột quá.

Hoàn đứng lại nhìn Nhã Tịnh:

- Em có vẻ không thân thiện tí nào, tại sao vậy? Tôi đã làm gì để em giận dữ chứ?

- Em chưa ghét cái kiểu trịch thượng muốn xách tới đâu thì xách mà không nói trước gì cả.

Nhã Tịnh chưa chất nói, mặc dù đó chỉ là một lý do gượng ép. Nhã Tịnh chẳng hiểu sao tự nhiên nàng muốn trốn lánh Hoàn, có lẽ nàng chưa hiểu rõ Hoàn lắm, Nhã Tịnh nghĩ mình phải giữ một khoảng cách nhất định, dù gì cũng là con gái đừng đê? Hoàn coi thường, đó là chưa kể trên danh nghĩa Hoàn là anh hai của Tang Tang mà nàng thì đang đóng vai trò đó.

Hoàn dừng lại trước mặt Nhã Tịnh, đặt tay lên vai nàng nói:

- Chúng ta bắt đầu nói chuyện về Vạn Hạo Nhiên, được chứ?

Nhã Tịnh nhìn chàng:

- Hình như mấy anh không thích nói đến chuyện đó mà! Các anh đã từng bảo là tôi không cần biết nhiều về hắn vì Hạo Nhiên không có trở ngại gì trong màn kịch này. Thế tại sao bây giờ anh lại muốn nói về hắn?

- Đó là cái sai lầm của chúng tôi, đúng ra tôi phải nói về con người Vạn Hạo Nhiên cho em biết ngay từ đầu chứ không nên giấu diếm như vậy.

Hoàn kéo Nhã Tịnh tới ghế sa-lông:

- Em ngồi xuống đây đi Nhã Tịnh.

Nhã Tịnh ngồi xuống bưng ly trà lên, trà rất thơm và ngon. Những chiếc lá trà màu xanh đang chao chao trong ly giống như những chiếc thuyền bơi trên hồ nước. Nhã Tịnh chợt nhớ tới mặt hồ, tới cây ngô đồng, tới những chiếc lá khô và nụ hôn dữ dội trong đêm tối.

Hoàn gọi:

- Nhã Tịnh!

- Hư?

- Sao lúc nào em cũng giống như người mất hồn vậy?

Nhã Tịnh giật mình, hớp thêm hớp trà rồi ngồi thẳng lưng lại.

- Em vẫn nghe đây chứ, anh đang nói về Vạn Hạo Nhiên cơ mà?

- Ồ.

Hoàn có vẻ suy nghĩ nói:

- Hạo Nhiên cùng tuổi với anh, hắn đã từng học cùng trường khi còn ở tiểu học rồi lên trung học. Nhã Tịnh có vẻ chăm chú theo dõi. Hoàn hớp một hớp nước rồi tiếp:

- Cha của hấn không phải là một công nhân, điều đó anh đã nói dối em.

Nhã Tịnh cất lời:

- Nhưng em biết rồi, ông ấy là một tên tội phạm giết người bị kết án chung thân khổ sai, hiện còn đang ngồi trong tù.

Hoàn kinh ngạc nhìn Nhã Tịnh:

- Ai cho em biết chuyện đó?

- Van Hao Nhiên.

Hoàn cắn nhẹ môi rồi chau mày:

- Như vậy thì tôi qua em và hấn đã nói nhiều thứ lắm phải không?

- Cũng không nhiều lắm, ngoài điều đó ra hấn cũng không cho biết thêm điều gì khác

Nhã Tịnh thành thật đáp, Hoàn chăm chú nhìn Nhã Tịnh rồi gật đầu:

- Em thấy đấy, Hao Nhiên là con người như vậy đó, hấn không hề giấu giếm điều gì. Năm hấn vừa lên 6 là cha hấn đã phạm tội, đúng ra thì cha hấn cũng là người có chút máu mặt, làm chủ một cơ xưởng nhỏ, có học và cũng đẹp trai đa tình nữa! Vì chuyện đó mà ông ta đã làm đổ vỡ cả tương lai của Vạn Hao Nhiên.

- Chắc hấn vụ án đó chỉ là một thứ ngộ sát, thí dụ như ông ta bị kẻ xấu ám hại, bị lường gạt. Trong phút giây không kiềm chế được ông ta đã lỡ tay giết người, hay là ông ta bị gài bẫy chẳng hạn?

Hoàn nhìn Nhã Tịnh như muốn dò xét kỹ hơn:

- Em có vẻ đọc sách trinh thám nhiều quá. Thật ra thì không có gì gây căng thẳng như em nghĩ đâu.

Không có bẫy mà cũng không có kẻ xấu ám hại. Chỉ tại cha của Hao Nhiên yêu một cô gái làm tiền, trong trận đánh ghen dành người đẹp ông ta đã giết chết cả tình nhân lẫn tình địch. Cảnh sát đã xác định đây là một vụ cố sát nên tòa án xử phạt ông ta ngồi tù chung thân. Đau khổ nhất là mẹ của Hao Nhiên, một người đàn bà còn trẻ đẹp phải mất một nách hai con, đứa lớn là Vạn Hao Nhiên lúc đó sáu tuổi và một đứa con gái mới được một tuổi.

- Có nghĩa là Hao Nhiên còn một cô em gái?

Hoàn đứng tựa vào bàn nhìn Nhã Tịnh:

- Vâng cô ấy tên là Van Khiết Nhiên, một cô gái rất dễ thương. Tai họa giáng xuống nhà họ Vạn khiến cho bao nhiêu của cải, tài sản, bạn bè cũng đều tiêu tan hết. Gia đình của Nhiên dọn ra khỏi khu công nghiệp ở tạm bợ trong ngôi nhà gỗ. Mẹ của Hao Nhiên phải kiếm sống bằng cách giặt giũ cho công nhân vùng hồ, nhờ thế mà tôi quen với Hao Nhiên.

- Và các anh đã khinh miệt hấn vì hấn là con của một kẻ giết người?

- Đừng dùng tiếng các anh vì giữa tôi với Hao Nhiên hoàn toàn không quen biết. Học chung trường nhưng chúng tôi đâu có chung lớp nên không có cơ hội làm bạn hay kẻ thù của nhau. Nhưng rõ ràng một điều là Hao Nhiên đã trưởng thành trong hoàn cảnh bị người đời khinh miệt, không người quen không bạn bè, lúc nào cũng bị chế diễu. Tất cả những thứ đó đã tạo cho hấn sự căm thù mọi thứ trên đời. Năm 12 tuổi hấn đã bị nhốt mấy lượt vào trại giáo huấn thiếu nhi, năm 15 tuổi hấn nổi tiếng vì đàn guitar rất hay, năm 18 tuổi với dáng dấp cao lớn khỏe mạnh, hấn bắt đầu sống bằng quả đấm và bị đuổi học lúc đang học trung học. Hấn quậy tưng tưng kể cả chuyện cho một cô bé 16 tuổi mang bầu.

Nhã Tịnh cất ngang:

- Em không tin chuyện đó, anh tô vẽ thêm cho Hao Nhiên trở nên gớm ghiếc chứ em thấy hấn cũng sống cô tình cảm, biết suy nghĩ, các anh nghĩ thế vì chẳng có ai chịu tìm hiểu hấn.

Hoàn đứng yên trầm ngâm, ánh mắt chàng có vẻ tò mò dò xét:

- Em rất giống Tang Tang chỗ đó, chính Tang Tang cũng từng nói với anh như vậy.

- Chính vì thế mà Hao Nhiên đã yêu Tang Tang, hấn không làm sao quên được Tang Tang vì Tang Tang là người duy nhất không kỳ thị miệt khinh mà con` trân trọng hấn, yêu hấn. Nhưng các anh lại muốn đóng vai trò thượng đế để chia cắt họ, bức bách Tang Tang ra đi và cô ấy phải tự sát vì tuyệt vọng. Chính anh bảo là Vạn Hao Nhiên đã lập gia đình nhưng rõ ràng hấn ta vẫn còn độc thân, anh thích nói dối?

Hoàn khó chịu, chàng lấy thuốc ra đốt rồi nói:

- Nhã Tịnh đã nghĩ sai về chúng tôi quá nhiều. Thật ra lúc đầu chúng tôi có phản đối nhưng sau đó thấy Tang Tang quá yêu Hao Nhiên nên chúng tôi cũng dễ cảm thông dù cho thành tích của Hao Nhiên có làm cho chúng tôi ngao ngán. Chúng tôi không biết hấn có thật tình yêu Tang Tang không hay chỉ coi nó như một thứ đồ chơi qua đường, vì vậy sau đó tôi và anh Khải quyết định gặp riêng hấn.

Nhã Tịnh tỏ vẻ nôn nóng:

- Kết quả thế nào?

- Tôi và anh Khải hẹn gặp Hao Nhiên tại nhà hấn, và khi chúng tôi đến.
- Hấn đã lánh mặt ư?
- Không lúc chúng tôi đến nơi hấn vẫn có mặt ở nhà, cửa chỉ khép hờ, nhà gỗ như em biết đây đâu có cách âm. Chúng tôi nghe tiếng hấn trong nhà, vừa đẩy cửa bước vào, một cảnh tượng kỳ quặc đang diễn ra trước mắt chúng tôi.
- Hấn làm gì?
- Hấn đang ngủ với gái trên giường.
Nhã Tịnh tròn mắt:
- Em không tin điều đó.
Hoàn nói có vẻ giận:
- Không tin à? Vậy em cứ đi hỏi Vạn Hạo Nhiên đi, hấn có một ưu điểm là không thích nói dối. Em không tin cứ tìm hấn sẽ rõ.
Nhã Tịnh chớp chớp mắt nhìn ly trà trên tay:
- Thế rồi sau đó?
- Anh đã cùng Hao Nhiên đánh nhau một trận. Anh kéo hấn từ trên giường xuống và hỏi hấn tại sao có thể vừa yêu Tang Tang lại vừa ngủ với gái như thế này? Anh cả cũng giận điên lên đứng một bên nói 'thứ cha nào con nấy!' Hao Nhiên cười lớn nói với hai anh em anh 'Trời đất, ai bảo mấy người là tôi định cưới em gái mấy người Một búp bê thích mơ mộng. Tôi thế này mà thêm lấy một đứa con gái như vậy ư?'
Nhã Tịnh bàng hoàng:
- một búp bê mơ mộng?
- Vâng, hấn đã gọi Tang Tang như thế, anh nghĩ ý hấn muốn nói là Tang Tang chỉ là một búp bê thích mơ mộng thôi, một búp bê có chiếc áo mộng mơ. Hình như hấn không thật lòng với Tang Tang. Hấn còn nói nhiều thứ khác đại khái nào đây là chuyện hiểu lầm, hấn chỉ mới hôn Tang Tang, mà nếu chỉ hôn là bắt hấn lấy có lẽ hấn đã có trên trăm con vợ rồi. Hấn còn bảo chúng tôi 'mấy người xem thử? Xem tôi có thuộc loại người thích có gia đình không' Chỉ có những thằng điên mới ham cưới vợ, đối với tôi hôn nhân là nhà tù. Tôi có một ông cha ngồi tù rồi chưa đủ sao mà còn muốn nhảy vào đó?"

Ngày tháng lặng lẽ trôi qua, mùa thu đã đến! Nhã Tịnh giật mình thức giấc lúc nửa đêm. Nàng mở choàng mắt ra, khung cảnh bên ngoài cửa sổ lơ mờ. Ánh trăng ư? Hay trời sắp sáng? Nhã Tịnh cũng không rõ nữa. Chỉ thấy màn cửa lung lay theo gió. Vậy là lúc ngủ Nhã Tịnh đã quên đóng cửa, thế này bà cụ mà biết được kể như bị mắng liền. Mùa thu đã đến rồi, đêm rất lạnh, Nhã Tịnh chợt thấy mình tỉnh ngủ hẳn.. Nàng lắng tai nghe, hình như có tiếng đàn guitar ở đâu vọng lại, tiếng suối reo, như tiếng chuông ngân buổi sáng, như tiếng chim chiều gọi bạn, như lời than thở của cây cỏ hoa lá, như tiếng oán than của côn trùng, Nhã Tịnh xoay người trần trố trên giường.

Nàng đứng dậy không mở đèn, chỉ lặng lẽ đi về phía khung cửa sổ. vén màn lên và mắt hướng về xa xa. Nơi có bờ hồ, ánh trăng đang lấp lánh trên mặt nước. Nơi có khu rừng cây, có cây ngô đồng sừng sững. Nhã Tịnh trầm tư nghĩ ngợi. Tiếng đàn càng lúc càng như dồn dập hơn, như mưa sa thác đổ, như tiếng thác gào của gió đêm. Như sóng biển dâng trào, Nhã Tịnh bước đến bên tủ áo mò mẫm tìm chiếc áo có cổ tay dài.

Nàng thay áo không cần chải đầu rửa mặt. Nhã Tịnh xỏ chân vào đôi giày nhung mềm, lặng lẽ rời khỏi phòng, xuống thang lầu đi qua phòng khách. Nhã Tịnh còn nghe tiếng đồng hồ gõ nhẹ 5 tiếng. Có nghĩa là ánh sáng lơ mờ ngoài cửa sổ? Là ánh sáng ban mai chứ không phải ánh trăng.

Nhã Tịnh băng nhanh qua vườn hoa, nàng mở Cổng nhỏ rồi men theo con đường mòn sau nhà rồi chạy một mạch đến bờ hồ. Trời tờ mờ sáng, tất cả còn tắm trong sương đêm. Những hạt sương sớm mai làm ướt đầm đôi hài của Nhã Tịnh. Nhã Tịnh như bị mê hoặc bởi tiếng đàn, càng đến gần bờ hồ tiếng đàn càng thánh thót hơn và lòng người như say đắm bởi những âm thanh huyền hoặc ấy.

Bước chân Nhã Tịnh càng lúc càng nhanh hơn, nàng sợ trước khi đến kịp tiếng đàn sẽ không còn ngân vang. Những bước chân của nàng đạp bừa lên những chiếc lá khô, những chiếc lá mảnh mai tội nghiệp. Những chiếc gai nhọn, những cây nhỏ như nứa kéo bước chân của Nhã Tịnh lại, nhưng Nhã Tịnh cố bước nhanh, cây ngô đồng đã hiện ra trước mắt. Và tiếng đàn cũng đã ngưng bật!

Nhã Tịnh thấy tim mình đập mạnh. Hấn bỏ đi rồi ư? Nàng vội chạy thêm một đoạn đường nhỏ. Đúng như điều Nhã Tịnh đoán, nàng đã nhìn thấy Vạn Hạo Nhiên!

Hạo Nhiên vẫn còn ngồi đó với cây đàn guitar trên tay, đôi mắt hấn mở to nhìn nàng. Có nghĩa là hấn đã sớm nghe bước chân của Nhã Tịnh. Đôi mắt hấn tinh tảo lạnh lùng không một cảm xúc. Có lẽ hấn khó

chịu vì đã bị quấy rầy, hắn không muốn thấy sự hiện diện của Nhã Tịnh. Nhã Tịnh chợt lo âu, tại sao ta lại đến đây? Bị quyến rũ bởi tiếng đàn ư? Hay là ta bị chinh phục bởi tính cách kỳ dị của hắn? Nhã Tịnh định thối lui nhưng chân nàng như bị dính dưới đất, khoảng cách giữa hắn và nàng không còn bao xa. Hạo Nhiên ngẩng mặt lên nhìn nàng dò xét, mái tóc nàng rối bời, đôi mắt hốt hoảng, đến chiếc áo rộng thùng thình và đôi giày ẩm ướt. Cái nhìn của hắn có vẻ không hài lòng, hơn chán nản. Tôi không phải Tang Tang? Nhã Tịnh nghĩ thầm. Hắn đang định tìm Tang Tang và ta đến phá vỡ sự hồi tưởng nhớ nhung của hắn. Nhã Tịnh cảm thấy mình là đứa con gái ngu ngốc nhất trên đời!

- Xin lỗi, tôi không định quấy rầy anh. Chỉ tại nghe thấy tiếng đàn. Tôi bị lôi cuốn, không tự chủ được nên tôi đến đây.

- Hạo Nhiên vẫn yên lặng nhìn Nhã Tịnh, khiến nàng không biết phải nói thế nào. Dưới ánh mắt kia, Nhã Tịnh bỗng thấy chạnh tự ái. Rõ ràng ta quá ngu dốt. Tang Tang, Nhã Tịnh nhìn đôi cánh tay vạm vỡ của Nhiên, đôi cánh tay đang ôm đàn. Nàng không ngờ được những âm thanh dịu dàng đó lại có thể Phát xuất từ những ngón tay hung bạo ấy. Nhã Tịnh quay lại nói nhanh:

- Thôi chào anh.

Nhã Tịnh định bước đi, nhưng một mép áo của nàng đã bị giữ lại.

- Hải của cô bị ẩm lắm rồi. Hạo Nhiên nói một cách bình thản. Nếu lần sau cô muốn ra đây giờ này, thì nên nhớ sương đêm nhiều lắm, cành lá và cả đất đều ẩm, không khéo dễ bị cảm đấy.

Nhã Tịnh quay đầu lại, nàng nhìn hắn như bị Thôi miên.

- Nhưng tôi không quấy rầy anh chứ?

- Có.

Hạo Nhiên ngồi xích qua một bên. Nhã Tịnh trông thấy những khúc gỗ lớn, Hạo Nhiên lột sẵn tự bao giờ, hắn lại tiếp.

- Cô ngồi xuống đi!

Nhã Tịnh ngoan ngoãn ngồi xuống.

- Hãy cởi hải cô ra!

- Tại sao?

- Thì cởi đi, bằng không, khí lạnh thấm qua chân sẽ làm cô bị cảm đấy.

Nhã Tịnh cởi hải, ngồi lên cao một chút. Hai chân trần đặt lên mấy khúc gỗ. Nhã Tịnh kéo mép vải cho phủ đôi chân xong nhìn lên. Khuôn mặt hắn có góc cạnh, đôi môi hắn mỏng, hắn hỏi:

- Cô có biết đàn guitar không?

- Không, nhưng tôi thích lắm, anh có sẵn sàng dạy không?

Hạo Nhiên ngồi thẳng lưng, mặt hắn lạnh, mắt hắn như nước hồ:

- Không. Suốt đời tôi chỉ dạy cho một người con gái đàn thôi.

Nhã Tịnh nói nhanh, nàng cũng không ngờ mình phản ứng nhanh thế:

- Tang Tang phải không? Tang Tang đã chết và quả tim anh cũng mất theo, anh không muốn dạy cho ai đàn nữa, nhưng anh lại thích ngồi đây đàn cho ma.

Hạo Nhiên quay lại trừng trừng nhìn làm Nhã Tịnh giật mình. Nàng nghĩ hắn sắp nổi cơn thịnh nộ. Nàng vẫn còn nhớ thái độ hung dữ lần trước hắn bảo nàng cút đi! Nhưng Nhã Tịnh đã nghĩ sai rồi. Hạo Nhiên tỏ ra bình thản trở lại, hắn chỉ nói:

- Cô biết chuyện giữa tôi với Tang Tang đến mức độ nào?

Nhã Tịnh hơi bối rối:

- Biết thì có lẽ nhiều, nhưng hiểu thì có lẽ hơi ít.

- Là sao?

- Họ nói lúc đầu họ cũng để anh và Tang Tang lấy nhau. Nhưng khi anh em Khải Hoàn tìm đến, họ đã bắt gặp anh đang nằm trên giường với một đứa con gái.

- Ồ.

- Chuyện đó có thật không?

- Thật.

Câu nói của Hạo Nhiên làm Nhã Tịnh thấy thất vọng:

- Tại sao vậy? Không lẽ anh không yêu Tang Tang?

Hạo Nhiên nhìn Nhã Tịnh.

- Hai chuyện đó có liên hệ gì với nhau?

Nhã Tịnh chợt thấy đỏ mặt, chưa bao giờ Nhã Tịnh nói chuyện với người khác về vấn đề phòng the như thế này. Nhã Tịnh chợt phát hiện ra một điều, với Hạo Nhiên, hình như hắn phân rất rõ ràng hai chữ 'tình'

và 'tình dục'. Hay là người đàn ông nào cũng đòi hỏi gắn liền tình yêu và tình dục với nhau, thì làm gì có sự hiện diện của những ổ điểm trên đời này? Nhưng làm như vậy quả là không nên. Hạo Nhiên hỏi:

- Tại sao cô lại đỏ mặt? Có lẽ vấn đề này làm cô ngượng lắm phải không? Con người càng giáo dục nhiều chừng nào, càng thấy có nhiều thứ tự nhiên trở Thành bất thú. Cô với anh em nhà họ Tang giống nhau là ở chỗ đó. Cô cũng nghĩ là tôi đã lừa dối Tang Tang phải không?

Nhã Tịnh chau mày, nhưng cũng tìm lời biện minh.

- Tôi đã dư. Đoán đúng. Tôi cũng sớm tiêu liệu được phản ứng của các người. Những con người ở xã hội thượng lưu, ở giai tầng trí thức. Mấy người đều ghe tởm sự Phản bội và thiếu trung thực.

Nhã Tịnh như nghĩ ra điều gì, mắt sáng lên, nằng nằng lấy tay Hạo Nhiên lắc mạnh.

- Tại sao? Tại sao anh phải làm như thế?

- Làm thế là làm sao?

- Tại sao anh phải đóng kịch? Có phải anh đã tiêu liệu được phản ứng của họ. Anh biết là tối hôm ấy họ sẽ đến tìm. Tang Tang đã cho anh biết như thế, nên anh đi tìm một cô gái, và anh bày màn kịch đó ra?

Anh sắp đặt, chỉ để cửa khép hờ? cũng có thể là, trước khi quen với Tang Tang anh đã ngủ với bao nhiêu cô gái. Cái đó cũng không có gì quan trọng. Nhưng Tang Tang đã làm anh thay đổi? Cô ấy đã giữ chân được anh? Anh không thể sống buông thả nữa? Lúc anh diễn kịch chọc phá anh em nhà họ Tang? Cũng là lúc anh tự giễu mình?

Đôi mắt Hạo Nhiên chợt đỏ lên.

- Cô lại nói cái gì nữa đó?

- Tôi nói rõ ràng như vậy cơ. Có điều tôi không hiểu?

Nhã Tịnh bình tình nói. Mắt mờ màng suy nghĩ rồi đột nhiên nhìn lên:

- Thôi tôi hiểu rồi hiểu rồi.

Mặt Hạo Nhiên đỏ sặc, hấn đưa tay bịt miệng Nhã Tịnh lại.

- Nếu sự thật cô biết, thì cô đừng nói gì cả.

Nhã Tịnh tròn xoe mắt nhìn Hạo Nhiên, một tình cảm xúc động tràn ngập tim nàng. Lời của Hạo Nhiên hôm nào như văng bên tai

- Chính thôi đã giết Tang Tang. Đúng ra tôi không nên yêu cô ấy, không nên để cô ấy yêu tôi như vậy, để mọi thứ xảy ra mà chặn lại được. Đây là lời giải một tay bụi đời với bao tình cảm mâu thuẫn, cao ngạo và tự ti. Yêu một nàng con gái đẹp trong trắng như một nàng công chúa nhỏ. Khi tình yêu đã lên đỉnh cao, khi nhận ra sự Bất cân xứng của tình yêu cao quý này, điều duy nhất có thể Làm được ở đây là gì? Phải chối từ cuộc hôn nhân. Rõ ràng Hạo Nhiên không ngờ được Tang Tang yêu. Mặc cảm tự ti cho thấy, người con gái kia giống như đóa hoa được vun trồng trong khu vườn thượng uyển, còn chàng chỉ là con ngựa bất kham, mình đầy thương tích. Thế là một màn kịch được dựng lên, màn kịch đó đã khiến anh em Khải, Hoàn giận dữ bỏ về. Hạo Nhiên không muốn đóa hoa quý kia bị tàn úa trong gian khổ khó khăn. Nhưng cách giải quyết của chàng vô tình đã khiến hoa kia tàn úa.

Nhã Tịnh chỉ yên lặng, nằng tuân theo lời Hạo Nhiên không nói gì cả. Nhưng nước mắt đã rung rung trên mi. Hạo Nhiên hôm nay trông có vẻ hiền hòa. Hấn còn đưa tay lau giùm mắt cho Nhã Tịnh. Không hiểu sao, Nhã Tịnh bỗng nép đầu vào ngực hấn, tựa người vào hấn. Hạo Nhiên bỗng nhiên như tỉnh ra, hấn đẩy mạnh Nhã Tịnh khỏi người, rồi hấn hét lên giận dữ:

- Đi Đi!

Nhã Tịnh mắt mờ lệ, đầu nghe đau nhói, một hình thoáng qua tim. Tang Nhi Hoàn! Hình ảnh cũng làm nàng bàng hoàng. Ta hôm nay làm sao vậy? Tại sao ta hành động như thế? Nhưng gã đàn ông trước mặt như có một ma lực, mà nàng không cưỡng lại được. Nhã Tịnh tra? Lời bướng bỉnh.

- Không, tôi không đi.

- Nhưng tôi không muốn chuyện cũ tái diễn.

Hạo Nhiên thơ? Hồn hấn:

- Cô đi đi, đi về Vườn Dâu đi, đi mau!

Nhã Tịnh lại nói:

- Không, tôi không về Vườn Dâu vì tôi đâu phải là Tang Tang đâu?

Hạo Nhiên nhìn Nhã Tịnh ngạc nhiên:

- Thế cô từ đâu đến?

Nhã Tịnh bứt rứt, cố tạo ra câu chuyện .

- Anh muốn biết ư? Anh em Khải Hoàn thấy tôi giống Tang Tang, họ tra? Lương cho tôi thật cao, nhờ tôi đóng giả vai trò Tang Tang. Tôi đang cần số tiền lớn, đang cần những quần áo đắt tiền, nên tôi nhận lời

vậy đó.

Hạo Nhiên lấy tay nâng cằm Nhã Tịnh lên. Hắn chăm chú nhìn nàng. Nàng đã lên, nắng đang rọi trên mặt, lên mắt, mái tóc của Nhã Tịnh những tia sáng dịu dàng. Hạo Nhiên buông mặt Nhã Tịnh ra, hắn có vẻ giận dữ:

- Tại sao cô lại nói dối? Tôi quả thật không biết cô từ đâu đến, nhưng tôi thấy cô có một đôi mắt thông minh, có làn da trắng mịn, có những tư tưởng nhạy bén thế này và một bản tính ngang ngạnh bốc đồng? tôi biết cô không phải đến từ một giai cấp hèn mọn.

Nhã Tịnh gật đầu. Trí thông minh của nàng bắt đầu làm việc, sắp xếp lại.

- Anh nói cũng hơi đúng. Chúng ta cần phải định nghĩa rõ mấy chữ giai cấp hèn mọn, phải không?

Anh Hạo Nhiên. Anh có biết rõ về mình chưa? Anh không đẹp trai nhưng có sức hấp dẫn kỳ lạ, anh lại có đôi mắt lúc nào cũng thật hung dữ. Anh đã sử dụng nó để che đậy trái tim đầy mặc cảm và yếu đuối của mình. Anh phải làm ra vẻ thật tàn nhẫn, để che dấu sự cảm xúc động của tình cảm. Như vậy là anh đã sống cho cái vỏ bên ngoài, anh không dám sống thật với chính anh, cái đó làm cho anh cô đơn buồn phiền, bởi vì,

- Thôi câm đi, đừng nói nữa.

Nhã Tịnh lắc đầu:

- Hừ. Tôi không biết con người đầy khuyết điểm của anh xuất thân từ giai cấp hèn mọn nào? Hạo Nhiên bậm môi. Nắng đang rọi lên người anh, lên những hạt sương còn đọng trên lá. Nhã Tịnh đứng dậy, lượn mấy chiếc hài trên cỏ.

- Thôi tôi về, phải về trước khi bà cụ thức dậy. Tôi không muốn làm hỏng màn kịch của tôi.

Hạo Nhiên vẫn ngồi yên lặng

Nhã Tịnh không mang hài vào chân, nàng mang nó trên tay, bước thêm mấy bước, chợt quay người lại.

- Hãy cho tôi biết muốn tìm anh, tôi phải đến đâu, giờ nào?

Hạo Nhiên nhìn lên, anh chàng có vẻ thay đổi.

- Tháng này tôi đàn cho quán cà phê Sao Lạnh, mỗi tối từ chín giờ đến 12 giờ khuya.

- Quán cà phê Sao Lạnh ở đâu?

- Lật niên giám điện thoại ra là biết ngay!

- Thôi được.

Nhã Tịnh bước nhanh về phía biệt thự Vườn Dâu. Con đường nhỏ vẫn phủ đầy lá rụng.

Tối hôm ấy, Nhã Tịnh đến quán cà phê Sao Lạnh. Đây không phải là quán cà phê hạng sang, nhưng lại dễ thương. Nó nằm trên sân thượng một toà nhà 12 tầng. Quán dựng bằng gỗ, khách đến uống không cần mặc âu phục chỉnh tề, thất cả vạt. Phần lớn khách đến đây là học sinh từ 18 đến 25. Họ uống cà phê vừa nói cười thoải mái. Đôi khi lại cùng hét với những tay đàn. Nhã Tịnh lựa một góc vắng ngồi xuống. Nàng không hiểu rõ tâm trạng nàng khi đến đây. Nhã Tịnh gọi một ly cà phê, nghe Hạo Nhiên đàn và hát. Chưa bao giờ Nhã Tịnh có cái không khí này. Nhã Tịnh cũng không ngờ chỉ một cây đàn, một giọng hát hay là đủ để tạo nên không khí thơ mộng như vậy. Ánh đèn tròn tỏa sáng vừa đủ, Hạo Nhiên vừa đàn, vừa hát một bản rất hay:

Hạt mưa, hạt mưa rơi xuống

Gió lại thổi từng cơn

Hàng cây, hàng cây lay động

Lòng tôi nghĩ mãi miên man.

Hạt mưa đã từng khẽ nói

Gió kia cũng từng nhỏ to

Với nàng lời tôi gọi lại

Cây cao mang đến cho nàng.

Tôi không mong chờ hay đợi

Có điều tôi không thể Quên

Vắng nàng đời tôi như thiếu

Những ngày dài với niềm vui.

Bài hát ngộ. Nghĩnh vô cùng, Nhã Tịnh ngồi khoanh tay lắng nghe. Chung quanh có tiếng vỗ tay, tiếng hét, có cả tiếng hát theo. Nhã Tịnh nhìn lên, nàng bắt gặp ánh mắt long lanh của Nhiên. Nhiên đứng giữa bụi, cầm đàn vừa khảy vừa hát, vừa hát vừa tiến về phía nàng, điệp khúc cuối được lặp lại.

Tôi mong chờ hay đợi

Có điều tôi không thể quên
Vắng nàng đời tôi như thiếu
Những ngày dài với niềm vui
Mọi người hét lên, tiếng cười như vỡ chợ. Nhã Tịnh cũng cười theo. Lần đầu tiên nàng phát hiện mình cũng biết hát. Bản nhạc được hát lại mấy bận. Sau đấy, tiếng đàn thay đổi. Những âm thanh dồn dập như nước chảy, như reo vui. Hạo Nhiên hát một bản nhạc khác, nhưng mắt không rời Nhã Tịnh.
"Họ bảo thế gian này không có chuyện thần tiên.

Họ nói tình yêu là không thực
Họ bảo đừng nằm mơ, đừng viết nhạc
Vì chúng ta đã lớn không còn nghe cổ tích
Nhưng khi anh gặp em thì mọi chuyện chẳng ngừng
Tắm cảm, Lo. Lem, thần kỳ huyền diệu
Mộng với mơ hoà lẫn với tình yêu.

Mọi người lại vỗ tay, lại cười, lại la hét. Vạn Hạo Nhiên hát rất nhiều bài. Chàng đứng ngay bàn của Nhã Tịnh hát, ánh đèn màu hắt theo về phía chàng. Nhã Tịnh bị Lôi cuốn vào cuộc. Cười nói, vỗ tay, uống cà phê. Mấy bài hát đều ngộ nghĩnh. Cũng kỳ lạ thật, bài hát không phải hiện đại đang lưu hành, nó không phải là nhạc ngoại quốc phô? Lối, không phải disco, không phải jazz. Sau đó, Nhã Tịnh mới biết là nó thuộc loại ngẫu hứng mà lớp học sinh, sinh viên bấy giờ hay soạn và hát. Hôm ấy Hạo Nhiên hát một cách say mê, hứng khởi. Cây đàn guitar đệm một cách tối đa. Lúc nghỉ nửa giờ, Hạo Nhiên ngồi xuống uống cà phê với Nhã Tịnh. Nhã Tịnh nói:

- Tôi rất yêu cái tổ quý này.
Sau đó, Hạo Nhiên cũng ôm đàn lên, tiếp tục hát.

"Cô ấy bảo cô yêu tổ quý này
Vì nó có tiếng cười thánh thơi
Cô ấy bảo cô yêu cái tổ quý này
Vì nó có tiếng cười bê bối
Cô ấy bảo cô yêu cái tổ quý này
Nhưng tôi chẳng nghĩ ngờ lo âu
Phải chăng vì nơi đây đã có
Tiếng đàn và tiếng hát của tôi!

Nhã Tịnh thật sự mê cái chỗ này. Nhã Tịnh cười, cười thoải mái, cười ra nước mắt. Nhã Tịnh cũng không nhớ là mình đã cười thoải mái thế này bao giờ chưa.

Và bắt đầu từ hôm ấy, Nhã Tịnh trở Thành khách thường xuyên của quán cà phê Sao Lạnh. Và rồi sau đó nữa, một hôm Nhã Tịnh phát hiện ra là Tang Nhi Hoàn cũng có mặt ở đây.

Tối hôm ấy quán cà phê Sao Lạnh rất đông khách, cũng như mọi hôm, Nhã Tịnh chọn một chiếc bàn nằm ở sát tường, uống cà phê đen đặc. Bắt đầu từ hôm đến quán này Nhã Tịnh khám phá ra một điều ca phê đen đáng thiết nhưng uống vào là có hậu ngọt. Một cái vị kỳ lạ và lôi cuốn của riêng cà phê, giống như giọng hát lôi cuốn của Hạo Nhiên vậy. Hạo Nhiên vẫn hát thường trực ở đây, những bản nhạc ngộ nghĩnh kỳ cục. Lúc Tang Nhi Hoàn bước vào là lúc Hạo Nhiên đang hát một bài mà Nhã Tịnh rất yêu thích đó là bài 'có một buổi sáng'.

Có một buổi sáng tôi ngồi dưới gốc cây ngô đồng.

Không để chờ ai mà chỉ đàn thôi,
Em bỗng đến từ sương mai lạnh lẽ,
Sương đọng trên vai, sương đầm ướt hair
Nắng sớm mai nhe. Hôn lên tóc
Em rất vui, rất trẻ rất ngây thơ
Em mang đến những lời chim hót
Mà tôi chẳng nên nghe, chẳng nên nhớ, chẳng nên màng.
Nhưng mà, không hiểu sao?

Tôi lặng yên nhìn em nghe em nói
Đề rồi tôi nhớ mãi ánh nắng sáng hôm nao.
Đề rồi tôi như tan vào trong nắng
Tôi mộng mơ và quên cả chính mình!

Hạo Nhiên say sưa hát, lúc hát hẳn không bao giờ nhìn Nhã Tịnh, vậy mà Nhã Tịnh vẫn xúc động, nhất là

câu: 'tôi lặng yên nhìn em nghe em nói, để rồi tôi nhớ mãi ánh nắng hôm nao' Nhã Tịnh nôn nao sung sướng, tim nằng đập mạnh, cả người bị Đốt nóng bởi tiếng hát của Hạo Nhiên.

Giữa lúc ấy thì Hoàn bước vào. Hoàn vừa bước vào thì Nhã Tịnh trông thấy ngay. Chàng dừng lại ở cửa tìm kiếm một chút và trông thấy Nhã Tịnh, chàng phải chen qua những chiếc bàn đông người ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Nhã Tịnh, chẳng buồn để ý đến ly cà phê uống dở trên bàn. Vừa ngồi xuống Hoàn đã nhếch mép:

- Lúc này em sống có vẻ vui quá nhỉ?

Nhã Tịnh chau mày:

- Anh định đến đây gây sự ư? Em nghĩ là em có quyền đến đây uống cà phê cơ mà.

đĩ nhiên em có quyền tự do nhưng nội anh lúc này bắt đầu nghi ngờ. Anh mong rằng em đừng quên mục đích của em đến biệt thự. Vườn Dâu để làm gì!

- À thì ra vậy!

Nhã Tịnh giật mình và có một chút cảm giác phạm tội. Đúng, mấy lúc gần đây Nhã Tịnh như sa vào mê hồn trận, mỗi ngày sau khi cơm tối xong là nằng lầy lý do ra ngoài, lúc thì nội oi con vào thành một chút, nội oi con đi xem chiếu bóng, con đi dạo. Nội đi ngủ sớm đi. Và Nhã Tịnh không còn để ý đến bất cứ điều gì nữa.

Bà cụ mất mờ, tai lằng nhưng đầu óc tỉnh táo lạ thường, mà con cháu bà không ai hay biết. Nhã Tịnh cắn nhẹ môi hỏi:

- Có phải nội bảo anh đến tìm em không?

- Nội không bảo anh đến tìm em mà chỉ gọi hai anh em đến hỏi 'Sao lúc này tang tang lại trở về nếp sống cũ nữa chứ'?

Nhã Tịnh thấy bối rối nâng ly cà phê lên:

- Rồi anh trả lời sao?

Hoàn trầm ngâm suy nghĩ:

- Anh nói Tang Tang trở về lần này đâu là đưa con gái 18 tuổi nữa đâu. Tư tưởng và tình cảm của nó đã trưởng thành, nội hãy yên tâm. Đã làm lạc một lần là không thể làm lạc lần thứ hai, nhưng mà - Hoàn liếc nhanh về phía Hạo Nhiên, hấn đang đang và hát như chẳng hề để ý đến sự xuất hiện của Hoàn.

- Và bây giờ anh nghĩ mình đã sai!

- Đúng rồi! Anh đã sai!

Nhã Tịnh nói như đốp chát vì nằng thấy thái độ của Hoàn, thái độ. Có vẻ khinh thường Hạo Nhiên

- Nghĩa là sao?

- Em không làm lẫn, em hành động và biết mình đang làm gì.

- Thật không đó?

- Thật.

Nhã Tịnh nói mà mắt vẫn hướng về phía Hạo Nhiên. Hạo Nhiên vừa hát xong một bài hát, mọi người đang vỗ tay như sấm. Hạo Nhiên cúi đầu chào khách rồi bước nhanh về phía Nhã Tịnh và Hoàn để đón nhận nụ cười hân hoan của Nhã Tịnh. Hấn tiếp tục hát bài khác, bài này có tựa đề là 'Ngay khi rất được nhiều bạn trẻ ái mộ. Khi giới thiệu tên bài hát mọi người đã vỗ tay rầm vang. Có một cô gái chừng 19 tuổi vội vàng ném cho chàng một đóa hoa hồng. Con gái thời này rất bạo. Nhã Tịnh cũng phải công nhận điều đó. Hạo Nhiên nâng đàn lên dạo nhạc, Nhã Tịnh say sưa nhìn về phía hấn. Hoàn đặt tay lên vai Nhã Tịnh.

- Theo anh về đi!

Nhã Tịnh giật mình phản kháng.

- Không!

Hoàn lập lại:

- Về đi em. Không phải vì tôi mà vì nội!

Nhã Tịnh nhìn đồng hồ: Gần 11 giờ khuya.

- Nội giờ này ngủ rồi.

Hoàn vẫn không buông tay Nhã Tịnh.

- Thôi được, vậy thì vì anh, theo anh về nào?

- Không.

Hoàn đưa tay nâng cằm Nhã Tịnh lên. Nhã Tịnh không nhìn về phía Hoàn.

- Tại sao em không nhìn anh?

Nhã Tịnh quay lại, dưới ánh đèn mờ, dưới cái không khí ngập đầy khói thuốc. Nhã Tịnh thấy Hoàn sút đi thấy rõ. Sao ta lại làm thế? Nhã Tịnh chợt thấy xúc động. Khuôn mặt của người thanh niên trước mặt

buồn hơn. Nhã Tịnh nhớ lại một Tang Nhi Hoàn đeo theo chân ngày nào một Tang Nhi Hoàn ở nhà hàng Cây Hoa, một Nhi Hoàn có một nụ nòn đầu? Đây là người đàn ông đến với ta đây ư? Nhưng ta không thể Chịu được cái thái độ. Mệnh lệnh, coi thường người khác của chàng. Ta có quyền cơ mà?

Hoàn nói:

- Anh có nhiều điều muốn nói với em. Anh van em về với anh đi!

Nhã Tịnh nói với thái độ. Phản kháng:

- Chúng ta cũng đã nói nhiều rồi, em đã biết nhiều về anh, em đã đọc cả gia phả nhà anh. Em nghĩ là không có gì để nói nữa. Cái gì cần nói thì đã nói cả rồi.

Hoàn có vẻ nổi sùng:

- Em ương ngạnh giống Tang Tang, chúng em đều bị tên bụi đời này quyến rũ.

Hoàn đã phạm một lỗi lầm mà không thể tha thứ khi chĩa mũi về phía Hạo Nhiên, nhục mạ Hạo Nhiên.

Nhã Tịnh ngồi thẳng lưng, mắt long lanh lên:

- Anh ấy không phải là bụi đời, không phải lưu manh, cũng không quyến rũ ai cả. Anh buông tôi ra, anh không có quyền gì với tôi cả.

Hoàn nổi nóng lên:

- Tôi có quyền. Cô là em gái tôi, cô phải về nhà!

- Không, tôi không phải là em gái anh, anh không có quyền gì hết. Anh buông tôi ra.

Mắt Hoàn đỏ ngầu:

- Không! Nếu để em tự do buông thả, em sẽ đánh mất lí trí, em phải về.

- Không!

- Phải về!

- Không!

Tiếng hát ngưng, tiếng đàn cũng ngưng. Hạo Nhiên đặt đàn xuống bước tới bên Nhã Tịnh, một tay đặt lên áo Hoàn, giọng lạnh.

- Buông cô ấy ra, cô ấy không thích thấy sự hiện diện của anh ở đây.

Hoàn nhìn qua, giọng lạnh cũng không kém:

- Mày đã giết một Tang Tang chưa đủ sao? Bây giờ định giết thêm một người thứ hai. Mày biết cô này là ai không? Mày sắp trở thành tên sát nhân chuyên nghiệp rồi đấy. Một tay sát nhân chuyên giết những cô gái nhẹ dạ.

Hoàn chưa dứt lời thì Hạo Nhiên đã vung tay đấm. Cú đấm rất mạnh làm Hoàn văng qua bàn bên kia. Ly tách, ghế bàn đổ lộn ngổn. Nhã Tịnh hét:

- Đừng đánh, đừng đánh. Tôi van các người đừng đánh.

Nhưng Hoàn đã nhồm dậy. Một cú đấm vung vào bụng Hạo Nhiên. Cuộc chiến bắt đầu, và đã bắt đầu thì kết thúc ngay, hai người giống như hai con thú dữ quần nhau. Nhã Tịnh thấy rõ Hoàn ở thế yếu hơn, vì đấm đông la hét kia đều đứng về phía Hạo Nhiên cả.

- Hạo Nhiên! Đạp vỡ mặt hắn đi. Hạo Nhiên! Thêm một cú đấm này, móc chân này.

Đám đông la hét cổ vũ. Đây là đất đứng của Hạo Nhiên, nơi Hạo Nhiên có nhiều ủng hộ viên. Chỉ cần Hoàn vừa ngã xuống là có nhiều tay nhảy vào ăn ké. Một cái đấm, một cái đạp, đè xuống không cho đứng dậy. Đây là một trận chiến không công bằng, chỉ có mấy phút mà Nhã Tịnh đã thấy Hoàn máu me bê bết.

Nhã Tịnh hét lên:

- Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa. Hạo Nhiên anh định giết người ư?

Nhưng tiếng hét của Nhã Tịnh đã bị tiếng hét của đám đông át đi. Chủ quán cà phê đã bước ra nhưng không làm sao cản được, may mà lúc đó có tiếng còi cảnh sát. Có người đã báo cho cảnh sát biết, đám đông hét lên:

- Chạy đi! Hạo Nhiên, cảnh sát đã đến!

Mạnh ai nấy bo? Chạy, khung cảnh càng rối loạn.

Trong cảnh rối rắm đó, Hạo Nhiên vớ lấy cây đàn, nắm tay Nhã Tịnh giục:

- Đi, đi nhanh. Tôi có tiền án, tôi không thể để bị họ bắt giữ.

- Không! Ta không thể để mặc Hoàn nằm đây máu me đầy người. Nhã Tịnh vùng ra khỏi tay Hạo Nhiên, chạy về phía Hoàn. Nhã Tịnh còn nghe tiếng Hạo Nhiên hét - Nhã Tịnh, nếu cô chọn hắn, giữa tôi và cô không còn liên hệ nữa

Nhã Tịnh giật mình quay lại, mắt nhòa lệ nhưng Nhã Tịnh không thể để Hoàn nằm đây, Nhã Tịnh cũng không muốn Hạo Nhiên bị cảnh sát bắt giữ. Nhã Tịnh định giải thích, nhưng bây giờ không phải là lúc giải thích. Nhã Tịnh chạy đến bên Hoàn đỡ chàng lên:

- Anh Hoàn, ráng ngồi dậy đi, chúng ta nên rời khỏi nơi đây ngay.

Hoàn nắm lấy tay Nhã Tịnh, cố đứng dậy, tựa vào người Nhã Tịnh và cả hai rời khỏi quán cà phê Sao Lạnh.

Mấy phút sau, Nhã Tịnh và Hoàn đã ngồi trong chiếc xe hơi của Hoàn. Hoàn vặn chìa khóa cho máy chạy, máu vẫn còn chảy trên mặt. Chàng lái xe lảo đảo như mấy người say rượu.

Nhã Tịnh mở đèn trong xe. Khuôn mặt máu me của Hoàn làm nàng khiếp sợ. Nhã Tịnh sợ máu ngay từ nhỏ, nhưng bây giờ không phải là lúc sợ hãi. Nhã Tịnh lấy chiếc khăn tay, thấm máu trên mắt trên môi của Hoàn.

Nàng run rẩy.

- Anh Hoàn.

- Hừ.

May là Hoàn chưa hoàn toàn gục hẳn, chàng vẫn còn đủ sức lái.

- Anh Hoàn, anh lái ngay tới bệnh viện đi, được không? Em không biết lái, hay là em gọi taxi nhé?

- Không, tôi chưa chết đâu, tôi không cần phải tới bệnh viện.

- Nhưng mà, anh đang chảy máu nhiều quá. Nhã Tịnh bắt đầu khóc, rủi ro anh bị chấn thương bên trong người hay gãy xương thì sao?

- Anh Hoàn, em van anh, anh hãy đến bệnh viện đi!

Hoàn giận dữ nói:

- Đẹp ba giọt nước mắt của cô đi! Tôi không cần cô thương hại, tôi không cần những giọt nước mắt cá sấu, tôi đã bảo là tôi không chết cơ mà?

Hoàn đưa tay quệt máu trên mũi vừa nói. Khuôn mặt tái của chàng đầy vẻ giận dữ. Nhã Tịnh thấy sợ hãi, nàng cố chận nhưng nước mắt cứ chảy dài. Nhã Tịnh không dám lên tiếng, cũng không dám giải thích. Sợ nói nhiều khi lại xúc phạm đến tự ái của chàng. Anh Hoàn! Nhã Tịnh thầm gọi trong lòng. Em chưa hề muốn làm anh khổ, anh buồn. Em vẫn thích anh vẫn yêu anh cơ? Thì làm gì em nỡ làm khổ anh. Chiếc xe chạy một hồi cũng về đến biệt thự Vườn Dâu, Nhã Tịnh bước xuống định đỡ Hoàn vào nhà, nhưng Hoàn đã phủi tay nàng ra.

- Không cần, cô vào nhờ cô Lan ra đây, hoặc anh Khải cũng được. Đừng phá giấc ngủ của nội, nếu không tôi sẽ giết cô đấy.

Nhã Tịnh nhắm mắt, nước mắt lại rơi là chảy. Nàng chạy vội vào nhà gọi vú Kỹ và cô Lan. Nhã Tịnh chỉ nói được một cách ngắn gọn:

- Anh Hoàn đang ở trong xe, anh ấy cần được bác sĩ chăm sóc.

Rồi nàng chạy vội đi gọi Khải.

Hoàn được đưa vào thư phòng của chàng, cả nhà không dám mang chàng lên lầu vì sợ làm bà cụ thừa giắc. Bác sỹ Lý nhận được điện thoại đưa thêm một bác sỹ người khoa khác đến ngay.

Nhã Tịnh đứng một bên, nhìn hai vị bác sỹ rửa vết thương bằng bó cho Hoàn. Hoàn bị một vết đứt trên đầu với hơn mấy vết rách ở tay. Chàng có vẻ mệt mỏi, sau khi được băng bó xong, bác sỹ nhìn vú Kỹ và cô Lan nói:

- May là chỉ có mấy vết thương bên ngoài thôi, hơi đau một chút nhưng chẳng sao đâu. Tôi để lại thuốc giảm đau ở đây, bao giờ cậu ấy bị nhức thì cho uống.

Bác sỹ còn mỉm cười trấn an:

- Không bị gãy xương hoặc nội thương gì hết. Tôi bảo đảm với quý vị là chỉ ít hôm, cậu ấy lại mạnh như voi cho xem.

Bác sỹ về xong, vú Kỹ dọn dẹp quần áo bẩn và băng gòn dư. Hoàn vẫn nằm trên ghế sa lông. Chàng tỉnh nhưng nhắm mắt yên lặng. Khải khép cửa lại, thẳng thắn nhìn Nhã Tịnh

- Chuyện gì xảy ra thế?

Nhã Tịnh chỉ thút thít:

- Anh ấy đánh lộn với Vạn Hạo Nhiên.

- Vì cô ư?

- Vâng.

Khải trừng mắt nhìn Nhã Tịnh rồi quay sang vú Kỹ và cô Lan

- Chuyện này khó giấu được nội vì vết thương của Hoàn quá rõ ràng. Đợi tí tôi mang xe của Hoàn đến tiệm để thay nệm. Còn quý vị thì nói với nội là Hoàn nó bị đụng xe, kính xe bể nên bị mấy vết đứt.

Rồi quay sang Nhã Tịnh, Khải nói:

- Cô làm ơn đi thay quần áo cô đi!

Nói xong, Khải bỏ ra khỏi phòng.

Nhã Tịnh vẫn khóc, nàng không hiểu sao mình lại có nhiều nước mắt đến như vậy. Nàng bước tới bên Hoàn, định nói mấy lời ân hận, xin lỗi. Nàng chưa kịp nói, thì nước mắt của nàng đã nhỏ xuống tay Hoàn, làm chàng giật mình mở mắt ra

- Anh Hoàn. Tại em? Tại em cả

Hoàn hét:

- Cút đi! Hãy đi tìm đấng anh hùng của cô, tìm thần tượng của cô. Người đàn hay hát giỏi đi đi. Tôi đã nói với cô rồi. Nhà họ Tang này xưa nay chưa hề biết cầu lụy ai. Vậy mà tôi đã van cô hai lần. Đừng để tôi phải van lần thứ ba nữa. Đi đi, đi thật xa. Tang Nhi Hoàn này có thể cần tình yêu. Nhưng không cần ai thương hại cả. Cô đi đi. Tôi không muốn gặp cô nữa.

Nhã Tịnh vừa khóc vừa bỏ chạy ra khỏi phòng. Nhưng cô Lan đã đuổi theo, chặn lại và ôm lấy nàng

- Đừng khóc, con gái. Đừng để ý đến những lời của kẻ đang giận. Hắn không còn bình tĩnh, hắn không biết đang nói gì.

Nhã Tịnh thấy lòng nhói đau:

- Không được đâu cô Lan ạ! Hoàn nói thật đấy.

Hoàn hiểu Hoàn đang nói gì đấy. Hoàn mới bị đánh. Không phải chỉ có nỗi đau thể xác mà còn cả tinh thần. Cô Lan, cô không hiểu đâu. Nhưng Nhã Tịnh chỉ nói được mấy chữ:

- Anh Hoàn hiểu anh ấy đang nói gì.

Và nàng mở cửa chạy ra ngoài bước vào phòng riêng của mình, Nhã Tịnh bước tới soi gương. Trời đất, sao ta lại lem nhem thế này? Đầu bù tóc rối. Mắt sưng húp, áo quần lem lem vết máu? Nhã Tịnh ngấm lấy mình, bên tai như văng lại câu nói của Hao Nhiên:

- Nhã Tịnh, nếu em chọn hắn, thì coi như giữa chúng ta đã cắt đứt.

Không! Nhã Tịnh lắc đầu? Không nên thế. Nhã Tịnh lấy lược chải đầu, nàng nói với chính mình:

- Không phải như vậy đâu, anh ấy không cố tình muốn vậy. Anh ấy cũng đang mất bình tĩnh, không biết mình đã nói gì.

Nhã Tịnh nhìn vào gương. Sự sợ hãi vẫn còn tràn ngập trong đôi mắt nàng

- Mi đã sai rồi, Nhã Tịnh à. Mi đã gặp hai người đàn ông có cả tính mạnh. Nhưng chỉ một điều, mi lại làm hỏng mất cả hai.

Không lẽ chỉ một buổi tối lại mất đi hai người bạn, hai người đều tốt, đều đáng giá? Không! Nhã Tịnh đặt lược xuống, bước tới giường, nằm úp mặt xuống gối. Không được! Ngày mai mình phải giải thích cho họ biết. Ngày mai họ sẽ bình tĩnh hơn, sáng suốt hơn. Mình phải đảo ngược lại mọi thứ.

Ngày mai!

Còn đêm nay hãy ngủ cho lại sức. Nhưng Nhã Tịnh hiểu rằng đêm nay nàng không thể nào ngủ được.

Phần 6:

Chương 11

Sáng sớm hôm sau trời mưa to, những hạt mưa đập trên khung kính hòa với tiếng gió tạo nên âm thanh buồn. Suốt một đêm không ngủ nên khi bước xuống giường Nhã Tịnh cảm thấy đầu nhức chân nặng như chì. Nàng lê bước về phía phòng tắm, nhìn bóng mình qua gương mà giật mình. Một gương mặt bơ phờ mắt quầng thâm hốc hác. Ta đây sao? Một cảm giác nôn nao trong người Nhã Tịnh, Nhã Tịnh nghĩ có lẽ mình đã bị cảm. Đêm qua khi ra khỏi quán cà phê nàng đã bỏ quên lại chiếc áo khoác ngoài, đêm qua trời lại rất lạnh. Phải lên giường nằm nghỉ một chút cho thoải mái, nhưng liệu hôm nay có nghỉ được không? Hôm nay là một ngày thật bận rộn, có quá nhiều điều phải làm, trước hết cần phải gặp anh Hoàn.

Nhã Tịnh bỏ ra nửa tiếng đồng hồ để trang điểm, nàng đánh một tí phấn để che bớt nét bơ phờ, xoa bớt cái hốc hác vì mất ngủ đêm qua. Nhã Tịnh chọn chiếc áo màu tím và chiếc quần dài trắng. Nàng cảm thấy tự tin hơn. Nhã Tịnh sẽ phải nói rất nhiều thứ với Hoàn, thích Hoàn, không muốn làm Hoàn buồn. Nhã Tịnh cảm thấy rất ân hận. Nhã Tịnh hiểu cảm xúc của Hoàn, hiểu được sự giận dữ đó. Nhưng mà. Nhưng mà Nhã Tịnh không thể đoạn giao với Vạn Hạo Nhiên được!.

Anh Hoàn, anh còn có nội, còn anh Khải, còn cô Lan. anh có cả một gia đình đồ sộ còn Vạn Hạo Nhiên? Anh ấy chỉ là một con người cô độc. Anh Hoàn, anh cần phải cho em một thời gian, đừng bức bách em nếu anh muốn em phải chọn một trong hai người. Em cần có thời gian để nhận rõ hơn. Nhận rõ hơn chính mình cũng như nhận rõ hơn anh và Nhiên. Bằng không, mọi chuyện sẽ trở nên không công bằng. Anh Hoàn, hãy tin tưởng em. Anh có một vị trí vững chắc trong tim em. Nếu không, thì em bỏ mặc anh rồi phải không? Nghĩ đến đây, đột nhiên Nhã Tịnh giật mình. Ta làm sao thế? Tại sao lúc đó ta không bỏ chạy với Nhiên? Phải chăng vì thấy Hoàn bị thương, thấy máu me hay vì vị trí của Hoàn mạnh hơn Nhiên trong lòng ta? Nhã Tịnh cũng không hiểu, chỉ thấy nhức đầu. Không muốn suy nghĩ gì thêm. Nàng đẩy cửa, bước nhanh ra hành lang, đụng ngay bà cụ, Nhã Tịnh bị giữ lại.

- Tang Tang con có biết không? Hôm qua Hoàn bị đụng xe máu me đầy người, nội đã nói rồi, có làm gì cũng chạy chậm chậm thôi, ham chạy nhanh làm gì, để nội một phen phải hết hồn.

Nhã Tịnh lúng túng:

- Anh ấy? Anh ấy? Bây giờ anh ấy làm gì, ngủ hay đã thức rồi nội?

- Bác sĩ Lý bảo là cũng chẳng sao. Chỉ cần nghỉ hai hôm sẽ khỏe. Con biết không, mấy người đó sợ nội biết họ để nó nằm trên ghế sa lông trong thư phòng suốt đêm. Ban nãy nội mới cho người đưa nó về phòng. Con biết nó ra sao không?

Bà cụ nắm tay Nhã Tịnh với nụ cười không vui.

- Nó quần băng đầy người. Mắt sưng húp vậy mà nó còn cười đùa với nội. Nó nói, nội ạ, nội đừng lo, người con bằng thép cơ, mấy chuyện đụng xe nhỏ nhỏ này có nhằm nhò gì, lấy cưa sắt cũng không đứt nữa là.

Vậy là Hoàn đã cười được, chàng bình thường không giận nữa. Nhã Tịnh vội vã bỏ bà cụ ở đó. Nàng chạy như bay về phía phòng của Hoàn.

- Để con đến đây xem.

Cửa phòng Hoàn chỉ khép hờ. Cô Lan đang sửa soạn sắp xếp lại chăn màn cho Hoàn, hình như hai người đang nói cái gì đó vui lắm. Thấy Nhã Tịnh xông vào, cô Lan nói:

- Ô Tang Tang! Con vào thăm anh hai phải không? Được, cứ vào nói chuyện nhưng cấm không được cãi nhau nhé.

Cô Lan nhìn Nhã Tịnh với nụ cười khuyến khích, xong bước mau ra khỏi phòng. Cô còn cẩn thận khép kín cửa lại.

Nhã Tịnh bước tới bên giường của Hoàn. Tuy băng bó đủ chỗ, nhưng sức khỏe của Hoàn có vẻ không đến nỗi nào. Nhã Tịnh rút rề đặt tay lên tấm chăn đang đắp trên người Hoàn. Nàng có hàng trăm điều muốn nói, nhưng không hiểu sao nhìn vào mắt Hoàn, Nhã Tịnh thấy không khí căng thẳng quá. Tự nhiên nàng cũng bối rối theo. Ban nãy Nhã Tịnh còn thấy Hoàn cười với cô Lan kia mà? Tại sao bây giờ cái thái độ lạnh lùng dửng dưng của Hoàn giống như ngọc roi đang quất mạnh lên tim Nhã Tịnh.

- Anh Hoàn!

Nhã Tịnh gọi, nhưng Hoàn bỗng quay mặt vào vách. Nhã Tịnh có hàng trăm điều muốn nói mà Hoàn chẳng thèm nghe ư? Nhã Tịnh lâm bâm:

- Em biết anh đang giận. Em đâu muốn thấy chuyện đánh nhau? Cũng tại thái độ anh lúc đó dữ dằn quá? Chuyện mới bùng nổ? Bây giờ? Anh không thèm nhìn mặt em nữa ư? Vậy thì? Vậy thì? Thôi được? Em

sẽ trở về nhà em! Em dứt khoát không ở đây nữa.

Nhã Tịnh nói mà mắt ươn ướt, Hoàn vội quay lại:

- Cô định về nhà à? Cô quây chuyện tùm lum thế này rồi muốn bỏ mặc đây phải tay ư? Cô định giết nội tôi phải không? Con người cô quả thật vô trách nhiệm, vô tình, vô nghĩa? Cô đúng là đứa học trò đáng giá của nó. Cô theo chân Vạn Hạo Nhiên chưa học một ngón đàn, đã học được cái tàn nhẫn, đê tiện của hắn. Không được, Nhã Tịnh. Trước khi cô diễn xong màn kịch của cô, cô không có quyền đi đâu hết.

Nhã Tịnh thấy choáng váng. Trời đang lạnh mà mồ hôi đã toát ra lưng nàng. Nhã Tịnh muốn suy nghĩ, muốn nói nhưng chẳng nói được cái gì hết. Thật bất công! Một nhận định bất công, và hồ đồ làm sao!

Nhã Tịnh cố gắng lắm mới nói được:

- Vạn Hạo Nhiên không tàn nhẫn, không đê tiện như anh nghĩ đâu. Anh đừng nghĩ rằng vì hắn đánh anh mà

- Mời cô bước ra cho!

Đừng! Đừng anh! Em không phải đến đây để gây sự với anh, hay để nói tốt cho Vạn Hạo Nhiên. Tại sao anh lại nóng thế?

- Anh Hoàn? Em đến để nói với anh là..

Hoàn nói nhanh:

- Không cần. Tôi nghĩ là tôi đã nhận rõ con người của cô, làm ơn đừng phiền tôi nữa. Từ nay về sau, cô nhớ là cô chỉ là một nhân viên bình thường của chúng tôi. Tôi sẽ không can thiệp vào chuyện đời tư của cô. Ngoài vai trò cô phải đóng là Tang Tang ra cô muốn làm gì, muốn kết bạn với bọn vô loại nào cũng được. Tôi sẽ không can thiệp vào. Tôi xin lỗi cô.

Hoàn bậm môi nói tiếp:

- Tiếc là tôi đã phá vỡ cuộc vui hôm qua của cô.

Nhã Tịnh yên lặng nhìn Hoàn. Thế này thì không có gì để nói nữa hết. Ta chỉ là một nhân viên được Hoàn tuyển chọn. Vậy thì? Hoàn đã biết rõ ta. Một kẻ giao du bừa bãi, không trách nhiệm, không chín chắn? Như vậy là không cần phải phân bua gì hết? Nhã Tịnh chớp chớp mắt thấy giận cả mình. Nhã Tịnh vội chạy ra khỏi phòng. Ta ngu thật, tại sao vào đây chỉ vậy, để nghe những lời khi dễ. Ra đến cửa chợt nghe tiếng gọi với theo:

- Nhã Tịnh!

Nhã Tịnh chững lại một chút, nàng muốn quay lại ngã vào lòng Hoàn khóc cho hả hê cho vơi bớt bao niềm tức tưởi trong lòng. Nhưng không được! Đó có lẽ chỉ là ảo giác. Hoàn đang giận ta, đang thù ta. Nhã Tịnh bước nhanh ra ngoài.

Nhã Tịnh chạy xuống lầu. Trong lòng chỉ có một ý nghĩ, làm sao để thoát ra khỏi ngôi nhà này. Phải thoát khỏi hình ảnh của Hoàn. Nhã Tịnh chạy băng qua phòng khách trống vắng, qua khỏi vườn hoa và chạy ngay ra ngoài rừng, trời đang đổ mưa.

Khi đã ra đến con đường nhỏ, Nhã Tịnh mới giật mình, ta định đi đâu. Những hạt mưa rơi đều, thấm ướt tóc, mặt và áo. Nhã Tịnh chợt nhớ tới bài hát:

Hạt mưa, hạt mưa rơi xuống

Gió lại thổi qua từng cơn

Hàng cây, hàng cây lay động

Lòng tôi mãi suy nghĩ miên man.

À phải rồi, sao ta không tìm Vạn Hạo Nhiên?

Dĩ nhiên là Vạn Hạo Nhiên sẽ không hiểu ta đã vì hắn mà bị nhục mạ, bị khi dễ thế này. Nhưng Hạo Nhiên là người dễ cảm thông, hắn sẽ giúp ta vượt lên, vượt qua khỏi bao nhiêu rối rắm. Nhã Tịnh vừa đi vừa nghĩ, nàng như kẻ mộng du. Nhã Tịnh có cảm giác của một đứa trẻ bị la rầy, hờn dỗi, chỉ muốn đi tìm một ai đó để được an ủi vỗ về. Dĩ nhiên ở đây chỉ có Hạo Nhiên. Hạo Nhiên mới hiểu được, mới an ủi được Nhã Tịnh thôi.

Dưới gốc cây ngô đồng trống vắng, rừng cây cũng lặng yên. Cũng đúng thôi, ai lại ra ngồi dưới cây ngô đồng khi trời đang mưa thế này? Sao ta không đến nhà của Nhiên? Thế là Nhã Tịnh rẽ qua con đường khác. Nàng biết con đường này sẽ dẫn đến khu nhà gỗ. Vạn Hạo Nhiên đã từng cho nàng biết, những ngôi nhà như những cái hộp quẹt kia sắp bị nhà nước giải tỏa để cất chung cư. Nhã Tịnh bước nhanh. Con đường lầy lội bùn đất ngập đầy lá khô. Nước mưa ướt đầm cả mái tóc, nhưng Nhã Tịnh cũng tìm được khu nhà.

Những ngôi nhà cất một cách vô trật tự, chồng chất lên nhau giống như đồng cũi. Đường đất trơn trượt thỉnh thoảng lại có một vũng nước to. Đi đâu cũng gặp mấy đứa nhỏ tèm lem đá banh trong mưa. Nhã

Tịnh đã bị một trái banh vào ngực thật đau và lấm cả áo.

- Xin lỗi! Xin lỗi!

Lũ nhỏ vừa đùa vừa hét. Nhã Tịnh không giận, nàng chỉ bối rối

- Nhà của ông Hạo Nhiên ở đâu?

- Đằng kia, đằng kia kìa.

Mười mấy bàn tay chỉ cùng về một phía. Nhã Tịnh còn đang ngơ ngác thì một cô gái rất trẻ, bụng thau giặt quần áo mới giặt đi qua. Bây giờ Nhã Tịnh mới để ý thấy, trên bãi đất trống đằng kia có một vòi nước công cộng, ở đây có nhiều người đàn bà đang giặt giũ. Như vậy cả khu này chỉ có một vòi nước thôi sao? Cô gái hình như hiểu được sự tò mò của Nhã Tịnh, cười nói:

- Chúng tôi ở đây chỉ có một vòi nước công cộng. Trước kia nhà nước cũng định cho phát triển hệ thống nước ở đây, nhưng sau đó vì kế hoạch đô thị, những ngôi nhà này sắp bị dỡ bỏ, nên kế hoạch ngưng lại.

Cô gái khoảng trên dưới 20, cũng đẹp. Nhã Tịnh còn đang phân vân thì cô gái hỏi:

- Em là Vạn Khiết Nhiên, nghe mấy người đó nói chị kiếm tìm anh của em phải không?

À, Nhã Tịnh hiểu ra, hèn gì nhìn mặt cô gái khá quen thuộc. Hai anh em Hạo Nhiên khá giống nhau. Cô gái mặc áo vải, bị nước mưa thấm ướt, nhưng không tỏ vẻ gì là lạnh.

- Thế anh cô có nhà chứ?

- Có.

Khiết Nhiên ngấm ngĩa Nhã Tịnh, đôi mắt cô ta rất sắc. Nhã Tịnh không hiểu khi thấy một người con gái dầm mưa đến tìm anh mình, cô ta có khinh thường không? Nhã Tịnh thấy nóng ra cả mặt, trong khi cô gái kia đã ra dấu cho Nhã Tịnh.

- Theo tôi đây. Chị có dáng dấp rất giống Tang Tang.

Nhã Tịnh ngạc nhiên

- À! Thế cô cũng biết Tang Tang nữa à?

Khiết Nhiên nhìn Nhã Tịnh:

- Dĩ nhiên. Cô ấy có thời là người yêu của anh tôi.

Khiết Nhiên đưa Nhã Tịnh đến trước một ngôi nhà gỗ. Nàng kéo tấm che chống lên, ô? Nhã Tịnh không tiếp tục bị ướt mưa. Với đôi mắt sắc cô bé thăm dò.

- Chị đến đây tìm anh tôi làm gì?

- Ồ.

Nhã Tịnh không biết phải trả lời sao. Khiết Nhiên bỗng thở dài, đôi mắt sáng long lanh một cách thông minh.

- Anh của em là một thiên tài. Anh ấy vừa biết đàn, hát còn biết quyến rũ phụ nữ. Lúc nào cũng có mấy cô đến tìm anh. Anh có bạn gái ngay từ năm lên 16. Hàng lô bạn gái như vậy mà anh Nhiên không hề yêu ai, mãi đến lúc gặp Tang Tang. Khiết Nhiên ngưng lại nhìn Nhã Tịnh chột hỏi:

- Chị là Nhã Tịnh phải không? Chị là người giả làm Tang Tang?

- Anh ấy nói cho cô biết như vậy?

- Vâng, giữa hai anh em tôi không có gì giấu giếm nhau hết. Khiết Nhiên cười, nụ cười thành thật. Nếu tôi là chị, tôi sẽ tránh anh ấy thật xa.

Nhã Tịnh thấy tim đập mạnh

- Sao vậy?

- Anh em chúng tôi lớn lên giữa sự khi dễ, khinh miệt của mọi người. Nhất là anh Nhiên, anh ấy khổ và khó khăn nhiều hơn tôi. Anh ấy lại có tài, anh ấy cao ngạo. Hẳn chị hiểu con người mà vừa cao ngạo vừa tự ti thì thế nào?

Khiết Nhiên lắc đầu:

- Vì vậy, chị Tịnh, anh Hạo Nhiên không phải là thần thánh như chị nghĩ đâu, mà anh ấy là con quỷ. Anh ấy có một con quỷ dữ trong người, lúc nào cũng dầy vò, cũng day nghiến làm anh ấy trở thành hung dữ, tàn bạo. Anh ấy chẳng thích hợp với chị đâu, giống như không thích hợp với Tang Tang.

Khiết Nhiên ngừng một chút hỏi:

- Thế bây giờ chị vẫn muốn gặp anh ấy chứ?

- Vâng

- Cũng tốt.

Khiết Nhiên đưa Nhã Tịnh vào nhà

- Anh ơi, có người kiếm nè!

Hạo Nhiên xuất hiện, trong bộ đồ thun, để lộ. Những bắp thịt rắn chắc. Vừa nhìn thấy Nhã Tịnh, mắt anh

ta chọt sa sầm

- Ai bảo cô đến đây tìm tôi?

- Một mình.

Khiết Nhiên liếc nhanh về phía hai người, xong bỏ đi. Nhã Tịnh đứng yên chờ Hạo Nhiên mời ngồi. Quần áo ướt đầm làm nàng cảm thấy lạnh. Nhã Tịnh chọt nhớ mấy lời của cô em Hạo Nhiên ban nãy. Bây giờ đứng trước mặt nàng, không phải là anh chàng ca sĩ tài ba của quán Sao Lạnh hay gốc cây ngô đông, mà là một con người, một người thật xa lạ, lạnh lùng.

Hạo Nhiên trừng mắt:

- Tôi đã nói với cô rồi giữa tôi và cô kẻ như chấm dứt.

Nhã Tịnh vội phân bua:

- Giữa chúng ta chưa thể dứt được, tôi đến đây để giải thích với anh. Tôi không thể đi? Nhi Hoàn nằm đây, tôi phải giúp anh ấy. Nếu anh ấy là một người xa lạ tôi vẫn phải làm như vậy.

- Nhưng hẳn đâu phải là người xa lạ? Hắn là người đang theo đuổi cô cơ mà?

Nhã Tịnh tròn mắt

- Có nghĩa là "anh ghen"

Gương mặt Hạo Nhiên thật khó coi:

- Hừ! Tôi ghen à? Có thể, coi như tôi ghen đi. Đừng tưởng mấy cô có sức quyến rũ mạnh đến độ tôi phải ghen. Cũng đừng tưởng là tôi đã yêu cô? Những cái gì tôi hát không phải vì cô đâu nhé? mà vì khán thính giả của tôi, họ thích những bài hát như vậy. Cô nói tôi ghen cũng có lý? bởi vì bây giờ cô đã chọn được một người có担当, địa vị, có học thức, giàu có? chứ đâu thêm loại vô gia cư nghề nghiệp, bụi đời, lưu manh như tôi đâu?

Nhã Tịnh vội phân bua:

- Không phải, không phải như thế! Tôi không thực dụng như anh nghĩ đâu, anh đừng, đừng?

- Thôi khỏi nói!

Hạo Nhiên cắt ngang, rồi nắm lấy bàn tay Nhã Tịnh lôi ngay vào phòng:

- Nào vào đây, mở mắt to ra mà nhìn nhé! Ngắm thử căn nhà này xem!

Nhã Tịnh tròn mắt. Căn nhà tối om có mùi mốc. Có một chiếc phản to, trên đấy chần nệm gối để nhui một đồng trông rất dơ bẩn. Căn phòng chỉ rộng hơn hai mét vuông, nhưng lại chứa đủ thứ. Sách vở, báo chí, tập nhạc, guitar, còn nữa, mai cây như bị đột có một cái thau kê giữa nhà để hứng nước mưa.

- Khung cảnh thế này thú vị lắm phải không?

Hạo Nhiên hỏi:

- Hạt mưa, hạt mưa rơi xuống. Gió giật gió giật từng cơn. Thú vị quá phải không? Nhà của tôi là như vậy đó. Phòng bên là phòng của mẹ tôi, vì bị bệnh phong thấp nặng nên nằm một chỗ, em gái tôi thì phải giặt quần áo cho người ta kiếm tiền. Còn cô một tiểu thư đài các, một tiểu thư mà đêm qua đã đập bể nồi cơm của tôi. Cô đã làm quán cà phê Sao Lạnh không dám mời tôi nữa!

Nhã Tịnh nhìn Hạo Nhiên, đầu nhúc nhúc như búa bô?

- Anh Hạo Nhiên, không có gì phải phiền muộn, cái nghèo không phải là cái không khắc phục được, anh có tài, anh thông minh. Chỉ cần anh cố gắng, là có thể thay đổi hoàn cảnh. Anh Nhiên, nghe tôi nói này. Biệt thự. Vườn Dâu trước kia cũng là do cha của anh em Khải Hoàn, tay trắng làm nên cơ mà. Nếu chịu khó, rồi anh cũng sẽ tạo được sự nghiệp như vậy.

Hạo Nhiên cười to:

- Ha! Ha! Đúng là mộng mơ! Một con búp bê mơ mộng!

Búp bê mơ mộng? Nhã Tịnh bàng hoàng, nàng thấy khó chịu, nhưng lại cố dần xuống.

- Không, không phải đâu. Anh Hạo Nhiên. Tôi biết anh trước kia gọi Tang Tang là con búp bê mơ mộng. Nhưng tôi thì không phải như vậy đâu. Những gì tôi nói đều là sự thật, đều có thể xảy ra. Anh thấy Khải và Hoàn không? Họ làm việc một cách cật lực, họ không ỷ lại vào tài sản của cha họ để lại, họ là?

Hạo Nhiên nói như rít:

- Im mồm! Tôi biết hai anh em nhà họ là ưu tú, vĩ đại. Họ biết cố gắng. Họ là những thanh niên xuất chúng. Vì vậy tốt nhất cô nên đến với họ, chọn họ. Cô đến cái ổ chuột này làm gì, đi đi, cô đừng ở đây nữa?

Hạo Nhiên chỉ ra ngoài cửa, những bắp thịt trên mặt chàng giật giật. Nhiên giống như một khối thuốc sắp nổ bùng.

Nhã Tịnh lại biết mình đã phạm phải sai lầm. Tại sao? Tại sao ta lại nhắc chuyện hai anh em Khải Hoàn trước mặt Hạo Nhiên? Không nên đưa họ ra làm thí dụ, dẫn chứng. Nhã Tịnh rối rắm, bàng hoàng. Một

tay thần tượng anh hùng, lang bạt bụi đời. Còn Hạo Nhiên lại đuổi nàng về với Nhi Hoàn, một thanh niên xuất chúng, vĩ đại.

- Anh Hạo Nhiên, anh đừng giận. Tôi đến đây chỉ muốn giúp đỡ anh.

Mặt Hạo Nhiên khó coi:

- Giúp đỡ? Cô có làm lẫn không? Van Hạo Nhiên này xưa tới giờ làm nên sự nghiệp đâu có cần đến sự giúp đỡ của đàn bà đâu. Cô thật buồn cười.

Nhã Tịnh cố gắng nói:

- Không phải. Anh rất cần giúp đỡ. Anh vừa cô độc vừa mặc cảm, anh giống như một linh hồn phiêu bạt, không có chỗ dừng. Anh làm việc không có mục tiêu, không có hy vọng, không dám nhìn thẳng vào tương lai. Chính vì vậy anh rất cần sự trợ giúp. Nếu anh muốn, anh có thể xem tôi như một búp bê mơ mộng. Anh Hạo Nhiên, anh biết không, có một nhà văn đã nói, khi ngay cả giấc mơ anh cũng không có được, thì anh chẳng có gì cả. Anh Hạo Nhiên này?

Nhã Tịnh nhiệt tình nắm lấy tay Hạo Nhiên

- Anh hãy để tôi giúp đỡ anh.

Hạo Nhiên như bị điện giật, nhảy căng lên

- Tôi không biết mơ mộng nên chẳng có gì cả. Cô giỏi lắm! Cô hay lắm! Tôi chúa ghét những con đàn bà cứ tỏ ra ta đây là thông minh, là tài giỏi. Loại đàn bà như cô đây! Tối qua tôi đã bảo cô. Tôi muốn cô cắt đứt quan hệ với Hoàn, hoặc với tôi. Thế sao cô còn đến đây làm gì? Cô có điên không? Cô không thấy tôi chẳng hề ưa thích cô chút nào cả sao? Tại sao cô không tránh xa đi, tại sao lại bẹo hình bẹo dáng trước mặt tôi hoài vậy? Nếu cô tưởng là tôi từng yêu cô thì đúng là cô điên rồi. Đối với tôi, cô chỉ là cái bóng của Tang Tang, đừng đóng vai thiên thần, một vai hề trước mặt tôi nữa, hãy rút nhanh, rút đi trước khi bị tôi ném ra ngoài đường.

Nhã Tịnh sợ hãi lùi lại. Ta không thể ở lại đây được nữa, ta đã bị xai xẽ một cách nhục nhã và đau đớn quá. Nhã Tịnh hét lên một tiếng tuyệt vọng và chạy nhanh ra khỏi ngôi nhà gỗ như đã từng bỏ đi ra khỏi biệt thự. Vườn Dâu.

Mưa càng lúc càng to, Nhã Tịnh cứ chạy trong mưa, mặc những vũng nước, mặc rừng cây và những nhánh gai kéo rách cá áo. Mấy lần vấp ngã nàng lại lồm cồm bò dậy, tiếp tục chạy, máu rỉ ra từ các vết thương bị vấp té. Chiếc áo tím của Nhã Tịnh đã lấm lem vết bùn, Nhã Tịnh vẫn chạy dưới trời mưa to. Đầu nàng nhúc nhúc như búa bổ, mắt như nổ đom đóm. Lời mắng chửi của Hoàn rồi của Hạo Nhiên cứ vang vọng mãi bên tai. Nhã Tịnh thở hổn hển, thở một cách khó nhọc, câu nói cuối cùng của Hoàn lúc nào cũng ám ảnh lấy nàng:

- Cô định giết nội tôi ư? Không được, Nhã Tịnh cô không có quyền bỏ đi, cô phải đóng cho xong vai kịch của cô đã.

Ồi ta không có quyền bỏ đi, ta còn phải diễn kịch. Cứ như thế Nhã Tịnh loạng choạng bước về biệt thự. Vườn Dâu. Khi về đến nơi nàng trông thấy lối nhỏ nhiều bóng người, nàng nghe được cả tiếng nói lo âu chăm sóc của bà cụ:

- Ô cháu yêu cháu làm sao thế này?

Nhã Tịnh nắm lấy cánh tay nhăn nheo của bà lão như vớ được khúc gỗ mục trước khi bị chết đuối:

- Nội, nội ơi con đâu có đi đâu đâu? Con về đây nè? con phải tiếp tục vai trò của mình nữa chứ.

Và nàng quy xuống, âm thanh cuối cùng mà nàng còn nghe được là tiếng thét thẳng thốt của bà cụ.

- Gọi đây nói mau lên, mau lên! Gọi bác sĩ Lý đến ngay!

Chương 12

Nhã Tịnh nằm thiêm thiếp trên giường mấy ngày liền. Nàng hiểu là mình bệnh, lạ thật từ nhỏ đến lớn Nhã Tịnh chưa hề gặp một trận ốm nào khủng khiếp thế này. Nàng cứ mê mê man man, nửa ngủ, nửa thức. Nhã Tịnh hiểu lúc nào bên giường nàng cũng có người kề cận chăm sóc. Bà cụ, vú Kỹ, bác sĩ Lý, Khải, cô Lan, Nghi Quyên, chắc chắn là Hoàn cũng có đến, Nhã Tịnh tin như vậy. Dù toàn thân nghe đau nhức mỗi môt, Nhã Tịnh cũng biết là mình đã khóc, đã gào thét trong cơn mê sảng. Nhưng Tịnh chỉ cảm thấy có lúc như rơi xuống vực sâu, thật sâu. Có lúc như đứng bên lò lửa nóng bỏng, khiến nàng sợ quá chỉ biết hét to:

- Con không thể thế này mãi được nội ơi! Họ đang thiêu đốt con, đang xé xác con, đang dâng xon xuống nước cho chết ngộp. Hai người đó ho. Nội ơi. Hãy để con đi, con phải đi kiếm cha con? Không có ai thương con hết.

Nhã Tịnh khóc, khóc vật vã, khóc đến độ mồ hôi vã ra ướt cả tóc, cả áo. Rồi từ từ Nhã Tịnh cũng tỉnh lại sau cơn bệnh, Nhã Tịnh lại thấy lo âu. Không hiểu ta đã lộ ra chân tướng chưa. Ta đã gọi cha. Không phải ư? Nhưng bà cụ hình như rất bình thường, bà vẫn chăm sóc, nuông chiều và âu lo. Bà ôm Nhã Tịnh vào lòng, vỗ về như vỗ về một đứa trẻ?

- Nào, cháu ngoan của nội. Lần này cháu bệnh nặng quá. Nội lo quá. May mà tất cả đã qua rồi, cháu đã khỏi. Để nội bảo vú Kỹ hâm canh gà ác cho cháu nhé. Cháu ngoan của nội. Cháu phải vui chứ, phải khỏe nội mới yên tâm. Đứa nào, thằng nào dám chọc ghẹo cháu, nói cho nội nghe đi? Thằng Hoàn phải không? Nội sẽ mắng nó cho.

Thế là, Nhã Tịnh nghĩ, như vậy mọi việc vẫn tốt đẹp. Không có chuyện gì đáng lo cả những lời mê sảng của nàng, bà cụ chưa đoán ra. Và như vậy là vai của Nhã Tịnh phải được diễn tiếp. Nhã Tịnh không thể không làm tròn vai trò. Nhi Hoàn đã nói thế. Ta phải có trách nhiệm, phải có tình cảm và đạo đức. Ta không thể tàn nhẫn và lạnh lùng.

Hoàn đã nói như vậy mà. Nhã Tịnh nằm yên trên giường, mắt khép lại. Nàng muốn làm một cái gì khác. Nhưng đầu óc cứ suy nghĩ mãi. Sự suy nghĩ giống như kẻ thù, nó không bao giờ để ta yên. Rồi Nhã Tịnh cũng tỉnh táo hẳn. Khúc phim lúc đánh nhau quay chậm từng chi tiết trong đầu. Hình ảnh của hai người đàn ông đó cứ lảng vảng ở trong óc. Hoàn với Hạo Nhiên. Trong những ngày lộn xộn qua, Nhã Tịnh vẫn không làm sao phân tích được con người mình. Cuối cùng giữa Hoàn và Hạo Nhiên, tình cảm ta nặng về phía nào hơn? Nhã Tịnh mỗi lần nghĩ đến chuyện đó lại bâng khuâng. Nàng không dám nghĩ tiếp. Nhã Tịnh chỉ thấy là bên cạnh Hoàn, Nhã Tịnh cảm thấy yên ổn đầm ấm và an phận hơn. Còn bên cạnh Hạo Nhiên, Nhã Tịnh cảm thấy tình cảm bốc cháy, vui vẻ hưng phấn một cách bốc đồng. Hạo Nhiên giống như một đám lửa bốc cháy trong đêm đen, thiêu hủy cả lý trí và làm tê cứng từng tế bào. Xưa tới giờ Nhã Tịnh chưa định nghĩa được chữ yêu. Nàng cũng không biết yêu là như thế nào? Giữa hai tình cảm kia, cái nào mới là yêu, cái nào là bình thường, cái nào chỉ là lo lắng của một tâm hồn đa cảm?

Có điều Nhã Tịnh hiểu rất rõ, có một điều là nàng thích cả hai, và nàng không muốn mất bất cứ một cái nào trong hai thứ đó.

Nhã Tịnh vẫn nằm đó, dù là khỏi bệnh. Nhã Tịnh cảm thấy mình buồn, cô đơn lạc lõng. Cái cảm giác nặng nề đè lên tim. Không còn những ngày vui hồn nhiên khi xưa. Nhã Tịnh ít cười, ít nói, bác sĩ Lý có lần vỗ vai Nhã Tịnh nói:

- Sao vậy? hết bệnh rồi phải dậy khỏi giường chứ? Phải hoạt động lên, bằng không càng lúc càng thấy mệt mỏi hơn.

Khi bác sĩ ra ngoài, Nhã Tịnh còn nghe ông ấy nói với cô Lan:

Đừng nói cho bà cụ biết, tôi đang cố lấy tinh thần cho Tang Tang đây. Cô ấy không có bệnh ở thể xác nữa mà thuộc về tinh thần, nếu để tình trạng này kéo dài, bệnh sẽ nặng đấy, tôi đề nghị là...

Giọng nói của bác sĩ nhỏ đi nên Nhã Tịnh không nghe thấy nữa. Nhã Tịnh cũng không muốn nghe làm gì. Trong cái tâm trạng tuyệt vọng, buồn bực này, đối với nàng không có gì quan trọng hết. Lúc nào trong đầu của Nhã Tịnh cũng có câu nói của Hoàn:

- "... Tôi nghĩ tôi đã hiểu rõ được cô, bây giờ tốt hơn cô đừng quấy rầy tôi nữa. Từ đây cô chỉ nên biết là... cô chỉ là một nhân viên bình thường của tôi.."

Và câu nói của Hạo Nhiên:

- "... Giữa chúng ta mọi thứ đã chấm dứt. Tại sao cô cứ quấy rầy tôi mãi? Cô có điên không? Cô không thấy là tôi chẳng thích thú tí nào cô hết..." Nhã Tịnh nhắm mắt lại, úp mặt vào gối. Nhã Tịnh không hiểu những người con gái khác bị la9ng mạ như thế này họ phản ứng ra sao. Với Nhã Tịnh thì Nhã Tịnh hận

hai gã đàn ông này vô cùng. Phải nói là căm thù đến độ không muốn gặp lại họ nữa. Nhã Tịnh nằm yên, có lúc Nhã Tịnh nghe thấy như có tiếng đàn guitar. Nhã Tịnh căm thù tiếng đàn. Có lúc Nhã Tịnh nghe thấy tiếng của Hoàn đầu đây, Nhã Tịnh lấy tay bịt kín hay tai, nàng không muốn nghe gì nữa. Nhưng mà, nếu Nhã Tịnh cố lách mắt, không gặp Hạo Nhiên được, thì không sao nàng thoát khỏi chuyện đụng mặt với Hoàn.

Một buổi tối, Nhã Tịnh giật mình thức giấc. Nàng cảm thấy lạnh, cái lạnh tràn lan làm tay chân như cồng lên. Nhã Tịnh nghe cạnh giường có tiếng động, nàng nghĩ đó là cô Lan, nên đưa tay ra nói:

- Cô Lan ơi con lạnh lắm.

Đột nhiên, bàn tay của Nhã Tịnh bị một bàn tay rắn chắc giữ lấy. Nhã Tịnh vội mở to mắt. Thì ra là Nhi Hoàn. Anh chàng đang dùng hai tay xoa lấy tay nàng như muốn sưởi ấm. Nhã Tịnh nhìn quanh. Trong phòng không có một người nào khác. Như vậy, đây có lẽ có sự sắp xếp của cô Lan. Nhã Tịnh vội vã rút tay lại. Trái tim như hét lên. Không, không! Tôi không muốn gặp mặt Hoàn nữa. Hoàn dám xem thường tôi, khi dễ tôi.. Tôi không cần, tôi không muốn gặp mặt hắn nữa. Nhã Tịnh vật vờ, Nhã Tịnh thực lùi vào mép trong giường, mặt mở to, biểu lộ sự phản kháng sợ hãi.

Bàn tay của Hoàn nắm chặt bàn tay của Nhã Tịnh. Mắt chàng như van xin:

- Nhã Tịnh, em đừng trốn lánh anh nữa. Em có biết là anh đã phải khó khăn lắm mới được gặp em không. Nội lúc nào cũng canh chừng. Em có biết anh đã phải ở ngoài cửa của em mấy hôm rồi không? Đừng nhắm mắt nữa, anh biết em đang tỉnh cơ mà... Hãy nghe anh đây, Nhã Tịnh. Xưa nay tới giờ anh chưa biết xin lỗi ai cả.

Hoàn đưa tay Nhã Tịnh lên môi mình hôn:

- Hãy tha thứ cho anh, Nhã Tịnh. Nếu không, em muốn mắng, muốn nặng lời gì cứ làm. Đừng nằm yên mà tự dày vò như thế.

Nhã Tịnh yên lặng, cắn lấy môi. Nước mắt cứ tuôn dài. Nhã Tịnh thấy giận mình quá, sao lại yếu đuối như vậy? Sao có vẻ hiền lành và chịu đựng vậy? Nhã Tịnh chỉ nói:

đỪNG ĐỤNG ĐẾN TÔI.

Hoàn rút tay lại bối rối:

- Thôi được, em muốn vậy cũng được, nhưng em phải nghe anh giải thích.

Nhã Tịnh vừa khóc vừa nói:

- Tôi không nghe gì hết. Lúc tôi muốn giải thích tại sao mọi người chẳng ai nghe tôi. Vậy thì, bây giờ khỏi gì hết. Tôi không nghe đâu. Dù sao tôi cũng chỉ là một nhân viên bình thường... Không dám phiền ông chủ, nàng nói với cái giọng day nghiêng.

Hoàn nhìn Nhã Tịnh đau khổ, cố gắng giải thích.

- Em có biết... Thế nào gọi là ghen không?

Nhã Tịnh mở mắt ra nhìn Hoàn.

- Em có biết là anh đã bị sự ghen tuông làm tối tăm đầu óc. Phải chi anh yêu em ít đi một chút, thì có lẽ đỡ hơn, anh ít nói năng lộn xộn hơn. Vì những lời nói đó mà anh đã mất ngủ mấy ngày..

Hoàn nói tiếp với đôi mắt đỏ hoe:

- Nghe mọi người nói em bệnh, đến gặp em, em nằm mê man nóng sốt, nghe em mê sảng "Tôi thù, tôi hận hai người đó..." Anh giận muốn tát cho mình một tát tay.. Anh nghĩ phải chi anh có thể bệnh thế cho em... Anh muốn em mau bình phục... Rồi em muốn gì cũng được... Anh vẫn nhớ cái dáng em đứng bên cầu Thiên Kiều, nhìn tấm áp phích quảng cáo phim nhe răng cười, nhớ tới em trợn anh bởi bàn ở quán Cây Hoa "Anh chưa từng thấy người không cử ăn ư?" Cái thái độ tự nhiên, phóng khoáng thoải mái, tinh nghịch của em... đã làm anh mọi giá mang em về đây.

Hoàn vừa nói vừa đưa tay vuốt nhẹ những cọng tóc lòa xòa trên trán Nhã Tịnh:

- Anh bày thật, anh đòi hỏi em nhiều thứ quá. Vừa bắt em đóng trọn vai trò Tang Tang, vừa muốn em phải yêu anh. mà trước khi em nhận định rõ tình yêu là gì, thì anh lại gây sự, đánh lộn, quậy đủ thứ... Rồi đổ trút mọi thứ cho em. Trách em, nặng lời với em... Nhã Tịnh, nhưng dù sao anh đã bị trừng phạt... Em biết không, mấy hôm nay, dù có hay không có ở bên em, anh vẫn thấy đau khổ vô cùng.

Hoàn cúi người xuống, mân mê bàn tay Nhã Tịnh. Nhã Tịnh định rút tay về. Muốn xô đuổi, muốn tống cổ anh ta ra khỏi phòng... Nhưng không hiểu sao nàng không làm được gì cả. Những lời của chàng ngập đầy tình yêu, đau khổ và hối hận, khiến Nhã Tịnh cũng thấy xúc động. Cuối cùng không hiểu sao Nhã Tịnh lại khóc. Lúc đầu chỉ rấm rức, nhưng sau đó lại tuôn trào. Nàng khóc tức tưởi. Nhã Tịnh khóc mà vẫn giận:

- Em không muốn nghe anh nói gì hết, anh đi đi, anh cố ý làm em buồn. Anh... Anh biết rõ cơ mà. Em không cần... không cần!

- Bỏ đi em, em đừng nghe những gì anh đã nói lúc nóng giận. Giận mất khôn mà em!

Hoàn ôm lấy mặt Nhã Tịnh hôn lên trán nàng.

- Anh biết lỗi rồi mà. Anh biết là em yêu anh. Hôm anh đánh lộn ở quán, chính em đã đưa anh về, em đã băng và chùi máu vết thương cho anh.

Nhã Tịnh nghe nói, càng khóc dữ hơn. Thì ra ai cũng thế, khi bị khơi đúng chỗ uẩn ức, thường không che đậy gì nữa, nước mắt cứ tuôn trào. Hoàn biết vậy và yên lặng đê? Nhã Tịnh được tự do khóc. Rất lâu, Nhã Tịnh mới cảm thấy thư thả. Tâm hồn nàng yên bình trở lại. Sau một trận khóc dài, nàng cảm thấy nhẹ hẫng người đi. Nỗi buồn phiền bức dọc cũng vơi nhiều.

- Nhã Tịnh.

Hoàn cúi xuống định hôn nữa nhưng Nhã Tịnh đã tránh xa.

- Nhã Tịnh! Em vẫn còn giận anh ư? Hay là em... không yêu anh?

Nhã Tịnh lại quay mặt vào vách không trả lời. Hoàn thờ dài.

- Anh lại sai nữa rồi. Đúng ra không nên hỏi, không nên thúc bách em gì cả.

Nhã Tịnh thật sự xúc động, quay trở lại nhìn Hoàn.

- Anh có vẻ xanh xao đấy. Anh cần đi ngủ...

Hoàn sung sướng hôn lên những ngón tay Nhã Tịnh.

- Em cũng thế, em cần phải mau lành bệnh, mập ra.

Hoàn siết chặt tay Nhã Tịnh.

- Em bệnh làm cả nhà quỳnh lên... Nội phải đến chùa thắp hương, cầu cho em mau khỏi bệnh đấy.

Nhã Tịnh ngáp ngừng.

- Thế nội có làm gì hay nghi ngờ gì không? em có làm gì để lộ chân tướng không chứ?

Hoàn lắc đầu.

- Em thì không, nhưng anh thì suýt để lộ.

- Sao vậy?

- Có một tối, em mê man, anh ngồi ngoài cửa bức tóc buồn bực, nội đi ngang bắt gặp.

- À, thế nội nói sao?

- Nội nói là "Này thằng điên kia, con có bức hết tóc chưa hử nó đã lành bệnh. Tốt nhất con nên về phòng ngủ đi. Em con mà nó nhìn thấy cảnh này, chắc nó cảm động lắm. Tình cảm ruột thịt của chúng con khá tốt đấy."

Nhã Tịnh không nén được cười. Hoàn nhìn Nhã Tịnh say đắm.

- Anh làm sao thế?

Hoàn nói:

- Thấy em cười mà lòng anh như mở hội. Em có biết là nụ cười của em đẹp vô cùng không, dù là lúc này hơi héo hắt! Bây giờ anh sẽ nghe lời em anh đi ngủ. Nhưng em cũng phải ngủ sớm đi nhé. ngủ một giấc thật ngon, đề" mai sáng sẽ khỏi bệnh.

Nhã Tịnh gật đầu cười. Hoàn đứng dậy bước ra, nhưng không đành lòng, lại quay lại, đặt nụ hôn thật nhanh lên trán Nhã Tịnh và nói:

- Không biết thời cơ có chín mùi chưa, nhưng anh vẫn muốn nói với em một điều là Anh yêu em!

Nói xong, Hoàn quay người vội vã về phòng riêng.

Nhã Tịnh nằm yên. Tỉnh táo và cảm động. Nàng không biết mình nghĩ gì. Nhưng trong giây phút ngắn ngủi đó, Nhã Tịnh có cảm giác lơ mơ nhận ra.. Mình đang bị yêu nàng nhắm mắt lại, tận hưởng cái cảm giác vui nhẹ trong lòng.

Và Nhã Tịnh đã hồi phục thật nhanh, qua ngày hôm sau nàng đã xuống giường. Những ngày kế tiếp, Nhã Tịnh gần như bình thường, nàng xuống lầu, ra vườn hoa, hái hoa bắt bướm. Bà cụ rất vui, ôm Nhã Tịnh vào lòng rồi vuốt ve:

- Vậy mà cũng sứt hết mấy ký, con làm cả nhà phải lộn ruột, con bệnh, thằng Hoàn lại đụng xe. Nội tưởng thân già này sụm theo tụi con luôn chứ.

Nhã Tịnh xúc động ôm lấy bà cụ hôn lên khuôn mặt nhăn nheo, trịnh trọng hứa:

- Con hứa, với nội là sẽ không bao giờ con bị bệnh nữa.

- Cháu ngoan của nội thật là...

Rồi bà cũng không quên gọi Vú Kỹ chưng món gà tiềm thuốc bắc cho Nhã Tịnh bồi dưỡng.

Cuộc sống gần như trở lại bình thường. Hai anh em Khải và Hoàn lại tiếp tục công chuyện bận rộn ở cơ sở. Ba ngày liền, Nhã Tịnh không nghe thấy tiếng đàn guitar nữa. Nhã Tịnh cương quyết không nghĩ đến nhưng không hiểu sao, Nhã Tịnh vẫn cảm thấy buồn buồn khi thiếu nó.

Và có một ngày khi Khải và Hoàn đi làm không bao lâu thì chuông cửa reo vang. Vũ Kỳ vội vã gặp Nhã Tịnh.

—Ồ dưới lầu có người muốn tìm cô.

- Ai vậy?

- Một đứa con gái, hình như là người nhà họ Vạn.

Vạn Khiết Nhiên! Nhã Tịnh đoán ra. Nàng vội chạy xuống lầu.

Đứng bên ngoài cổng sắt là một người con gái mặc áo quần trắng, trên tóc có cài đóa hoa trắng.

Nhã Tịnh bối rối:

- Có chuyện gì thế?

- Mẹ em đã chết. mẹ em mới qua đời tuần trước.

Nhã Tịnh xúc động:

- Xin chia buồn...

Nhưng Vạn Khiết Nhiên không lộ vẻ gì là đau khổ?

đù sao mẹ em cũng đã đi hết một đoạn đường đau khổ. Với người chết là giải thoát. Đó là tin vui chứ không phải tin buồn. Sau khi cha em vào ngục, nụ cười của người đã tắt và coi như bây giờ tất cả đau khổ không còn nữa. Anh của em, bảo em đến đây tìm chị, anh ấy nói sẽ đợi chị dưới gốc cây ngô đồng.

Nhã Tịnh thấy tim đập mạnh, nàng cắn nhẹ môi nói:

- Tôi không thể đến được, cô về nói lại với anh ấy dùm.

- Anh ấy bảo: Nếu chị không đến thò anh ấy sẽ đến đây, chuyện gì xảy ra cũng mặc, chỉ hấn biết tính của anh ấy chứ?

Đúng là một sự hăm dọa, Nhã Tịnh rất hiểu Hạo Nhiên. Hấn nói là sẽ làm.

Thế là, Nhã Tịnh đến điểm hẹn ở gốc cây ngô đồng.

Đây là lần đầu tiên, sau một tháng cãi nhau, họ lại gặp nhau.

Hạo Nhiên ngồi dưới gốc cây ngô đồng với cây đàn guitar trên tay. Chàng đang đàn những bản nhạc rất lạ và rất buồn, mà Nhã Tịnh chưa hề nghe qua. Nhã Tịnh bước đến gần, Hạo Nhiên vẫn không ngẩng lên.

Một tháng đã trôi qua gặp lại, Nhã Tịnh thấy Nhiên gầy đi nhiều, đôi mắt sâu hằn, mái tóc rối. Hạo Nhiên giống như một con ngựa chứng, vắng ngang ngạnh, vẫn hung dữ. Sau khi đàn hết một bản nhạc Hạo Nhiên mới ngẩng lên nhìn Nhã Tịnh:

Cô có biết bản nhạc vừa rồi không?

- Không, tôi chưa hề nghe qua.

Hạo Nhiên nói:

- Đó là bản nhạc "Chiếc áo mộng mơ", tôi không thích những bản nhạc này, ủy mị quá! Nữ tính quá!

Nhưng tôi cũng thừa nhận là nó hay, nó dễ thương, mặc dù hơi mơ mộng. Nhất là hai câu sau cùng:

Chỉ xin chàng một điều này thôi

Hãy trân trọng và giữ gìn chiếc áo

Nhã Tịnh nhớ đến hình ảnh Hạo Nhiên đã xua đuổi nàng lúc ngoài trời đang mưa:

- Tôi nghĩ là con người anh không có tình cảm làm sao mơ mộng được, Như vậy làm sao biết yêu chiếc áo mơ mộng chứ?

Hạo Nhiên trả lời mắt không rời Nhã Tịnh:

- Khi cô không có cả cái để mơ thì còn cái gì để cô nghĩ đến nữa tôi cũng nghĩ là bây giờ tôi cần phải biết mơ, phải hy vọng một cái gì để yêu quý nó.

Hạo Nhiên đưa hai tay ra nói như ra lệnh:

- Hãy lại đây! Nhã Tịnh, tôi không ăn thịt cô đâu, đừng nhìn tôi như quái vật như vậy.

Nhã Tịnh thụt lùi.

- Tôi nghe chuyện của anh, xin thành thật chia buồn.

Hạo Nhiên đứng bật dậy, chụp lấy tay Nhã Tịnh kéo về phía mình.

- Tôi không muốn nói chuyện mẹ tôi ở đây.

- Vậy thì không có gì để nói cả.

Nhã Tịnh nói và định bỏ đi, nhưng Nhã Tịnh đã nghe Hạo Nhiên nói:

- Tôi đã dự tính để mẹ tôi có được những ngày cuối cùng tốt đẹp. Tôi cũng muốn có một sự nghiệp lớn lao, gọi là món quà cho mẹ. Tôi cũng mong có một cái ngày mà mọi người ai ai gặp bà cũng phải cúi mỗ xuống xung kính nói: "Chào cụ! Cụ khỏe chứ!" vậy mà mẹ tôi không đợi được tôi..

Hạo Nhiên cúi đầu, hình như anh chàng khóc.

- Như vậy.. Nhã Tịnh thấy đó... Tôi đâu phải không biết mộng mơ? Có điều giấc của tôi xa vời quá... Nên

tôi dùng cái hình thức phóng đảng và hung dữ để nguy trang cho mình.

Nhã Tịnh không nói, nàng không dám nói gì cả. Lần đầu tiên Nhã Tịnh được nghe Hạo Nhiên thành thật nói về mình.

Nàng cảm động, thương xót, cái giận dữ, và những căm giận bữa trời mưa hôm nào biết mất. Bất giác Nhã Tịnh đưa tay vuốt lấy mái tóc rối của Hạo Nhiên. Hạo Nhiên tiếp:

- Nhã Tịnh biết không? Nghe tin Tịnh bệnh, tôi cảm thấy mình có phần nào trách nhiệm. Tôi đã từng ngồi ở đây suốt đêm đàn cho Nhã Tịnh nghe. Không biết Nhã Tịnh có nghe thấy không? Đã hai hôm rồi, tôi cũng ngồi ở đây đàn. Tôi rất mong được gặp mặt Nhã Tịnh. Nhưng Nhã Tịnh đã không đến, như vậy là Nhã Tịnh đã

không muốn gặp tôi. Đúng ra tôi có thể tới thẳng Vườn Dâu. Nhưng tôi không muốn làm kinh động đến bà cụ. một người đàn bà vĩ đại như mẹ. Tôi? Vì vậy, cuối cùng, tôi đã bảo Khiết Nhiên đi. Tôi muốn gặp mặt Nhã Tịnh trước khi tôi đi thôi, Nhã Tịnh a.

Nhã Tịnh giật mình, ngồi xuống cạnh Hạo Nhiên, nhìn thẳng vào mắt chàng:

- Anh đi đâu?

Hạo Nhiên nói:

- Phải đi mưu đồ sự nghiệp cho chính mình. Tôi không muốn sống một cách lông bông thế này nữa. Mấy năm nay chẳng ai đánh thức tôi chuyện đó cả, nếu không có Nhã Tịnh.

- Anh định bắt đầu bao giờ?

- Trước tiên phải rời khỏi khu nhà ở chuột kia, xong tôi sẽ hát. Tôi cũng biết hát xướng không phải là cái nghề của đàn ông, nhất là những người như tôi. Nhưng đó là thời kỳ quá độ. Tôi phải cố gắng một thời gian. Tôi sẽ hát một cách đàng hoàng, nhưng biết đâu một lúc nào đó. Tôi lại chẳng nổi tiếng?

- Tôi tin anh lắm.

- Sau khi kiếm được một số tiền, tôi sẽ mua một nông trại, hay một đồng có để chăn nuôi? Hôm nay đọc báo, tôi thấy họ kể sự nghiệp và quá trình thành danh của anh chàng Nhâm Hiên Quân mà cảm động vô cùng. Từ một người chân yếu tay mềm, ông ấy đã trở thành một nhà nông triệu phú. Trong quá trình đó, đòi hỏi nghị lực và sự can đảm nhiều lắm phải không?

Nhã Tịnh yên lặng gật đầu.

- Mẹ tôi bây giờ đã mất. Khiết Nhiên đã có bạn trai. Nó cũng sắp lấy chồng. Bây giờ tôi không còn gì để? Bạn rợn nữa, ngoài Nhã Tịnh.

Hạo Nhiên chăm chú nhìn Nhã Tịnh rồi chợt hỏi:

- Không, ngay Nhã Tịnh cũng không làm tôi bạn rợn nữa.

Nhã Tịnh vẫn yên lặng chỉ nhìn Hạo Nhiên

- Con đường tôi sắp đi dài lắm, không biết tương lai rồi ra sao? Có lẽ sẽ đầy khó khăn gian khổ. Nhưng tôi phải đi và đi một mình? Không cần ai hỗ trợ.

Nhã Tịnh nhướn mày rồi cười

- Ý anh muốn nói là anh không muốn phiền lụy một ai hết?

Nhã Tịnh nhìn thẳng vào mắt Hạo Nhiên tiếp:

- Bây giờ, tôi có thể nói là tôi hiểu anh hơn. Có nhiều người đàn ông, trời sinh ra đã có một định mệnh cô độc, họ không lệ thuộc vào gia đình. Có lẽ anh là một trong những người ấy. Anh thích tự do. Vì vậy, ngay từ đầu Anh không muốn lấy Tang Tang, mặc dù anh rất yêu cô ấy?

- Nhưng tôi không ngờ rằng, làm thế là giết Tang Tang.

Nhã Tịnh nói:

- Anh yên tâm. Tôi không phải là Tang Tang.

Hạo Nhiên nhìn sững Nhã Tịnh:

- Vâng, cô không phải là Tang Tang. Tang Tang yêu tôi, còn Nhã Tịnh thì không.

Nhã Tịnh kinh ngạc nhìn Hạo Nhiên:

- Sao anh biết?

- Vì nếu yêu tôi thì Nhã Tịnh đã biết được mãnh lực của tình yêu. Tang Tang không bao giờ chịu nổi sự quyến rũ của tiếng đàn. Nàng có thể đuổi theo tôi đến chân trời góc bể. Tang Tang có giận tôi cao lắm là mấy phút, sau lại làm lành. Cái quan trọng hơn nữa là khi tôi bảo Tang Tang theo tôi thì cô ấy sẽ theo tôi ngay chứ không do dự, không biết tới người đàn ông thứ hai khác.

Nhã Tịnh yên lặng nhìn Hạo Nhiên. Hạo Nhiên đã nói chuyện đó với nàng một cách bình thản, tự nhiên chứ không có gì là buồn bực.

- Ban nãy tôi vừa ngồi đây đàn bản Chiếu áo mộng mơ. Tôi đang hồi tưởng tới Tang Tang. Cô biết tại sao

Tang Tang tự sát không? Vì cô ấy biết là Tôi chỉ là một đào binh trên chốn tình trường, chính vì cô ấy biết như vậy nên cô ấy mới bảo 'rồi chiếc áo theo nàng đi mãi, và bầu trời kia mất hẳn ánh hào quang.'

Rồi Hạo Nhiên nhìn Nhã Tịnh nói:

- Tang Tang là một cô gái si tình và thuần khiết vô cùng.
- Tôi nghĩ là tôi đã biết chuyện đó.

Hạo Nhiên gật gù rồi đột nhiên nói:

- Rất cảm ơn Nhã Tịnh.
- Cảm ơn cái gì?
- Nhiều thứ lắm. Cảm ơn những lời thóa mạ của cô, cảm ơn sự giận dữ của cô, cảm ơn Nhã Tịnh đã đến thăm tôi sáng đó. Nhã Tịnh đã có quá nhiều ý nghĩa đối với tôi.

Hạo Nhiên đứng dậy, anh ta nhìn Nhã Tịnh với đôi mắt sáng lạ lùng. Tôi sẽ đi đây đất Đài Loan này nhỏ bé, thế nào chúng ta cũng sẽ gặp lại nhau. Mong rằng lúc đó Nhã Tịnh sẽ thấy tôi không phải là một thằng lang bang, phiêu bạt nữa nghe Nhã Tịnh. Chúc Nhã Tịnh gặp nhiều may mắn.

Nhã Tịnh ngồi yên bất động thật lâu. Nhã Tịnh nhìn theo Hạo Nhiên.

Bây giờ thì Nhã Tịnh hiểu rõ. Đây là cuộc gặp gỡ cuối cùng. Đột nhiên nàng thấy tim đau nhói. Không, không nếu như vậy, phải mừng chứ? Rõ ràng là Hạo Nhiên đã lột xác, Hạo Nhiên không còn là một thanh niên mặc cảm, lạnh lùng, anh ta đã lột bỏ chiếc áo ngụy trang. Trước mặt Nhã Tịnh là một thanh niên cao lớn, sừng sững một cách tự phụ và kiêu hãnh.

- Tạm biệt Nhã Tịnh!
- Tạm biệt! Chúc anh may mắn

Hạo Nhiên với cây đàn guitar trên vai, bước đi không quay đầu lại. Những bước chân vững chắc, tự tin. Bóng chàng mất hút trong rừng cây. Dù biết vô lý, nhưng tâm hồn Nhã Tịnh cũng rộn lên một chút ít xốn xang, một ít nuối tiếc. Nàng cũng không hiểu sao tâm hồn mình lại chùng xuống một cách lạ lẫm vậy.

Phần 7:

Chương 13

Mùa Đông lại đến, và thế là mùa Giáng Sinh cũng sẽ tới ngay. Quan niệm về tôn giáo ở nhà họ Tang khá lạ. Phật Đản cũng cúng, bệnh thì lên chùa cúng bái cầu xin phù hộ, nhưng Noel đến thì cũng mở tiệc mừng, cũng ăn Reveillon như bao gia đình theo đạo Công giáo khác. Lý do của bà cụ rất đơn giản:

- Có cây Noel trưng giữa nhà, treo đèn kết hoa đủ màu trông lạ mắt lại vui cửa vui nhà nữa.

Vả lại, theo bà cụ, cây Noel còn tượng trưng cho sự đầm ấm, hạnh phúc của gia đình.

Anh em Khải và Hoàn cũng quen với lối sống phối hợp này lâu rồi, nên họ coi đó là chuyện tự nhiên.

Noel đến, họ chăm chỉ bày trí cây thông giữa phòng khách. Mua một số quà, bánh giấy, hoa giấy treo lên trông rực rỡ hẳn lên. Nhã Tịnh nhẩm tính mới đây mà nàng đã ở nhà họ Tang được sáu tháng có hơn. Cái thời hạn sống ba tháng của bà cụ được triển hạn thêm thành năm tháng cũng đã qua mất. Một hôm Hoàn gặp riêng Nhã Tịnh nói:

- Đây em thấy không, biện pháp trị bệnh bằng tinh thần nhiều lúc rất hiệu quả. Nếu bây giờ phải chuẩn bị sinh nhật 81 của nội, anh cũng không nghi ngờ em lắm đâu.

Nhã Tịnh cười.

- Vậy lần này anh định tìm món quà ở đâu và loại gì để mừng sinh nhật thứ 81 của nội đây?

Nhi Hoàn nheo mắt nhìn Nhã Tịnh nói nhanh:

- Có chứ, một lễ cưới

- Lễ cưới giữa anh Khải với Nghi Quyên?

Hoàn nhìn vào mắt Nhã Tịnh nói như cười:

- Không mà là giữa anh và em.

Nhã Tịnh hét lên:

- À! Nói chẳng biết xấu hổ. Anh có điên không, anh tự lột mặt à? Anh định để nội nghĩ là anh em chúng ta diễn trò loạn luân ư? Anh?

Nhi Hoàn nhìn Nhã Tịnh nháy mắt cười. Nhã Tịnh chợt hiểu mình đã mắc mưu Hoàn. Như vậy có nghĩa là nếu vì không phải bị sợ cơ mưu, Nhã Tịnh đã nhận lời Hoàn rồi. Nhã Tịnh thấy nóng ran cả mặt, nàng dí dí tay lên trán Hoàn và quay lưng chạy ra ngoài.

- Anh rõ là quý! Hư thật!

Hoàn chạy theo, cuối cùng đã giữ được Nhã Tịnh bên cây ngô đồng ngoài vườn. Họ đứng bên dưới tán cây, những chiếc lá trái tim rụng đầy dưới chân họ Hoàn nhặt lên một chiếc lá rồi nhìn Nhã Tịnh, nhìn cây ngô đồng.

- Bây giờ anh mới biết ngô đồng hình quả tim.

- Thật ra thì có nhiều loại cây có lá dạng này lắm.

Hoàn giữ lấy vai Nhã Tịnh, nhìn vào mắt nàng:

- Thật ư? Vậy mà trước kia anh cứ tưởng chỉ có một loại cây có lá hình quả tim thôi.

- Cây gì?

- Cây dâu.

- Sai rồi, lá dâu tầm đâu có hình quả tim bao giờ?

- Thì qua bàn tay của em, nó sẽ trở thành hình quả tim mấy hồi. Em là một cô gái làm đổi thay người khác dễ dàng, em đã làm anh

Nhã Tịnh ngó ra, chợt hiểu. Mặt nàng càng đỏ hơn, tim nàng đập mạnh hơn. Nhã Tịnh ngược nhìn người yêu, đôi má nàng đỏ hồng, đôi mắt sáng long lanh, đôi môi mọng chín và Hoàn không thể kiềm chế được mình, chàng cúi xuống đặt nụ hôn nồng nàn say đắm lên môi nàng. Hai người siết chặt nhau như không muốn rời xa. Trong những ngày gần gũi nhau, Nhã Tịnh cảm thấy mình như càng lúc càng bị hút về phía Hoàn hơn. Cái tình cảm nhẹ nhàng đó, cứ thấm dần, thấm dần và kết tụ lại thành hình quả tim, lúc nào cũng nhảy một điệu valse bên cạnh nàng. Hoàn thế đấy, Nhã Tịnh nhắm mắt lại. Nắng xuyên qua cành lá, lung linh trên tóc Nhã Tịnh, trên áo, trên mặt. Nàng cũng đang nhảy valse như quả tim nàng: rộn ràng, xao xuyến, băng khuâng.

Trong giây phút ấy, như không có gì tồn tại giữa 2 người một lúc thật lâu, Nhã Tịnh mới hoàn hồn, nàng xô nhẹ. Hoàn ra.

- Anh kỳ quá hà. Không khéo nội trông thấy bây giờ.

Hoàn thở dài luyến tiếc:

- Chắc anh điên vì em quá. Anh yêu em quá Tịnh ơi!

Rồi chàng nắm lấy tay Nhã Tịnh nói tiếp:

- Em xuống phố với anh đi, chúng ta đi sắm quà cho nội mừng Noel chứ.

Họ ngồi vào xe, chiếc xe từ từ lăn bánh, tiến vào thành phố. Hai người dắt díu nhau qua các cửa hiệu. Nhã Tịnh chọn chiếc khăn quàng cổ bằng len cho bà cụ, và chọn chiếc áo khoác ngoài bằng tơ nhân tạo cho cô Lan, một chiếc váy dễ thương cho vú Kỹ, một lọ nước hoa đắt tiền cho Nghi Quyên, một cây bút bằng vàng cho Khải. Hoàn phải ôm một lô hàng trên tay, vừa thở vừa hỏi:

- Em định làm ông già Noel ư?

Nhã Tịnh đứng trước cửa hàng bách hóa, xoay người một vòng nói:

- Em còn chưa mua xong đâu đấy.

Và quay sang Hoàn, Nhã Tịnh cười hỏi:

- Thế anh không định mua gì cho em ư?

- Anh đã mua từ lâu.

Nhã Tịnh có vẻ ngạc nhiên:

- Thế à? Anh mua từ bao giờ? Món gì vậy? Có thể cho em biết trước được không?

Hoàn nheo mắt nói:

- Không được. Thiên cơ bất khả lậu mà.

- Bí mật dữ hén!

Nhã Tịnh nghiêng nghiêng đầu, trề môi tinh nghịch. Nhã Tịnh đoán có lẽ Hoàn chuẩn bị cho nàng một món nữ trang đắt tiền. Nhã Tịnh không hỏi nữa. Rảo một vòng trong công ty bách hoá, Nhã Tịnh mới chọn được một tủ thuốc bằng gỗ đỏ và một chuỗi ngọc trai.

Hoàn kinh ngạc nhìn Nhã Tịnh:

- Mua mấy thứ này chi vậy?

Nhã Tịnh nhìn Hoàn cười:

- Anh đừng quên là em họ Lục nhé. Hai món quà này là để tặng cho cha và Man Nhựt một tí nữa, em phải ghé nhà một chút.

Hoàn nói, hơi căng thẳng một chút:

- Được, anh sẽ chờ em đi, anh cũng cần phải ra mắt cha em chứ. Anh cũng cần mua món gì cho cha em chứ. Em thấy nên chọn gì nào? Còn nữa, em nhìn xem anh ăn mặc như thế này có tùy tiện lắm không?

Cần về nhà mặc veston thật cà- vạt không?

Nhã Tịnh tròn mắt:

- Sao anh không nói là phải mặc lễ phục áo đuôi tôm, đội mũ nỉ cao, cặp thêm chiếc ba toong nữa cho đủ bộ?

- Ăn mặc gì lạ vậy?

- Vậy mới giống mấy nhà ảo thuật chứ?

- Em định nói gì anh không hiểu.

- Thì anh làm ảo thuật nên anh đã thay đổi cuộc đời em, anh cũng đã làm cho đời em trở nên giá trị hơn, vì em đã kéo dài được tuổi thọ của nội, phải không?

Hoàn nói không biết thật hay đùa:

- Còn nữa chứ, em đã cứu vớt cuộc đời anh. Em biết không Nhã Tịnh, anh chỉ là một người bình thường. một hôm anh đi dạo, anh bước tới cầu Thiên Kiều, anh bỗng thấy một cô gái, đứng dưới nắng mặt trời. Từ đó anh thấy mình thay đổi hẳn. Nhã Tịnh, đối với em, anh thấy có dấu vết của định mệnh trong ấy.

Nhã Tịnh xúc động vô cùng. Hôm ấy cả hai về nhà Nhã Tịnh Ông Sĩ Đạt có mặt ở nhà. Ông sung sướng vô cùng, với bao nhiêu tình cảm phức tạp, đón Hoàn và Nhã Tịnh. Nắm lấy tay Nhã Tịnh, ông vừa ngắm nghía con vừa nói:

- Con có vẻ tươi tắn hẳn lên. Mấy hôm trước cô Lan có gọi điện thoại đến đây nói là con bệnh, làm cha lo quá. Bây giờ con khỏe rồi phải không?

Rồi ông liếc nhanh về phía Hoàn và hỏi tiếp con:

- Nhà họ Tang, họ cũng không có gì phật lòng chứ? Cái tính ngang bướng của con nhiều lúc làm cha không yên tâm, cha sợ con làm họ nhức đầu.

Nhã Tịnh vừa cười vừa nhìn Hoàn:

- Họ đã bị nhức đầu quá rồi đó chứ. Anh Hoàn này, quý vị có bức mình với tôi không? Hay là hai lòng?

- Đó là điều anh định hỏi đây.

Hoàn nói với ông Đạt:

- Bác ạ, cháu đang muốn làm Nhã Tịnh hai lòng.

Nhã Tịnh vội xoay nhanh đề tài:

- Cha ơi? Thế Man Như đâu rồi? Con muốn nói đến má nhỏ con đó.

Ông Sĩ Đạt có vẻ bối rối. Ông chưa kịp nói thì cửa phòng xịch mở. Man Như với mái tóc rối, nặng nề bước ra. Nhã Tịnh tròn mắt, không tin vào mắt mình. Man Như với chiếc bụng lùm lùm đang bước tới. Nhã Tịnh quay sang nhìn cha, không biết vui hay buồn.

- Xin chúc mừng cha.

Man Như có vẻ ngượng ngùng. Nhìn Hoàn rồi nhìn Nhã Tịnh. Nhã Tịnh tỉnh táo hẳn, nằng bước tới nắm lấy tay Man Như.

- Ô mừng quá, vui quá. Tôi sắp có em rồi. Nhớ sinh cho cha tôi một đứa em trai nhé. Tuy không nói ra, nhưng tôi biết cha tôi rất thích có con trai.

Man Như đỏ mặt:

- Điều đó làm sao biết được.

- Cũng không có gì phải lo, nếu là con gái thì lần sau cũng được. Dù sao Tôi cũng sẽ có một đứa em chung giòng máu, vậy là tốt, phải không dì?

Man Như chỉ đứng yên, ngượng ngùng. Ông Sĩ Đạt thì có vẻ vui trước sự làm lành nhau giữa 2 người. Ông cũng nhìn thấy trong ánh mắt Nhã Tịnh tràn ngập tình yêu. Thế là ông kéo Nhã Tịnh sang một bên hỏi:

- Con có chuyện gì cần nói với cha không?

Nhã Tịnh giả vờ ngây thơ, lắc đầu, ông Sĩ Đạt vỗ nhẹ vai Nhã Tịnh nói:

- Thôi con đừng giấu cha nữa. Cha dám chắc với con, là gã thanh niên ngoài kia không hề xem con là em gái hẳn đâu.

Nhã Tịnh cười ngắc lên nhìn cha, thật thà:

- Cha biết không chỉ trong nửa năm, con đã quen rất nhiều người với những bản tính khác nhau. Vì vậy con cũng đã đổi khác.

Nhã Tịnh chợt nhớ tới Hao Nhiên, hỏi cha:

- Cha ạ, nếu bây giờ con lấy một người chồng, mà anh ta là con của kẻ giết người, thì cha có giết mình không?

Ông Sĩ Đạt nhìn con

- Con nói thật đấy chứ?

- Vâng.

Ông suy nghĩ một chút

- Làm con của một kẻ giết người cũng không phải là một cái tội. Tội ai làm, người ấy chịu, còn nếu cậu ấy là một thanh niên ưu tú, có tương lai, thì con có quyền lấy cũng được, không sao cả, miễn là con với cậu ấy hiểu nhau và thông cảm cho nhau.

Ông Sĩ Đạt chăm chú nhìn con

- Có nghĩa là con không chọn người đứng ngoài kia? Con định lấy con kẻ giết người ư?

Nhã Tịnh có vẻ suy nghĩ:

- Suýt một tí nữa thôi! Anh ấy là một thanh niên tốt, cha ạ. Suýt tí là con đã yêu anh ấy. Nói rõ hơn là hình như con đã yêu, nhưng anh ấy không cần con. Anh ấy yêu tự do hơn yêu phụ nữ. Con người cô đơn đó cũng là một người tài năng.

Rồi Nhã Tịnh nhìn lên với nụ cười đầm đìa

- Con người vì được yêu mà yêu, cần thiết mà yêu. Không có một người con gái nào thích được là mối ràng buộc hay gánh nặng cho người khác. Tình yêu là chuyện của 2 phía, phải có sự cảm thông, thu hút, yêu quý lẫn nhau. Phải cần đến một thời gian thật dài, con mới ý thức được điều đó. Sự tôn sùng, bái phục hay thương hại, đều không phải là tình yêu. Tiểu thuyết viết về tình yêu khác với thực tế. Vì rõ ràng, tình yêu bao giờ cũng ích kỷ, là một sự chiếm hữu của nhau, lo lắng và quý trọng nhau. Trong tình yêu hai người là một. Vì vậy, người xưa mới nói 'một ngày không gặp nhau dài như xa cách 3 năm', chỉ là lời tự an ủi khi vì một lý do nào đó phải xa nhau thôi. Vì nếu gọi là yêu nhau mà không cần phải cận kề nhau thì hôn nhân làm gì?

Ông Lục Sĩ Đạt đưa tay vuốt tóc con gái, ông nói:

- Nhã Tịnh, con đã trưởng thành.

Nhã Tịnh nhìn cha nói:

- Để trưởng thành, con đã phải trả giá đấy. Có một lúc con đau khổ khôn cùng, con tưởng như mình bị hắt hủi, xua đuổi. Và con cứ tưởng là không thể vượt qua được.

Nhã Tịnh nói, trong đầu nàng lúc này hiện lên hình ảnh Hạo Nhiên vác đàn trên vai đi thẳng mà không quay mặt lại

- Con đã đau khổ vì anh chàng con của kẻ giết người đó ư?

- Vâng, nhưng rồi sau đó suy nghĩ kỹ lại, con thấy hẳn không hề yêu ai cả, hẳn tập trung hướng về tương lai. Có thể hẳn đã từng mến con, thích con. Nhưng đó chưa phải là yêu. Hẳn không dám yêu, dù người đó là Tang Tang hay Nhã Tịnh.

Nhã Tịnh cười mắt long lanh

- Con nghĩ với sự cương quyết đó, anh ta sẽ thành công.

Ông Lục Sĩ Đạt nói:

- Cha cũng tin như vậy. Nhưng tại sao con lại nói nhiều quá về người con trai của kẻ giết người, còn gã thanh niên ngoài kia thì sao?

Nhã Tịnh thờ dãi, đôi mắt lại mơ mộng:

- Anh Hoàn đấy à? Con không biết phải nói sao về anh ấy. Vì con thấy ngôn ngữ con thiếu từ diễn đạt, con chỉ cảm nhận và xẻ chia cùng anh ấy bằng tâm linh thôi.

- Thật vậy sao con?

- Dạ.

- Con cảm nhận bằng cách nào?

Nhã Tịnh ngồi yên, mắt long lanh, thái độ có vẻ mãn nguyện và hạnh phúc. Ông Lục Sĩ Đạt hiểu ngay là con gái đang yêu. Tình yêu đang tràn ngập trong trái tim của nó. Như vậy là không cần phải giải thích gì hết. Ông cảm thấy vui lây với niềm vui của con.

Ông đặt tay lên vai con gái hỏi:

- Thế hẳn có biết là con đang yêu hẳn không?

Nhã Tịnh nói:

- Không, chỉ cha biết thôi. Trước mặt anh ấy, con lúc nào cũng có vẻ ngang bướng, phớt lờ. Và lại, chỉ mấy hôm gần đây con mới hiểu được điều đó.

Ông Sĩ Đạt cười búng nhẹ lên mũi con:

- Theo cha thì con có thú thích hành hạ người khác, đúng không?

Nhã Tịnh cười chồm tới hôn lên mặt cha:

- Con cũng không biết

- Bây giờ cha mới thấy, cha thật là đáng yêu.

- Cha thấy đó, con đã đem hết chuyện bí mật của mình nói cho cha nghe. Cha biết không? Theo tài liệu điều tra mới đây của các nhà tâm lý học, thì con cái thích đem chuyện riêng của mình ra tâm sự với bạn bè hơn là kể cho cha mẹ nghe.

Nhã Tịnh ngưng một chút rồi nói:

- Con muốn xin lỗi cha về chuyện hôm trước, con nghĩ là chuyện cha cưới Man Như. Xin lỗi cha cho phép con gọi tên như vậy, vì dù sao Man Như cũng còn quá trẻ. Con phải phục cha. Rõ là cha có rất nhiều can đảm, cha mới cưới Man Như, vì phải đối phó với dư luận xã hội, với cha mẹ của Man Như.

Ông Lục Sĩ Đạt chỉ ngồi cười, trong khi Nhã Tịnh tiếp:

- Sự can đảm của cha, khiến con kính yêu cha nhiều hơn. cha yêu Man Như và đã làm tất cả vì nàng. Thế mới gọi là tình yêu chứ.

Lúc Nhã Tịnh và Hoàn ra khỏi nhà họ Lục, trời đã sụp tối. Mặt trời lặn, vừa tròn vừa to nhuộm đỏ cả một góc phố. Nhã Tịnh ngồi bên cạnh Hoàn trong xe mà lòng tràn ngập niềm vui. Nhã Tịnh luôn mồm hát khe khẽ đến độ. Hoàn phải ngạc nhiên. Làm sao Nhã Tịnh lại vui thế? Cuối cùng không chịu được Hoàn hỏi:

- Em nói gì với cha suốt buổi thế? Làm anh ngồi đợi lâu quá trời.

- Thật vậy ư? Anh muốn biết à?

- Muốn chứ

- Nhưng anh dám nghe không? Đừng hời hện nhé

- Cứ nói đi đừng dọa mãi như vậy.

Nhã Tịnh đáp tỉnh bơ:

- Em đã hỏi Cha về chuyện hôn nhân của em.

'Két.' Chiếc xe thắng gấp, Nhã Tịnh vỗ vai Hoàn:

- Anh lái xe cẩn thận một tí chứ.

- Thế cha em nói sao?

- Đứng ra anh nên hỏi là em đã nói gì với cha chứ?

- Thôi được, vậy em nói gì nào?

- Em nói là?

Nhã Tịnh cố tình kéo dài, mắt lơ đãng nhìn ra ngoài khung kính:

- Nếu con lấy một người chồng là con của kẻ giết người thì cha có giết mình không?

Chiếc xe trượt khỏi đường lộ, suýt tí đâm vào gốc cây to. Nhi Hoàn phải trả hết tay lái mới tránh được tai nạn, chàng dừng gấp xe lại, tắt máy. Nhã Tịnh đưa tay lên chặn ngực, trợn mắt:

- Đã bảo anh là lái xe cẩn thận kia mà

Hoàn trừng mắt nhìn Nhã Tịnh:

- Em nói dối, không bao giờ em dám nói với cha em điều đó.

Nhã Tịnh đưa tay lên trời:

- Em thề đấy, nếu em không hỏi vậy cho xe dừng em đi.

Mặt Hoàn sa sầm hẳn:

- Thế cha em trả lời ra sao?

- Cha em nói làm con của một kẻ giết người không phải là có lỗi. Nếu anh ấy giỏi hơn người, lại có tương lai thì con vẫn có thể lấy được.

Nhã Tịnh quay sang nhìn Hoàn:

- Anh thấy đó cha em là một người hiểu biết ra sao? Ông ấy không giống như người nhà của anh, lúc nào cũng nghiên cứu lý lịch trước khi quyết định. Hoàn nắm chặt tay lái, nhìn Nhã Tịnh với đôi mắt thăm dò:

- Em có nói dối không?

- Em đã bảo là em nói thật cơ mà. Em và cha nói rất nhiều về Hạo Nhiên. Em cũng cho cha biết tình cảm của em đối với anh ấy. Em nghĩ những điều này không nhất thiết phải kể lại cho anh nghe. Cuối cùng em đã nói với cha, là em tin chắc Hạo Nhiên sẽ thành công.

Hoàn bậm môi, không khí như lắng xuống. Mặt trời biến mất ở chân trời, chỉ còn lại một ít ráng chiều.

Đột nhiên Hoàn cho xe nổ máy. Chàng lui xe thật nhanh, Nhã Tịnh phải hét lên:

- Ngừng xe lại! Em chưa nói hết kia mà.

- Nhưng bây giờ anh không muốn nghe nữa.

- Không được, anh phải nghe hết rồi mới cho xe chạy.

Hoàn ngừng xe lại, quay sang Nhã Tịnh:

- Nói gì nói đi! Em làm anh mệt quá.

Gương mặt chàng rất khó coi. Nhã Tịnh biết không thể đùa nữa, không thể tàn nhẫn với người đáng yêu như Hoàn. Đúng như điều cha nói, mình đúng là loại người thích đùa dai, thích hành hạ người khác.

- Đó là câu chuyện mà hai cha con em ngồi nói chuyện với nhau đằng hoàng. Anh có tin như vậy không?

Nói đúng hơn, em đã nói nhiều và cha chỉ lắng nghe. Sau khi nói hết chuyện của Hạo Nhiên, cha hỏi em:

Anh là người thế nào? Em nói cho ông ấy biết: Anh là con người khó có thể hình dung bằng lời nói chỉ có thể cảm nhận bằng tâm linh. Nhã Tịnh đặt tay lên vai của Hoàn, nhỏ nhẹ - Anh Hoàn, đôi lúc em rất hồ đồ, em không hiểu được tình cảm của chúng mình, nhưng rồi có một khoảng thời gian trông em đã suy nghĩ và phân tích. Lúc đầu cái gì đó kéo em đến với biệt thự. Vườn Dâu. Đó là anh. Có lẽ em chưa cho anh biết, là em đã bị anh lôi cuốn thế nào phải không?

Hoàn như nín thở, mắt chăm chăm nhìn Nhã Tịnh, chàng không dám tin những gì vừa nghe thấy.

- Nhã Tịnh, ý em muốn nói là?

Nhã Tịnh kêu lên

- Ông điên ơi! Ông không biết là em đã yêu anh. Và Hoàn ngồi yên bất động, rồi bất ngờ chàng nhoai tới kéo Nhã Tịnh vào lòng hôn nhanh lên mắt, lên môi, lên miệng nàng.

Nhã Tịnh hốt hoảng, nói to:

- Dừng anh, người ta bên ngoài đang nhìn vào kia. Giữa thanh thiên bạch nhật anh làm vậy, kỳ quá.

Hoàn hôn mạnh lên môi Nhã Tịnh:

- Mặc họ Người ta yêu nhau mà cũng nhìn, cứ để họ nhìn đi.

Hoàn lại kéo Nhã Tịnh vào lòng ôm chặt lấy, và một nụ hôn kéo dài tưởng chừng không thể dứt được.

Đêm Noel đã đến!

Ở nhà họ Tang, đêm Noel có cái vui riêng của nó. Cây thông đặt giữa phòng khách được trang trí rất đẹp mắt. Những sợi dây kim tuyến, những trái cầu nhỏ đủ màu với những chiếc bóng đèn xinh xinh treo đầy

trên cây, bên cạnh đó là những món quà được gói trong giấy hoa đẹp mắt. Bà cụ, cô Lan, vú Kĩ, Khải, Hoàn, Nghi Quyên, Nhã Tịnh, mọi người đều có mặt đông đủ. Giờ phút mở quà đã đến, bà cụ giống như đứa trẻ thơ, món quà nào được mở ra, bà đều reo lên trầm trồ. Ai ai cũng vui vẻ với món quà mình có được. Bà cụ choàng chiếc khăn quàng cổ của Nhã Tịnh biếu cho, mang đôi hài ngọc của cô Lan tặng, chiếc áo của vú Kĩ, chiếc khăn của Khải, đôi hài thêu của Nghi Quyên, và đôi xuyên của Hoàn. Bà xúng xính trong bộ đồ mới, bà đi tới, đi lui với nụ cười, miệng ca ngợi không ngớt lời. Nhã Tịnh ôm lấy bà cụ nũng nịu:

- Nội ơi! Hôm nay trông nội giống như mấy bà già boí toán ngoài phố.

- Còn thiếu, phải tìm cho nội một chiếc cầu thủy tinh nữa mới được.

Hoàn hét to lên. Bà cụ cười ra nước mắt, bà vuốt ve mái tóc của Nhã Tịnh.

- Tụi con tưởng nội không biết boí quẻ ư?

Nhã Tịnh cười nói:

- Không tin đâu.

Bà cụ nâng cằm của Nhã Tịnh lên, giả vờ ngắm nghía:

- Không tin hơ? Để nội boí cho xem nhé. Thế này nhé, sang năm nhà chúng ta sẽ có một đám cưới. Nghi Quyên và Khải chắc chắn sẽ lấy nhau. Đám cưới gần kề rồi đấy, nhưng nhìn đôi mày của con, nội cũng thấy con sắp có tin vui.

Nhã Tịnh giật mình kêu lên:

- Nội lại phá con nữa rồi. Theo thông lệ, người ta tổ chức đám cưới cho người lớn xong, mới tới người nhỏ. Chưa gì hết mà, vả lại, con không lấy chồng đâu, con ở với nội à. Trừ trường hợp nội cũng đi lấy chồng với con.

- Nghe cái con điên nó phát biểu kìa.

Bà cụ vừa cười vừa nói, bà ôm lấy Nhã Tịnh như ôm lấy một con búp bê. Nội mới đúng là bà già tốt phước. Nhưng sao hôm nay tụi con không đi chơi đi, đi nhảy ngu- gu đó.

Nghi Quyên ngạc nhiên:

- Nội cũng biết điệu vũ đó nữa à?

- Nội thì không biết, nhưng hôm trước coi truyền hình dường như có thấy qua. Nhi Hoàn nghe nói con sắp làm một chương trình ca nhạc phải không? Nội thấy con nên chọn điệu vũ này, thấy mấy cô cậu giật tay, giật chân coi cũng hấp dẫn lắm.

Cả nhà cùng cười. Nhã Tịnh chúi đầu vào bụng bà cụ cười ngặt nghẽo, khiến bà cụ phải hét lên:

- Cháu điên, bây giờ cháu đã biến thành kẹo mạch nha rồi ư? Nội thấy cháu càng ngày càng nhỏ đi chứ không lớn nổi.

Trong tiếng cười của mọi người, bà cụ đề nghị:

- Ở đây có ai biết nhảy, nhảy gì cũng được, ra nhảy cho nội xem đi.

Nhã Tịnh xung phong ngay

- Con biết nhảy nè.

Và nàng quay sang Khải và nói lớn:

- Anh cả cho nhạc trỗi lên đi.

Khải vội vã chọn một đĩa nhạc disco đặt vào máy. Lập tức những âm thanh có tiết tấu nhanh và kích động vang lên đầy phòng khách. Không khí trẻ trung, vui tươi và nhộn nhịp hẳn lên. Nhã Tịnh vừa nhảy vừa đi về phía Hoàn nói lớn:

- Sao không ra nhảy với em? Cả anh cả và Nghi Quyên nữa, mấy người chỉ giỏi giả vờ, ai lại không biết là quý vị cũng biết khiêu vũ.

Thế là Nhã Tịnh kéo Nghi Quyên, Khải và Hoàn cùng vào trận, âm nhạc với bản chất lôi cuốn của nó, khiến mọi người cũng hòa vào niềm vui. Bên cạnh đó còn một lý do khác nữa vì mọi người cũng biết bà cụ hưởng đêm Noel năm nay, chưa chắc sang năm lại có dịp gặp lại con cháu, nên tất cả đều vui, tất cả đều nhảy. Đúng ra đó là một cuộc biểu diễn. một cuộc biểu diễn thật sự với đầy phong cách. Bà cụ nhìn đám trẻ trầm trồ ngẩn ngơ. Nhi Hoàn nhảy với Nhã Tịnh, chàng có cảm giác Nhã Tịnh hôm nay thật vui, vui đến độ làm Hoàn phải ngạc nhiên. Chàng hỏi:

- Nhã Tịnh em học ở đâu mấy kiểu lạ mắt quá vậy?

Nhã Tịnh nắm lấy tay Hoàn quay tròn cười nói:

- Bật mí cho anh biết một chuyện nhé. Em thật ra không biết nhảy, nhưng vẫn nhảy đại. Vì em biết nội không thấy được cái sai của em.

Hoàn hiểu ra nhìn Nhã Tịnh cười. Bây giờ thì chàng mới hiểu ra, chứ nãy giờ chàng cứ thắc mắc, cứ

tưởng là Nhã Tịnh đã học ở đâu những điệu nhảy mới.

Gian phòng ngập trong không khí vui vẻ. Bà cụ nhìn đám trẻ không ngớt cười. Cô Lan với vú Kỹ cùng chia sẻ niềm vui. Những ánh đèn đủ màu trên cây thông làm cho không khí thêm ấm áp. Cuộc vui nào rồi cũng dứt. Sau màn khiêu vũ cật lực, tay chân rã rời, đám trẻ nằm lăn ra đất. Nhã Tịnh kêu kên:

- Tại nội hết đó. Nội bắt chúng con nhảy, làm tụi con mỏi tay mỏi chân quá.

Bà cụ vui quá, bà gọi cô Lan rồi vú Kỹ:

- Lan đâu rồi, con mau đỡ Tang Tang dậy. Còn vú Kỹ chúng ta có món chanh muối phải không? Vú Kỹ làm cho mỗi đứa một ly đi. Tội nghiệp chúng.

Tôi hôm ấy, không hiểu sao lại vui vậy. Dĩ nhiên, hôm ấy Nhã Tịnh cũng nhận được rất nhiều quà.

Những món quà vừa dễ thương vừa quý. Nào là bông tai, trâm ngọc cài áo. Bà cụ cho Nhã Tịnh sợi dây chuyền có mặt chữ Tang. Còn Hoàn? Tặng vật của Hoàn được gói kín trong hộp giấy niêm phong kỹ. Khi Nhã Tịnh định mở ra, thì Hoàn đã ngăn lại kẻo tai nàng nói nhỏ:

- Về phòng hãy mở ra.

Sau khi về phòng riêng, khép cửa lại, nàng mới trịnh trọng khai hộp. Bên trong chiếc hộp là một chiếc lá dâu, chiếc lá dâu được làm bằng cẩm thạch, gắn đính với sợi dây chuyền vàng. Bên dưới chiếc hộp là một danh thiếp có hàng chữ:

'Tặng em một lá dâu tằm

Với cả tương lai, và cả cuộc đời anh.'

Nhã Tịnh cảm động dậy nắp hộp lại, cất kỹ, xong mới trở xuống lầu. Nhìn thấy Hoàn, mặt nàng hồng lên, nàng phải chạy vội về phía bà cụ để che giấu nỗi thẹn thùng của mình.

Cuộc vui kéo dài đến tận 12 giờ đêm. Bà cụ rung vai có vẻ mệt mỏi, bà nói với Nhã Tịnh:

- Tang Tang, nội mệt quá rồi, con đỡ nội về phòng nhé.

- Vâng.

Nhã Tịnh dìu bà cụ từng bước từng bước đi lên lầu.

Bà quay lại với những người còn lại:

- Cứ tiếp tục vui nhé, nội về phòng nghỉ. Nội mà ngồi lại chỉ cản trở cuộc vui của chúng con thôi.

Vào đến phòng, Nhã Tịnh phụ cới hết mấy cái đồ lỉnh lỉnh trên mình bà cụ, từ nữ trang đến quần áo mới được tặng, xong nàng còn giúp bà cụ lau người, rồi đưa bà cụ lên giường. Bà cụ không chịu nằm xuống, bà ngồi trên giường, nắm chặt lấy tay Nhã Tịnh, không cho Nhã Tịnh rời đi:

- Cháu cưng, cháu hãy ngồi xuống đây, nội có chuyện này muốn nói với cháu.

Nhã Tịnh hơi bất ngờ, nhưng cũng ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh giường. Bà cụ đặt chiếc gối sau lưng, ngồi tựa vào đầu và không ngừng ngắm Nhã Tịnh. Đôi mắt lem nhem của nội hôm nay như rất sáng. Bà nhìn Nhã Tịnh cười, nụ cười thật đôn hậu. Bà cụ lên tiếng:

- Này con, chúng nó đã tìm được con ở đâu vậy?

Nhã Tịnh giật mình. Nàng không tin mình vu8'a nghe lời bà cụ hỏi như vậy, nàng tròn mắt nhìn bà cụ.

- Nội ơi, nội nói gì con không hiểu.

Bà cụ vỗ nhẹ vai Nhã Tịnh

- Nội nói, nhưng con phải giữ kín bí mật nhé?

đá.

- Những gì chúng ta nói với nhau hôm nay, con đừng nói lại cho anh em Khải, Hoàn nghe, cũng đừng nói cho cả vú Kỹ và cô Lan biết nữa. Bí mật này chỉ có nội và con biết thôi, con chịu không?

đá con nghe.

Nhã Tịnh nói mà không hiểu bà cụ định nói gì. Tim nàng đập mạnh, hồi hộp chờ

- Tốt', vậy con thề đi.

đá con xin thề.

- Vậy thì, con nghe nội nói đây. Nội biết con không phải là Tang Tang.

Nhã Tịnh giật mình, nàng mở to mắt

- Nội.

Bà cụ kéo nàng lại gần phía mình hơn, bàn tay vẫn không ngừng vuốt tóc Nhã Tịnh:

- Đừng sợ con ạ! Nội biết con đã phải khó khăn lắm mới đóng đạt vai trò của mình. Nội đã định thôi không nói, gia? Vờ như không biết sự thật để con tiếp tục diễn. Nhưng mà không hiểu sao, Nội có linh tính thấy sợVả lại, nội cũng có việc cần nói với con.

Bà cụ nhìn thẳng vào mắt Nhã Tịnh:

- Tên thật của con là gì? Con nói cho nội biết đi.

- Con? con?

Nhã Tịnh thất bối rối không biết phải nói thế nào?

nàng cúi mặt xuống, nói nhỏ:

- Con họ Lục, tên là Nhã Tịnh.

- Nói to một chút, nội hơi lảng tai mà.

Nhã Tịnh lập lại

đạ, Lục Nhã Tịnh. Con tên là Lục Nhã Tịnh.

- Lục Nhã Tịnh à? Cái tên nghe cũng đẹp đấy chứ.

Nhã Tịnh cố kềm chế xúc động hỏi:

- Nội à. Nội biết con là Tang Tang gia? Từ bao giờ? Ngay từ đầu hay sau đó?

- Con gạt được ta một thời gian dài.

- Có nghĩa là con mới bị lộ không bao lâu?

Bà cụ cười, nụ cười thật là phúc hậu:

- Để từ từ nội kể cho con nghe. Nội đã đoán biết là Tang Tang không còn hiện diện trên cõi đời này từ lâu rồi. Đoán được trước ngày con đến đây. Lý do là sao, con biết không? Tang Tang đi Mỹ không bao lâu, thì 2 anh em Khải và Hoàn lại vội vã sang đây. Nội đã thấy rõ phải có chuyện không lành. Vì khó có lý do gì, để 2 anh em nó cùng lúc bỏ hết công việc, để đi nước ngoài vội như vậy. Tính tình Tang Tang nội cũng biết từ lâu, nó ngang ngạnh lắm cái gì cũng có thể làm được. 2 anh em Khải và Hoàn từ Mỹ trở về, nó lại thuê dệt một đồng chuyện để gạt nội. Nội cũng bán tính bán nghi. Từ đó thỉnh thoảng Tang Tang chỉ viết thư về, mà không điện thoại đường dài nữa. Con thử nghĩ xem, Tang Tang làm sao có thể hành động lơ là như vậy 3 năm dài không một lần gọi đây nói về cho nội!

Nhã Tịnh ngẩng ra nhìn bà cụ. Nàng cảm thấy ngượng ngùng, vừa bối rối. Nghĩ đến 2 anh em Khải, Hoàn rồi tới cô Lan, ai cũng tính toán chu đáo, vậy mà chỉ có một điều này lại không nghĩ ra.

Bà cụ tiếp tục nói:

- Và lại, trải qua nhiều biến cố quá, nhiều cảnh sống chết, đau khổ, nội trở nên nhạy cảm hơn nhiều người. Cháu gái ạ, nội tuy già nhưng cũng không đến nỗi lẩn như chúng cháu nghĩ đâu. Đó là chưa nói đến sự quan hệ huyết thống. Giữa bà và cháu thường có mối dây tâm linh cột chặt nhau một sự linh cảm cho thấy Tang Tang không còn nữa. Đi bằng cách nào thì nội không biết, nhưng nội chắc nó không còn trên cõi đời này. Đám trẻ đã cố gắng che giấu không muốn nội buồn, thì nội phải cố gắng giả ngơ, giả điếc để khỏi phụ lòng chúng. Dù gì nội cũng đã quá cao tuổi rồi. Chắc chắn nội không thể ở mãi được, một ngày nào đó rồi nội cũng ra đi. Nội sẽ gặp Tang Tang ở đó.

- Nội ơi!

Bà cụ cười nắm tay Nhã Tịnh:

- Thôi được. Chúng ta không nói đến những chuyện buồn cũ. Để nội nói tiếp cho con nghe nhé. Khi con bất ngờ xuất hiện trước mặt nội, quả thật con đã làm nội giật mình. Con thật giống Tang Tang, từ lời nói, hành động đến cái khóc cái cười, đến cái nũng nịu. Ô! con gái, con quả đã gạt được ta. Lúc đầu nội cũng tưởng là nội đã lầm. Tang Tang vẫn còn sống, và nó đã trở về. Nội sung sướng, đã mừng biết bao, con biết không? Sao con lại giống Tang Tang như vậy? Nhất là lúc con xà vào lòng nội với những giọt nước mắt.

Nhã Tịnh thành thật:

- Nội ơi, bây giờ không phải là con đóng kịch. Con vừa trông thấy nội, con đã xúc động, con đã xúc động thật sự, cái thái độ nhân từ đôn hậu của nội rất dễ mê lòng. Con không muốn khóc mà nước mắt con cứ chảy dài. Và con đã khóc.

- Hay lắm.

Bà cụ đưa tay lên vuốt tóc Nhã Tịnh:

- Con là đứa con gái ngoan, hiền, có lòng thương người. Nội biết chỉ có những đứa như con mới chấp nhận đề nghị tầm bậy như vậy của thằng Khải với thằng Hoàn chứ?

đạ của cô Lan nữa ả.

- Ô có cả con Lan diên của ta nữa ư?

Bà cụ thở dài rồi nhìn Nhã Tịnh:

- Hãy chấp nhận một lời yêu cầu của nội, từ đây về sau, con nên đối xử hiếu thảo với cô Lan một chút.

Tội nghiệp nó, nó đã hy sinh suốt đời mình cho giòng họ Tang này.

- Nội!

- Đừng nói gì hết, để nội kể tiếp. Con đã gạt nội một thời gian cũng khá lâu. Con khóc, con đã gây nên sự

sóng gió với cây đàn guitar, con thẽ không hát xướng gì nữa. Con diễn y như thật, nội đã xúc động thật sự. Nhưng sau đó nằm nghĩ, nội càng thấy có vấn đề, càng thắc mắc. Nhưng con giống Tang Tang quá, ngay cái lối sống của con cũng vậy. Rồi có một ngày, chợt nội phát hiện trong tủ của Khải có một lá thư một lá thư nó giả mạo Tang Tang viết thư cho nội. Có lẽ vừa kịp lúc phát hiện ra sự có mặt của con, nên nó chưa gởi đi, cũng không kịp hủy. Nội thấy kỳ quá, lại tiếp tục tìm. Kết quả tìm thấy toàn bộ giấy tờ về Tang Tang. Phần lớn viết bằng tiếng Anh, nội phải mang ra bưu điện nhờ người dịch. Cuối cùng con biết không, nội đã biết hết mọi thứ, Tang Tang đã không còn hiện diện trên cõi đời này.

Nhã Tịnh nhìn bà cụ nước mắt lưng tròng.

- Con thành thật xin lỗi nội, con không hề ác ý trong chuyện lừa dối này.

Bà cụ vội vã về, giống như lần đầu tiên gặp Nhã Tịnh, bà còn lấy vạt áo lau nước mắt cho nàng.

- Con đừng khóc, con đừng khóc' nữa, con mà khóc' nội sẽ khóc' theo con bây giờ.

Nhã Tịnh lau nước mắt ngược lên nhìn bà:

- Vâng, con sẽ không khóc nữa đâu, con muốn hỏi là lúc nội trở về, nội cũng không cho ai biết chuyện đó?

- Ô làm sao nội có thể làm được chuyện đó khi con cháu trong nhà phải bỏ phí bao nhiêu sức lực, cố làm vui lòng nội. Nói ra chúng nó sẽ đau khổ biết chừng nào, thất vọng biết chừng nào, và lại bây giờ nội phải nói là có tâm trạng đang vui. Nội đã đoán được chuyện Tang Tang không còn từ lâu, mà đó là sự thật, không thể nào đảo ngược được. Còn cháu lại hết lòng hiếu thảo thì tại sao nội không dành hết tình cảm còn lại của mình cho những người còn sống chứ?

- Vâng con hiểu

- Con nên nhớ một điều này trong cuộc đời không ai không bị mất mát. Hiểu như vậy sau này con sẽ bớt khổ hơn.

Bà cụ có vẻ khô cổ, Nhã Tịnh vội rót một ly nước đưa cho bà. Hớp xong hai hớp bà lại tiếp:

- Thật ra thì cơ mưu của các con phần lớn bị bại lộ không phải lỗi ở con. Cái mà nội nghi ngờ nhất là ơ?

Hoàn. Hành động của nó thật là kỳ cục, lúc nào cũng thấy nó chằm chằm nhìn con. Nội đã già rồi, mà con nên nhớ là càng già thì kinh nghiệm ở đời càng lớn. Hoàn như bị mê hoặc mà con có bao giờ nghe chuyện anh ruột mê em gái không?

Nhã Tịnh đỏ mặt:

- Thế đến bao giờ nội mới phát hiện ra con không phải là Tang Tang?

- Lúc đó khoảng tháng 9.

Nhã Tịnh tròn mắt:

- Vậy cũng khá lâu rồi?

- Ừ.

Nhã Tịnh chớp chớp mắt nhìn bà cụ, một thứ tình cảm lạ lùng bao vây lấy nàng. Thì ra thời gian vừa qua nàng diễn kịch, Khải, Hoàn, cô Lan, vú Kỹ đều diễn kic.h. vậy mà người thành công nhất trong vở kịch này lại là một khán giả, là bà cụ chứ không phải là nàng. Bà cụ nhẹ nhàng lay tay Nhã Tịnh:

- Con sao thế?

- Con nghĩ con không ngờ? chúng con đã làm trò hề, con thật là xấu hổ.

- Tại con không biết chứ cái vai lò khờ là vai dễ đóng nhất.

- Vậy tại sao nội lại để yên? Lại để chúng con tiếp tục làm trò hề? tui con thích thú lắm cứ tưởng là mình thành công.

Bà cụ nghiêm giọng nói:

- Cháu ngoan ạ, tại sao ư? Nội đã giả vờ như không biết để các con tiếp tục đóng hết màn kịch, để các con vui. Riêng với con thì nội không muốn giấu nữa, vì nội biết sức của nội. Nội sợ là nếu không nói chuyện đâu đó rõ ràng với con, nội sẽ không còn cơ hội nữa.

- Nội ơi!

Bà cụ vuốt ve Nhã Tịnh:

- Con đừng nói gì cả, nội biết hết rồi, ngay cả ông bác sĩ Lý cũng đứng về phía tui con để gạt nội, nội đã tính từng ngày con ạ.

Nhã Tịnh tròn mắt không nói được tiếng nào.

- Con ngồi yên nghe nội nói nhé, bằng không họ sẽ nghi ngờ vì thấy nội giữ con trong này lâu quá. Nghe nội nói nè, con có nhớ là con đã ngã bệnh một lần thật lâu không? Cũng như Hoàn có một lần bị đụng xe vậy thôi nội không hỏi về chuyện đó nữa đâu, có điều lúc con ngã bệnh đó, Hoàn nó gần như ngăn ngăn ngơ ngơ, nó cứ ngồi mãi ngoài cửa phòng con sâu khỏ. Con gái nội cũng biết chuyện con gặp Hao Nhiên

caí thằng đó nó cũng có duyên với nhà họ Tang này. Trước kia là Tang Tang rồi bây giờ lại tới con.

Nhã Tịnh ngồi yên không nói. Nàng không biết là có chuyện gì bà cụ còn chưa biết không?

- Con đã biết, Tang Tang là cháu cưng của nội, là nguồn sống của nội. Nó đòi gì được nấy. Chỉ có một lần nội không đồng ý đó là chuyện nó đòi lấy Vạn Hạo Nhiên.

Bà cụ nhìn thẳng vào mắt Nhã Tịnh:

- Bây giờ Tang Tang cũng còn nhỏ quá, nó còn chưa hiểu chuyện đời. Còn bây giờ, không hiểu sao con cũng bị lôi cuốn? Con có biết là trước kia nội cũng đã có dịp nói chuyện với mẹ của Hạo Nhiên?

- Thế à?

- Nội đã nói chuyện với mẹ của Hạo Nhiên thật lâu, nội cũng đã từng gặp Hạo Nhiên. Phải công nhận một điều là nó có vẻ đàn ông, lôi cuốn. Nó có thể là một người bạn tốt, nhưng nó sẽ là một người chồng gây nhiều đau khổ cho vợ.

- ?.

- Bởi vì sao? Nó giống như một con hạc cô đơn nhưng con hạc kia ở trong bầy gà. Nó đứng trong đám đông bao giờ cũng nổi bật. Và mấy cô gái nhỏ nhỏ thì bao giờ cũng mê cái mã đó. Nhưng con hạc này lại không thích bị ràng buộc bởi hôn nhân. Nó vẫn biết yêu nhưng trốn tránh trách nhiệm, trốn tránh sự ràng buộc. Vì vậy nó không muốn cưới Tang Tang và ta nghĩ. Nó cũng không muốn cưới con.

Bà cụ quay sang Nhã Tịnh:

- Có bao giờ nó ngỏ lời cầu hôn con không?

Nhã Tịnh lắc đầu:

- Đó con thấy không, nó là con người như vậy đó. Thật ra, thì nội cũng thấy nó dễ thương. Nhưng nó là con ngựa hoang bất tri. Nội tin là không có một người đàn bà nào có thể giữ chân nó được. Nhưng bản tính ngang ngạnh đó, lại rất dễ thu hút phụ nữ. Thôi được rồi, dòng do mãi,

Bà cụ kéo Nhã Tịnh lại gần mình thêm một chút:

- Con đã vào nhà nội, con đã đóng vai cháu, gọi nội là nội. Con đã làm thằng Hoàn phải ngồi bết đầu bết cổ ngoài cửa phòng canh cửa cho con? Như vậy có nghĩa là con đã có duyên với ngôi nhà họ Tang này. Hôm nay, nội gọi con đến đây, chỉ để muốn hỏi con một câu. Con có muốn làm dâu nhà họ Tang này không?

Nhã Tịnh đỏ mặt:

- Nội!

- Con có biết là nội rất sợ không?

- Nội sợ gì?

Bà cụ thành thật nói:

- Vạn Hạo Nhiên. Nội sợ hình ảnh của Vạn Hạo Nhiên ngự trị trong tim con át hẳn hình ảnh thằng Hoàn.

Có phải thế không con?

- Nội!

Bà cụ nâng cằm của Nhã Tịnh lên.

- Con thật giống Tang Tang.

Nhã Tịnh lắc đầu.

- Nội đừng nghĩ vậy, con hoàn toàn khác Tang Tang, con không bao giờ làm chuyện ngu xuẩn như vậy đâu.

Mắt bà cụ như sáng lên:

- Con có biết là nội rất yêu con không? Nội đã nghĩ là con sẽ thế chân Tang Tang trong tim nội. Những hôm con bệnh, nội đã lo lắng vô cùng. Cháu cưng, nội không phô trương hay thổi phồng cháu của nội đâu. Nhưng con hãy tin nội. Thằng Hoàn nó sẽ là một thằng chồng tốt. Nó là thằng cao ngạo, có cá tính, biết lo cho tương lai, nó rất kén chọn. Nội cứ phập phồng lo sợ nó sẽ ế vợ. Vậy mà nó gặp con. Chưa bao giờ nội thấy nó mất hồn như trong mấy bữa con bệnh. Nó đã yêu con. Và nội mong rằng con sẽ trân trọng tình yêu chân thành đó.

Nhã Tịnh vẫn chưa hết đỏ mặt. Nàng úp mặt vào lòng bà cụ:

- Nội! Nội yên tâm. Con rất trân trọng tình yêu của anh Hoàn.

Cụ bà cười rạng rỡ:

- Có nghĩa là con mãi mãi là người nhà họ Tang này chứ? Nội bây giờ già quá rồi, không dám mong ước gì hơn. Nội chỉ mong sao con và Hoàn lấy được nhau là nội mãn nguyện.

Nhã Tịnh then thùng, như cánh hoa lựu tháng 5:

- Nội, nội đừng nói vậy, để con nói hết sự thật cho nội biết nhé. Rõ ràng là con đã xiêu lòng với Vạn Hạo

Nhiên. Nhưng đó chỉ là một sự xiêu lòng nhất thời. Con đã nghĩ kỹ, người con yêu là anh Hoàn, chỉ có anh Hoàn thôi, nội yên tâm.

Bà cụ có vẻ vui hẳn:

- Con nói lớn một chút nào. Con đừng quên nội hơi lãng tai nhé?

Nhã Tịnh cất cao giọng hơn:

- Nội a. Con biết rõ là nội rất thính tai, mắt của nội cũng còn rất sáng. Đầu óc nội cũng tỉnh táo hơn người. Nhưng mà nếu nội muốn con nhắc lại thì con sẽ nhắc. Nội là nội kính yêu của con. Con xin tuân theo lời của nội dạy, con sẽ nhận lời lấy Hoàn, nếu anh ấy muốn. Được chưa hở nội?

Bà cụ cười, một nụ cười rất đôn hậu, hạnh phúc, một nụ cười đẹp nhất mà Nhã Tịnh chỉ thấy trên môi bà ngày hôm nay.

Ba ngày sau, bà cụ qua đời sau một giấc ngủ dài. Bà cụ nằm đó như người ngủ say.

Tang lễ được cử hành, và bà cụ được an táng trên núi Dương Minh Sơn.

Tất cả đã qua, tất cả đã kết thúc. Cuộc đời là như vậy, đời này sẽ kế tiếp đời khác. Sau lễ tang trở về, Nhã Tịnh về phòng riêng lấy vali ra, sắp xếp lại quần áo. Nàng mở máy truyền hình trong phòng mà không xem, chỉ lo việc của mình. Dù gì, bà cụ cũng đã qua đời, màn kịch đã kết thúc, đây là lúc phải trở về nhà. Đột nhiên Nhã Tịnh ngừng tay. Có một cái gì bồn chồn trong lòng nàng. Vớ kịch mình diễn hay bà cụ diễn? Hình như cả hai. Không phải chỉ cả hai mà là mọi người. Khi sinh ra đời là đã có vai trò để diễn, và phải đóng trọn vai trò của mình, đến lúc nhắm mắt buông tay thì coi như vai trò mới kết thúc. Bà cụ đã đóng vai trò gì? một người đàn bà cô đơn trong thời đại lớn! Giống như một giọt nước trong đại dương bao la. Không ai để ý đến sự có mặt cũng như sự biến mất của nó. Trong cuộc sống chúng ta, chuyện đó xảy ra hằng ngày cơ mà?

Nhã Tịnh lắc đầu, đã biết chuyện bà cụ ra đi là điều tất nhiên, vậy mà không làm sao nén được đau thương. Bây giờ thì Nhã Tịnh mới thấy là, mình đã yêu quý bà cụ mức độ nào. Thực ra, thì ngay từ lần đầu tiên gặp, Nhã Tịnh đã cảm thấy mến người đàn bà suốt cuộc đời phải đấu tranh với khổ đau bất hạnh. một người đàn bà kiên cường, đứng vững trong mọi hoàn cảnh, dù đây là điều tồi tệ nhất, là tận cùng của nỗi đau thương? Câu chuyện của bà cụ đã chinh phục Nhã Tịnh từ đầu. Nhã Tịnh yêu, Nhã Tịnh quý bà cụ như người ruột thịt của mình.

Nhã Tịnh vừa sắp xếp quần áo, vừa lau nước mắt. Bên dưới lầu còn rất nhiều khách. Vợ chồng > bác sĩ Lý, cha mẹ của Nghi Quyên và bạn bè cũ của cha mẹ. Khải, Hoàn. Họ đang ngồi trong phòng khách chuyện vãn, ôn lại quá khứ, ngợi ca bà lão, người đàn bà dũng cảm đôn hậu. Khải, Hoàn, Nghi Quyên, cô Lan, vú Kỹ, tất cả đều tập trung ở phòng tiếp khách. Sẽ chẳng ai để ý đến chuyện nàng rời khỏi nơi đây. Mọi người chẳng ai quan tâm đến cô gái nhỏ từ Mỹ trở về? Ngày mai, Hoàn có thể rất tự nhiên thông báo với bạn bè về chuyện đứa em gái nhỏ đã trở về Mỹ tiếp tục học. Rồi sau đó, mọi người sẽ quên lãng đi chuyện Tang Tang. Xã hội hiện đại như vậy đó, con người ai cũng sống khá vội vã. Ai cũng có cái vui cái buồn riêng của mình. Không rảnh đâu mà để ý đến chuyện người khác? Tang Tang cũng chỉ là một giọt nước mắt ngoài biển khơi thôi. Nhã Tịnh lau mắt, suy nghĩ. Bà cụ rõ kiên cường? Tang Tang? Rõ ràng Tang Tang chỉ là một món hàng mạo hoá vậy mà để cho cô Lan, Khải, Hoàn và vú Kỹ vui, bà đã nén nỗi khổ đau trong lòng, để mọi người tiếp tục diễn kịch, để mọi người yên tâm vui vẻ? Ngay cả lúc biết Nhã Tịnh là đứa cháu giả, bà vẫn hết lòng thương yêu quý mến. Khi Nhã Tịnh ngã bệnh, bà vẫn thức suốt đêm canh chừng như canh chừng đứa cháu cưng ruột rà của mình.

Bà cụ, không! Nội ơi! Nội!

Nhã Tịnh gọi thầm trong lòng và quay nhìn ra khung cửa.

Khung trời mây trắng, rừng cây, bờ hồ' có một làn khói từ nhà ai đang tỏa lên mờ mờ như một màn ảo ảnh. Nội ơi! Nếu nội có linh thiêng, ở trên trời cao, nội sẽ thấy rằng giờ phút này người nhớ nội nhất, yêu nội nhất là đứa con gái muộn màng, đã đến nhà họ Tang sáu tháng qua đó nội!

Có tiếng gõ cốc cốc, Nhã Tịnh chưa kịp lên tiếng thì cửa đã mở. Hoàn đang bước vào, vừa đi vừa nói:

- Anh để ý thấy em lên lầu nên...

Đột nhiên chàng ngưng bật, ngẩng lên nhìn chiếc vali trên giường với đồng quần áo sắp sẵn.

- Em đang làm gì thế?

- Màn kịch đã vãn, khách đã về hết, thì diễn viên cũng phải sắp xếp xiêm y chứ?

Nhã Tịnh nói mà vẫn buồn. Nàng nghĩ tới bà cụ, đến cái đêm Noel vừa qua. Mọi người khiêu vũ, bà cụ cười ra nước mắt. Mọi người đã làm bà cụ vui hay bà cụ đã khiến mọi người vui?

Nhi Hoàn bước tới, đóng sập vali lại.

- Em có điên không? Đây là nhà của em, em còn định đi đâu nữa chứ?

Nhã Tịnh ngược lên:

- Không phải, em cần phải về nhà với cha.

Hoàn nhìn Nhã Tịnh:

- Nhưng em còn trở lại đây, phải không? Bây giờ cũng phải tiến hành nhanh, bằng không cũng phải chịu tang ba năm, sau đó mới được làm lễ cưới. Anh cả và Nghi Quyên cũng thế. Mọi chuyện đã bàn tính với cha mẹ. Nghi Quyên rồi. Còn chuyện chúng mình anh nghĩ cũng phải tốc chiến tốc thắng vậy.

- Có thể nào thì em cũng cần về nhà cha em trước?.

Hoàn bước tới, nhìn thấy những giọt nước mắt long lanh trên má Nhã Tịnh:

- Em lại khóc phải không? Hôm nay em đã khóc nhiều hơn ai hết.

Hoàn đưa tay lên lau mắt cho Nhã Tịnh. Nhã Tịnh úp mặt vào ngực Hoàn, nước mắt lại chảy ra:

- Tĩnh em như vậy, rất dễ khóc. Anh Hoàn, nội quả thật là người vĩ đại phải không anh?

- Đừng khóc nữa. Tội anh biết chứ, tội anh biết điều đó từ lâu lắm rồi, nếu không thì đã không có màn kịch của em.

Hoàn nâng cằm Nhã Tịnh lên, nhìn sâu vào mắt nàng nói:

- Nhã Tịnh, em có tin là Mọi việc đều có sự sắp xếp của định mệnh không? Chúng ta gặp nhau, yêu nhau, đều bắt đầu từ chuyện của nội nói ngược lại nội là ông tơ bà nguyệt, cho tình yêu của 2 đứa mình.

Nhã Tịnh nói nhỏ:

- Có thể như vậy, nhưng tại sao lại cho 2 đứa mình?

- Em nói gì thế?

Nhã Tịnh vội đáp:

- Không gì cả. Em đang nghĩ về nội. Em nhớ những tiếng gọi, cháu yêu, cháu cưng của nội dành cho em mà đau lòng quá.

- Nhã Tịnh!

Hoàn vừa thấy thương, vừa thấy tội cho Nhã Tịnh vô cùng.

Và giữa cái khung cảnh buồn phiền cần an ủi đó, họ đã ôm nhau hôn, một nụ hôn với bao nhiêu tình cảm lẫn lộn, đau xót, yêu thương, dâng hiến. Phải từ sâu trong tâm can, Nhã Tịnh đã nghĩ thế. Vì nội, vì lời hứa với nội, chắc chắn, trên trời cao ngó xuống, nội nhìn 2 đứa hẳn cười và mãn nguyện.

Cửa phòng đột ngột bị mở ra, Nghi Quyên vừa bước vào nói:

- Tang Tang, cô có đồng ý làm dâu phụ cho tôi không?

Vừa nói tới đó Nghi Quyên đã ngưng lại, há hốc miệng.

Cảnh trước mắt sao kỳ vậy? Họ là hai anh em ruột cơ mà? Hoàn và Nhã Tịnh đã buông nhau ra. Nhưng Nghi Quyên đã trông thấy, nàng vừa bước lùi vừa lẩm bẩm:

- Kỳ lạ, tôi đã thấy kỳ lạ ngay từ đầu? Sao họ lại làm như vậy được? Họ điên ư?

Và Nghi Quyên vụt bỏ chạy xuống lầu. Nhã Tịnh hoàn hồn vội bảo Hoàn:

- Anh Hoàn, anh còn chờ gì mà không chạy theo kéo chị ấy lại, không khéo họ tưởng mình điên, 2 anh em ruột mà lại..

Nhưng trễ rồi, họ đã nghe thấy tiếng Nghi Quyên nói to với Khải:

- Anh Khải, em không thể chịu được, anh lên xem Hoàn và Tang Tang kia..Họ đang...Họ đang hôn nhau như đôi tình nhân kia kìa.

Nguy rồi! Nghi Quyên đã hiểu lầm. Hoàn vội vã kéo Nhã Tịnh chạy ra cửa, đứng ở chân cầu thang, chàng nhìn xuống phòng khách, trịnh trọng tuyên bố với mọi người đang có mặt ở dưới:

- Xin trân trọng giới thiệu quý vị, đây không phải là Tang Tang. Tang Tang em gái tôi đã qua đời ba năm trước. Đây là Lục Nhã Tịnh, cô ấy rất giống Tang Tang, nên được chúng tôi mời về đóng vai Tang Tang, để làm vui lòng nội..

Trong phòng khách có tiếng ồn ào, kinh ngạc, rồi bàn luận sôi nổi..Chỉ có bác sĩ Lý là người hiểu ra sớm nhất, ông vỗ tay, cười nói:

- Hèn gì...

Vợ ông chưa hiểu hỏi:

- Hèn gì sao?

- Tôi đã thấy cô ấy khác với Tang Tang, nhưng không dám hỏi. Vì hiện nay phong trào sửa mắt sửa mũi đang thịnh hành, tôi thấy cô này mũi cao hơn, cằm nhọn hơn...nghĩa là khác hơn Tang Tang ngày cũ...Mãi tới lúc cách đây không bao lâu, cô ấy bệnh, bà cụ bảo tôi tiêm thuốc thì mới phát hiện ra một điều là. Cái bớt cũ sao không thấy? Tôi bắt đầu nghi ngờ...không lẽ thẩm mỹ viện bây giờ có cả chuyện tẩy vết bớt

nữa ư? Mà cũng lạ nếu vết bớt kia ở trên mặt cũng nên tẩy, đằng này không phải..

Bà vợ bác sĩ Lý tăng hắng, rồi nói.

- Cái ông này kỳ không, ông già rồi mà ăn nói chẳng giữ ý tứ gì cả, ông không thấy con gái người ta đỏ mặt rồi không, cứ nói mãi..

Vú Kỹ che miệng cười, sau đó nhiều người khác cười theo, Khải và cô Lan cũng không nín được. Cái không khí đau buồn của đám tang đã biến mất. Nhã Tịnh vẫn còn đỏ mặt, thầm nghĩ, anh em Khải, Hoàn tính toán kỹ như vậy. Bất đọc gia phả, học đi, học nói.. Vậy mà có cái dấu bớt ở bên hông lại quên... Để người ta nghi ngờ, để bề việc. Trong câu chuyện ồn ào, cười nói.. Nhã Tịnh đã biến thành món hàng triển lãm. Nhã Tịnh thấy gương chín người. Nàng vụt chạy lên lầu lẩn trốn. Hoàn chạy theo, nhưng không quên quay lại dặn dò mọi người.

- Này nhé, tôi với Lục Nhã Tịnh nay đã đính hôn, sẵn mời quý vị dùng tiệc cưới nhé.

Mọi người vỗ tay. Hôm nay không còn là ngày tang lễ, mà là ngày tuyên bố lễ cưới. Nhưng có lẽ bà cụ cũng muốn như vậy. Nhã Tịnh nghĩ thế nàng không buồn nữa. Nàng tin là, nội sẽ không buồn đâu. Nếu thấy được cảnh ồn ào hôm nay hẳn nội sẽ vui lòng... nhất là vai trò của Nhã Tịnh.. Nhã Tịnh cũng đã nhập cuộc... Dù có thể nào thì hình bóng của nàng cũng đã in sâu ở từng góc cạnh từng xó xỉnh của ngôi nhà này. Nhã Tịnh vào đến phòng. Chiếc máy truyền hình chưa tắt. Trên màn ảnh nhỏ, là một ca sĩ đang hát bài " Những năm tháng yêu thương..." Những năm tháng như nước chảy.. Rồi có một ngày nào đó... Cô ca sĩ kia sẽ già.. già giống như nội. Đầu tóc bạc phơ, mặt đầy vết nhăn... Bấy giờ chỉ còn ký ức với dĩ vãng... Lúc đó... Cô có còn kiên cường khoan thai, đầy tình yêu như nội không? Từ cô ca sĩ, Nhã Tịnh lại nghĩ đến mình, rồi ta sẽ già và ta sẽ không bao giờ quên hình ảnh của nội!

Hoàn cũng đã bước vào phòng, chàng khép cửa lại để ngăn cách tiếng cười ồn ào phía dưới. Chàng ngồi xuống cạnh Nhã Tịnh, vòng tay qua ôm lấy nàng:

- Truyền hình hôm nay có gì hay đâu - Đùng ồ, anh!

Nhã Tịnh nói, vì ngay lúc đó trên màn ảnh nhỏ xuất hiện một người rất quen. Một người đã lâu lắm rồi Nhã Tịnh không gặp.

Vẫn mái tóc bồng, vẫn bộ quần áo bạc màu, vẫn khuôn mặt ngang bướng..., vẫn đôi mắt sáng, cô độc và cao ngạo, hẳn đứng đấy với cây đàn guitar..."Một chim hạc giữa bầy gà." Đúng rồi! Vạn Hạo Nhiên!

Người phụ trách chương trình đang giới thiệu:

- Kính thưa quý vị, hôm nay chúng tôi rất hân hạnh giới thiệu quý vị, cây guitar nổi tiếng Vạn Hạo Nhiên. Như quý vị đã biết, Nhiên vừa sáng tác, vừa biểu diễn. Anh là một thiên tài, một thần tượng hiện nay của giới trẻ, nhạc của anh vừa có âm điệu đồng quê dân dã, vừa có chất trẻ trung, tươi mát...

Người phụ trách chương trình còn nói nhiều thứ nữa, nhưng Nhã tịnh đã không nghe thấy. Nàng chỉ lặng nhìn Vạn Hạo Nhiên.. Và màn ảnh đã đổi cảnh... Nhiên bây giờ đang ngồi cạnh chiếc giàn sát nước. Bánh xe đang quay. Thời gian đang quay.. Định mệnh đang quay.. Và Nhiên đang ngồi đó với cây đàn. Chung quanh là khói tỏa, khói làm cho hình ảnh Hạo Nhiên nhòa nhạt.

- Xin mời quý vị nghe một bản nhạc tôi vừa sáng tác. Bản nhạc này, xin dành cho người con gái đã có lần đi qua đời tôi.

Bánh xe không ngừng không ngừng quay.

Mang theo nước tới cho ruộng đồng.

Đất khô giờ sẵn sàng vun xới,

Lúa mạ trở đầy năm tháng xanh tươi

Anh đã từng mơ bao giấc mộng

Giấc mộng kia định mệnh nghiền nát lâu rồi

Có người con gái mang nắng hồng tới

Mang lại cho anh một gàu nước mùa xuân

Bánh xe không ngừng mang nước tới,

biến sa mạc khô cằn thành ruộng đồng xanh tươi.

Giấc mộng xa vời bây giờ như trở lại

Giống mạ non xanh với gió mùa xuân.

Bài hát được hát lại hai lần, rồi ngưng. Vạn Hạo Nhiên cúi đầu chào. Ông kính quay về phía giàn lấy nước. Bánh xe không ngừng quay. Tiếng nước chảy dồn dập. Nhã Tịnh thấy mắt mình ươn ướt, bài hát thật cảm động. Nhã Tịnh chưa bao giờ thấy Hạo Nhiên hát hay như vậy, ngay cả lúc ở quán Sao Lạnh cũng không bằng. Sau những tiếng vỗ tay rộn rã, Vạn Hạo Nhiên lại xuất hiện, vẫn với cây đàn guitar. Khuôn mặt rạng rỡ đầy ánh nắng, chàng vừa dạo nhạc vừa giới thiệu:

- Nhiều người cho rằng mơ mộng là một việc làm vô bổ, đi tìm mộng mơ lại là việc hoang đường hơn. Nhưng chúng ta ở đây ai không từng mơ chứ? Có người đã nói với tôi nếu ngay cả mơ mà anh không có được, thì anh sống để làm gì? Vì vậy, ban này tôi đã hát một bài. Bài đó để tặng cho các bạn đã từng mơ ước. Còn bây giờ, tôi hát một bài hát khác, cũng có liên quan đến mộng mơ, bản nhạc này do một người con gái rất dễ thương đặt lời, bản nhạc có tên là " Chiếc áo mộng mơ."

Và Hạo Nhiên bắt đầu hát:

Em có một chiếc áo mộng mơ

Vải dệt bằng tuổi trẻ?

Nụ cười là hoa văn

Tình yêu là dấu chỉ?

Em đã đem hết tình yêu của mình

Để kết thêm hoa và thêu thêm hoa

Mỗi khi mặc áo vào

Mọi vật đều thay đổi

Em đi dạo dưới trời thu

Mưa thánh thót trên cây ngô đồng như thay lời hát

Mùa đông đến, em cùng hoa nhảy múa

Cây trong vườn như sống lại với em

Rồi một ngày có chàng mới đến

Người mang đàn dạo khắp thế gian

Chỉ vì chàng có đôi mắt sáng

Nên em mơ, em nhớ mãi bóng chàng

Rồi chiếc áo theo chàng đi mãi

Bầu trời kia mất hẳn hào quang

Em có một chiếc áo mộng mơ

Đã cho chàng và mong chàng giữ mãi

Chỉ xin chàng một điều này thôi

Hãy trân trọng và giữ gìn chiếc áo.

Hạo Nhiên hát xong, ngược mắt nhìn lên, đôi mắt long lanh. Tiếng vỗ tay không ngớt, đợi tiếng vỗ tay dứt, Hạo Nhiên mới chậm rãi đứng dậy, từ tốn.

- Nếu quý vị thích mấy bản nhạc vừa rồi của tôi, thì tôi nghĩ đó là nhờ tôi đã được khoác cho chiếc áo mộng mơ đó. Có chiếc áo này con người ta dễ tỏa sáng. Tôi mong rằng, tất cả chúng ta ở đây, mỗi người đều có một chiếc áo như vậy.

Khán giả lại vỗ tay. Máy thu hình được đưa xa đi, rồi thay phong khác. Một ca sĩ xuất hiện. Nhã Tịnh đưa tay tắt máy rồi quay lại nhìn Hoàn với đôi mắt ướt.

- Đây anh Hoàn, anh thấy không? Hạo Nhiên bây giờ đã thành công, đã nổi tiếng rồi đó. Hoàn cũng có vẻ xúc động:

- Anh nghĩ là...Chính em là người đã mang gàu nước mùa xuân cho hán phải không?

Nhã Tịnh thành thật nói:

- Em nghĩ có lẽ là như vậy.

- Em nói vậy không sợ anh ghen à?

- Anh đã có em rồi ghen làm gì.

- Thật không?

Nhã Tịnh sa vào lòng Hoàn dụi đầu vào ngực chàng:

- Thì đây nè.

Hoàn sung sướng ôm chặt lấy Nhã Tịnh nói nhỏ:

- Cái gàu nước mùa xuân kia không có nghĩa là em chứ?

Nhã Tịnh cười ôm lấy cổ chàng lẩm bầm.

- Nội bảo là...Anh sẽ là người chồng tốt, em thì em thấy là anh còn là..một người chồng đa nghi, hay ghen nữa.

Hoàn cắn nhẹ môi nàng:

- Em nói gì anh không nghe rõ?

Nhã Tịnh mỉm cười, nhìn ra khung cửa:

- Không gì cả. Em đang nghĩ về Tang Tang với chiếc áo mộng mơ của cô ấy. Anh biết không. Em cũng

có một chiếc áo tương tự như vậy.

- Thật không?

- Thật.

- Thế chiếc áo đó em để ở đâu?

Nhã Tịnh giả vờ kinh ngạc nhìn lên.

- Anh không biết ở đâu à? Em đã tặng anh từ lâu rồi anh không mang trên mình ư?

Hoàn cười, siết chặt Nhã Tịnh vào lòng, hôn như mưa lên mắt, lên môi nàng. Bởi chàng như vừa nhận ra ý nghĩa của câu nói đầy biểu tượng của Nhã Tịnh.

Màn đêm từ từ buông xuống. Màn đêm tràn vào khung cửa sổ lan tỏa vào khắp phòng. Gió đêm bắt đầu thổi nhẹ qua những ngọn cây, tạo thành một khúc nhạc du dương êm ả. Với khung cảnh trầm lắng này, con người rất dễ mộng mơ và trong khung trời tràn ngập hương vị yêu thương, hạnh phúc, Nhi Hoàn và Nhã Tịnh cũng dễ chìm đắm vào cõi mộng, mà ở đó bao nhiêu mật ngọt của tình ái sẽ dâng hiến hết cho nhau, ở đó còn kết tụ bao nhiêu mơ ước của một cuộc sống dung dị bình thường rộn đầy tiếng cười vui hạnh phúc.

Hết